

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖЕЙМС ХОЛ

БАРД

ПРОФИЛ НА УБИЕЦ

ВЪЗМОЖНО ЛИ Е ПЕРФЕКТНОТО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ?...

БЕСТСЕЛЪР НА АМЕРИКА ЗА 2000-ТА ГОДИНА!

ДЖЕЙМС ХОЛ ПРОФИЛ НА УБИЕЦ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Един перфектно замислен обир е на път да се осъществи. Без следи, без заподозрени, без последствия.

Александра Рафърти е фотограф в полицейското управление на Маями. Тя участва в разследване на ужасяващи престъпления, които по особен начин загатват за тежък инцидент в миналото на Алекс.

От друга страна, нейният емоционално отчужден и груб съпруг Стан, шофьор на бронирана кола, е замислил идеалното престъпление.

Животът на Алекс постепенно излиза извън контрол. Погната от един масов убиец, тя същевременно трябва да бяга и от съпруга си, от преследващите го престъпници и от един изненадващо упорит мъж.

На Ивлин, създателка на живи спомени

*О, тя плава в паметта ми —
подобно гарван чер над чумав дом...*

Шекспир, „Отело“^[1]

*Да се обърнеш назад,
означава да се обречеш на беззащитност.*

Бет Дейвис,
„Самотният живот“^[2]

Специална благодарност на Рик Бадали, Силвия Романс и Лазаро Фернандес от полицейското управление на Маями и на д-р Брус Ленис и Майкъл Каръл за техническата им помощ. Признателен съм и на Джон Бойсъноу, Бил Бийстинг, Джо Уиздъм, Лес Стандифорд и Мери Джейн Елкинс за това, че ме изслушваха и ми даваха чудесни съвети. И на Ричард Пайн — за неговата изключително важна редакторска и емоционална подкрепа, на която винаги можех да разчитам.

[1] IV, 1. Пр. В. Петров. — Б.пр. ↑

[2] Рут Елизабет Дейвис (1908–1989) — американска киноактриса. — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

Спомените ѝ от онзи ден завинаги щяха да останат кристално ясни. След осемнадесет години тя все още помнеше всеки мирис, всяка дума и образ, точната тежест на пистолета, всеки децибел на експлозията, безкрайно избухваща в меките тъкани на паметта.

Ролката на записа неочаквано се завърташе, докато шофираше, унасяше се в сън или наред оживен разговор, и тя отново виждаше момчето, проснато на пода на спалнята му с отнесено лице, чуваше оглушителното ехо.

Отминалите години се сливаха. Някогашното ужасено момиче и сегашната решителна жена неизбежно обитаваха едно и също тяло.

Александра Колинс насочи тридесет и осем калибровия револвер „Смит & Уесън“ към задния прозорец на спалнята на родителите си. Единадесетгодишно, високо, слабо дете с права черна коса и бретон до веждите. Револверът принадлежеше на баща ѝ. Оръжието имаше десетсантиметрова цев и беше прекалено тежко, за да го държи продължително време в положение за стрелба. Само след секунди ръката ѝ затрепери. Недостатъчно, за да се прицели добре.

Пети септември. Баща ѝ косеше тревата край канала, където бе закотвена малката им дървена рибарска лодка. Алекс отпусна пистолета и продължи да го наблюдава — гол до кръста и облян в пот от жегата на Маями. Беше висок метър осемдесет и пет, широкоплещест и с тънка талия. Имаше черна, къдрава коса, по-дълга, отколкото на повечето мъже. Когато си пускаше мустаци, хората твърдяха, че приличал на Кларк Гейбъл. Александра виждаше, че другите жени го намират за привлекателен, защото се усмихваха с очи и следяха движенията му дори в присъствието на майка ѝ.

В момента майка ѝ Грейс Колинс се намираще в бакалията и щеше да се прибере най-рано след час. Момчето бе само в къщата.

Чуваше бръмчене като от земна пчела, затворена в стъклена бутилка. Шумът беше по-висок от този на косачката.

Тя се обърна, пак вдигна пистолета и този път го насочи над бюрото на баща си към страничния прозорец. Тънките завеси бяха леко разтворени и се виждаше страничната стена на къщата на семейство Флинт и шперплатовата детска къщичка в отсрещния ъгъл на двора им, бяла, с червена врата. От саксията на единствения ѝ прозорец стърчаха няколко изкуствени рози. Господин Флинт я беше построил под една палма. Там се събираха кварталните дечурлига, момичетата на Флинт, Моли и Мили, брат им Джей Ди и Александра, и играеха с барбита — или поне до предишната седмица, когато бе решила, че е прекалено голяма за кукли. Точно след като Дарнъл Флинт я изнасили.

По телевизията беше виждала да държат пистолети с две ръце. Опитва се да си припомни стойката. Здравно хвана револвера и потърси най-удобното положение за лявата си ръка. След кратко експериментиране установи, че като хване дясната си китка, може да задържи оръжието неподвижно за около половин минута. Достатъчно дълго, за да го уплаши.

Бръмченето се променяше и ставаше по-настървено. Като че ли идваше някъде дълбоко от плътта ѝ.

Бусът на семейство Флинт потегли от отбивката — децата и родителите отиваха на седмичното си пазаруване. Бяха позволили само на Дарнъл да си остане вкъщи.

Дарнъл Флинт бе седемнадесетгодишен и завършваше гимназия. Имаше дълги пръсти с начупени нокти и от време на време фъфлеше. Не спортуваше, нямаше кола, не работеше почасово и дрехите му винаги бяха измачкани. Имаше светла кожа и мустаците му бяха толкова руси, че почти не се виждаха. Баща му беше плосколик здравеняк, който си изкарваше прехраната зад волана на камион за кока-кола. Той бе религиозен фанатик и пълнеше дома си с всевъзможни табелки, върху които собственоръчно изписваше цитати от Стария завет. Госпожа Флинт пиеше уиски от чаша за чай и по цял ден висеше на телефона по розов пенъоар.

Месецът преди изнасилването беше най-щастливото време в живота на Александра. Родителите ѝ я бяха завели на почивка в северна Флорида в едно крайбрежно градче на име Сийгроув, където

имаше дюни и безкрайни бели пясъци. Къщата бе бледожълта, с бели врати и прозорци. Дните бяха дълги и горещи и с баща си прекарваха по няколко часа дневно в строене на пясъчни замъци край неподвижните води на Залива. Бяха избрали уединено място, достатъчно далеч от вълните, и баща ѝ твърдеше, че замъкът щял да издържи най-малко хиляда години. Работиха по него цял месец — минарета, ровове, кули и сложен комплекс от тайни тунели под стените. Александра събираше парчета дърво и ги поставяше като препятствия на стратегически места зад рововете. Баща ѝ я кръсти „принцесата на захарните пясъци“ и обяви замъка за неин официален дворец.

Когато привечер жегата намалееше, родителите ѝ отиваха на дълги разходки по плажа, като се държаха за ръце, и я оставяха да доукрасява пясъчния си замък. На сутринта преди да напуснат Сийгроув баща ѝ я увери, че творението ѝ завинаги ще остане там, точно където го е оставила. И че някой ден ще се върнат и ще продължат строителството си.

И после само преди седмица, първата събота след началото на новата учебна година, Дарнъл дойде в шперплатовата къщичка с чаша сладолед и каза на сестрите си и малкото си братче да се разкарат. Джей Ди, умно петгодишно момче с тъмна коса, поиска да остане, ала Дарнъл го блъсна в гърдите и то разплакано избяга. На излизане Моли и Мили надменно се усмихнаха на Александра, сякаш знаеха точно какво я очаква и това не ги интересуваше.

— И кучето да си ходи — каза Дарнъл и избута Пъгси, боксера на Александра, навън.

Докато Пъгси дращеше по шперплатовата врата, Дарнъл ѝ подаде сладоледа. Чашата беше зелена. Тя неохотно я взе и изяде няколко лъжички.

Дарнъл си свали ципа.

— Това е за теб. Отдавна ти го пазя.

Александра зяпна еректиралия му пенис, после хвърли чашата и се втурна към вратата, но той светкавично реагира и затисна устата ѝ с длан. С другата си ръка смъкна ластика на белите ѝ шорти и грубо навря пръсти между краката ѝ.

Докато я натискаше надолу, тя отвори уста и силно ухапа един от пръстите му, завъртя глава настрани и се опита да откъсне плътта от

костта. Усети вкус на кръв и Дарнъл извика, ала не престана.

Останалото бе бързо, несръчно и болезнено. После престана да изпитва каквото и да е. Чашата лежеше на парчета по шперплатовия под, а до главата ѝ се топеше сладоледена локвичка. Докато той пъшкаше отгоре ѝ, Александра изви глава и погледът ѝ попадна върху огледалото, пред което трите с Моли и Мили бяха направили първите си опити в гримирането. Отгоре господин Флинт беше написал откъс от двадесет и втори псалм и за миг ѝ се стори, че вижда нечие лице. Но когато премигна, привидението изчезна.

Докато Дарнъл свършваше, тя остави Светото писание успокоително да отеква в ума ѝ: „Да тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото“^[1].

Накрая той се претърколи настрани и задъхано се отпусна на пода за няколко минути. После ѝ каза, че от този момент нататък двамата били свързани, което означавало, че имал право да я убие, ако наруши свещената им клетва за мълчание.

Александра не призна на родителите си. Баща ѝ беше полицай и тя се боеше, че може да убие някого. Майка ѝ преподаваше в гимназията и бе много строга. На няколко пъти ѝ беше повтаряла, че момичетата, които се занасяли с момчета, сами били виновни. Жените командвали. Просто трябвало да бъдат силни, благоразумни и да преценяват как да проявяват чувствата си към своите приятели. Флиртуването можело да доведе до неприятности, казваше тя и я предупреждаваше: „Бъди нащрек!“.

През следващите няколко нощи Дарнъл чукаше на прозореца на спалнята ѝ с чаша сладолед в ръка. Засрамена, че го е предизвикала към такава емоционална крайност, Александра трепереше и преглъщаше сълзите си. Надничаше иззад завесите, но не се показваше.

Дори след като той се отказваше и си отиваше, Алекс не можеше да заспи. Щом очите ѝ започнеха да се затварят, отново усещаше задушавачата тежест на Дарнъл Флинт върху гърдите си и се стряскаше.

Предишната вечер Дарнъл пак се появи на прозореца със зализана назад коса и нова риза. Носеше роза. Без да отваря, тя му каза да я остави на мира. Не искала никога повече да го види. Той бил отвратителен, гаден и ѝ причинил болка.

— Обичам те и ти ме обичаш. Така е с любовта.

— Не те обичам. Ненавиждам те!

— Мери си приказките — изсъска Дарнъл. — Ако ме отблъснеш, може да се побъркам и да избия цялото ти семейство.

Тя спусна завесите.

Когато на другата сутрин излезе за вестника, баща ѝ намери Пъгси проснат на тротоара. Вратът му беше счупен, а хълбоците му — смазани, като че ли го бе блъснал автомобил и животното се беше завлякло до двора им, за да умре. Александра се разплака, ала бе прекалено уплашена, за да разкрие подозренията си на родителите си.

След като погребяха кучето до канала, тя цяла сутрин лежа в стаята си и мисли за лятото на плажа в опит да съживи чувствата, които беше изпитвала само допреди няколко седмици. Всяка сутрин я бе събуждал приятният шепот на прибоя и след закуска изтичваше на брега, за да провери пясъчния си замък. Делфини минаваха на групи от по три-четири, заливът постоянно менеше багрите си, от синьо до смарагдовозелено и после сребристочервено. Всяка вечер залезът превръщаше небето в гигантска картина и тримата се опитваха да я тълкуват. На обяд пиеха лимонада и ядяха сандвичи на верандата под звуците на кънтри музика по местното радио. По оградата лениво пълзяха гущери и надуваха оранжевите дискове на гушите си. Въздухът ухаеше на орлови нокти и кокосово плажно масло. Майка ѝ и баща ѝ безмълвно изразяваха любовта си един към друг. Александра беше почерняла от слънцето и здрава, принцеса на захарните пясъци.

Но спомените не помагаша. Вече не бе онова момиче. След като предишната седмица Дарнъл я изнасили, тя беше напуснала тялото си и сега кръжеше над себе си като тъмна мъгла. Александра погледна надолу към момиченцето с прекалено тежкия пистолет. После се издигна към тавана и видя как детето отваря барабана на тридесет и осем калибровия револвер, проверява патроните, завърта барабана, както бе виждала да прави баща ѝ, и после го затваря.

Не се страхуваше от оръжия. От съвсем малка беше свикнала с тях. Баща ѝ често ѝ бе показвал как се чистят, как се спуска и вдига предпазителят. Той имаше няколко пистолета и пушки и ѝ беше обяснил, че е важно съзнателно да се отнася към тях.

Заслуша се в бръмченето на косачката, която баща ѝ буташе през изсъхналите септемврийски бурени. Чувстваше се замаяна и отнесена.

Дарнъл Флинт я бе прогонил от тялото ѝ и се съмняваше, че ще успее да се върне. Щеше да живее така до края на дните си, вечно измъчвана от носталгия, вечно далеч от собствената си плът.

Както винаги, входната врата на семейство Флинт беше отключена. Когато я отвори и влезе вътре, чу от стереото в спалнята на Дарнъл да кънти хеви метал.

Затвори вратата и мина през дневната. По стените, лавиците и камината бе пълно със старозаветните стихове на господин Флинт. По пода бяха пръснати женски списания, пепелниците преливаха от угарки. Миризмата на цигари се смесваше с парфюма на госпожа Флинт.

Александра продължи по коридора към стаята на Дарнъл.

Той се излежаваше, все още по пижама. Леглото на Джей Ди беше грижливо оправено. На Дарнъл му трябваша няколко секунди, за да вдигне поглед от списание „Пентхаус“. Когато я видя, той се ухили. Бузите му бяха месести и бели и както обикновено, сякаш бяха намазани с руж.

— Леле-мале, виж ти кой е дошъл на гости! Моята малка годеница. Не устиска далеч от мен, а?

Той остави списанието и понечи да се надигне. Тогава видя пистолета и усмивката му помръкна.

— Ти си убил Пъгси — каза Александра.

Тя се наблюдаваше отгоре, момиченце по розови шорти, жълта фланелка и бели гуменки, с тридесет и осем калибров револвер „Смит & Уесън“ в ръка. Чувстваше се толкова далеч от тялото си, че ѝ се виеше свят и дишаше тежко.

— Божичко! Какво си мислиш, че правиш с тоя пистолет?

Той застана на колене в средата на разхвърляното легло.

— Ти си убил кучето ми, Дарнъл. Признай си! — Александра вдигна револвера няколко сантиметра, но не го насочи към него.

— Добре де, добре, убих скапаното ти куче. И без това беше старо и досадно.

Тя дълбоко си пое дъх и въздъхна.

— Ако ме застреляш, ще те пратят на електрическия стол. Жива ще те изпекат.

— Ще престанеш ли да ме тормозиш, Дарнъл?

— Аха, аха. Естествено. Както кажеш.

— Ще престанеш да идваш при прозореца ми и никога повече няма да ме докосваш.

— Добре, добре — вперил очи в оръжието, отвърна той. — Никога повече няма да те торозя. А сега се махай от тук.

— Трябва да се закълнеш в Библията.

Александра отпусна пистолета.

Дарнъл припряно се озърна наоколо.

— И това ще свърши работа. — Той се наведе към нощното си шкафче и взе един от учебниците си — „Морал и право“ за дванадесети клас.

— Закълни се и че никога няма да кажеш на никого какво си ми направил.

— Добре де, заклевам се. Заклевам се. Каквото кажеш. — Той притисна учебника към сърцето си.

— Не ти вярвам.

— По дяволите, нали се заклех? С онова помежду ни е свършено. И без това имам друго гадже. Ти повече не ме интересуваш, дребосък.

— Никога повече няма да идваш при прозореца ми. Кажи го!

— Добре, добре, абсолютно никога няма да идвам до прозореца ти.

— Хубаво. И като си дойдат майка ти и баща ти, ще им разкажеш какво си направил с Пъгси.

— Божичко — изпъшка Дарнъл. — Не мога. Татко ще ме убие.

Тя насочи напред пистолета, подпря го с лявата си ръка, вдигна ударника с палец и се прицели в стената на около метър от него.

Чу, че косачката на баща ѝ се задавя и млъква. Той се опита да я запали. Дръпна ремъка, после пак.

Беше много спокойна, носеше се високо във въздуха и се наблюдаваше — онова малко момиченце.

— Добре де, добре, по дяволите. — Той вдигна ръце. — Ще разкажа на татко за глупавото ти куче. А сега се махай от стаята ми.

Александра отново дълбоко си пое дъх и въздъхна. Тъкмо спускаше револвера, когато зад нея се разнесе шум на вода в тоалетна.

Завъртя се и погледна по коридора към единствената баня в къщата. Докато чакаше вратата да се отвори, чу, че Дарнъл захвърля учебника си настрани, после пружините на леглото изскърцват.

Рязко се обърна към него и видя озъбеното му лице, протегнатите му към нея ръце. Александра отскочи назад, блъсна се във вратата, залитна и падна. Пистолетът изгърмя.

Дарнъл отхвъркна назад към ръба на леглото. Свлече се на пода и спря в седнало положение с изпружени върху сламената рогозка крака и гръб, опрян на дюшека. Не помръдна, освен дясната му ръка, която едва забележимо потръпваше.

Куршумът го беше улучил в долната челюст и бе откъснал дясната му буза. Завивките бяха целите в кръв и пръски мозък. Ръката му продължи да трепери още няколко секунди. Сякаш се опитваше да се освободи от нещо, залепнало за пръстите му. Постепенно движенията престанаха. В същото време бръмченето под кожата ѝ замлъкна.

Александра се изправи. Гадеше ѝ се, чувстваше се куха и още по-далеч от тялото си — някъде над тавана, над покрива, високо над облаците. Ала не можеше да престане да гледа празното място, останало от липсващата челюст на Дарнъл. По голите му гърди се стичаше кръв, главата му беше неестествено килната настрани. Заболяха я очите от виждане, но не можеше да се извърне.

После заплака, но в същото време се понесе високо във въздуха като спокойна мъгла, загледана в момиченцето, което хлипаше с пистолет в ръка.

В коридора се разнесоха тежки стъпки. Тя престана да плаче, но не помръдна, не откъсна очи от безликото нещо пред нея.

— Боже господи! — До нея се озова Лоутън, баща ѝ. Дишаше тежко. Александра усети мирис на окосена трева и пот. — Боже всемогъщи...

В продължение на няколко секунди той остана неподвижен, след това нежно, но твърдо поведе дъщеря си към коридора, измъкна револвера от пръстите и ѝ каза да остане там. После тичешком излезе през задната врата.

Александра си избърса носа и се втрени в правоъгълната медна плоча на лавицата в коридора. На нея бе гравирани цитат от Еклесиаста: „Род прехожда и род дохожда, а земята пребъдва до века“^[2].

Тя се вирише в думите от Библията и ги препрочиташе в търсене на утеха, но нямаше представа какво означават. Беше ѝ студено и пусто. Бръмченето окончателно бе утихнало.

Баща ѝ се върна с найлонова торбичка, пълна с бял прах. Носеше я увита в синя кърпа.

— Не мърдай от тук — нареди той.

После влезе в стаята и Александра се приближи до вратата.

Лоутън заобиколи разширяващата се кървава локва, прескочи Дарнъл и изсипа белия прах върху ризата му. Изправи се и хвърли празната торбичка до безжизнената ръка на момчето.

— Какво е това?

— Наркотик — отвърна баща ѝ.

— За какво ти е?

— За извънредни случаи като този.

Той погледна трупа. Лицето му лъщеше от пот.

— Искаш ли да знаеш какво се случи, татко? — попита Александра.

— Няма нужда, миличка. И сам виждам.

— Само исках да го уплаша.

— Знам, знам. Всичко е наред. Ще уредим нещата.

— Той уби Пъгси, татко. Той уби кучето.

Баща ѝ отиде при шкафа на Дарнъл и с помощта на синята кърпа отвори чекмеджетата и изсипа съдържанието им на пода.

— Но не беше заради Пъгси — продължи Александра. — Беше заради мен.

Лоутън дълбоко си пое дъх и се втренчи в трупа.

— Докосна ли те, Александра? — без да я поглежда, попита той. — Нарани ли те?

— Да.

Баща ѝ се опита да каже нещо, ала думите заседнаха в гърлото му и той мъчително преглътна.

— Ще ме пратят ли на електрическия стол?

Лоутън поклати глава, приклепна до нея и я погледна право в очите.

— Няма. Аз няма да им позволя.

Тя го прегърна и заплака. Баща ѝ успокоително я потупа по гърба. Накрая се изправи, хвана я за ръка, изведе я от стаята и се насочи към задния изход.

Когато стигна до вратата, Александра спря.

— Тук има някой.

Баща ѝ се обърна, отново приклекна и се вгледа в нея. Очите му бяха влажни и под тях имаше тъмни кръгове. Никога не го бе виждала с толкова разголена душа.

— Чух някой да пуска водата в тоалетната — каза тя. — Тук има някой.

Лоутън погледна назад към коридора и тежко преглътна. После стана, отиде при банята, отвори вратата и влезе вътре. След секунди отново се появи, провери в стаята на Флинт и на момичетата. Върна се при Александра и поклати глава.

— Няма никого.

— Сигурен ли си?

— Чуй ме, Александра. Тук не се е случило нищо. Всичко ще отmine, ще го забравим и нещата ще продължат като преди. Обещавам ти. Точно като преди. Тук нищо не се е случило, Алекс. Просто нищо не се е случило.

Запътиха се към техния двор. Александра седна под сянката на едно мангово дърво и през сълзи се загледа в баща ѝ, който продължи да коси тревата. Чувстваше тялото си натежало и отмаляло, сякаш онази част от нея, която се беше носила във въздуха, бе откраднала цялата лекота на плътта ѝ.

Гол до кръста, с прошарени гъсти косми по гърдите, баща ѝ буташе косачката през високата трева край канала. Александра се замисли за мъжете, които можеха да вършат такива ужасни неща, а после да продължават да ядат сладолед и да косят. Гледаше баща си и във въображението си се виждаше като възрастна жена, омъжена за човек като него, силен и сигурен.

Плътта на лицето ѝ тежеше като маска. Не можеше да си представи, че някога пак ще се смее, дори, че ще се усмихва. За пръв път в живота си забелязваше страшното земно притегляне.

След половин час, когато семейство Флинт се прибраха от пазар, близначките се втурнаха при Александра и започнаха оживено да бърбят. Тя се опитваше да се държи нормално, слушаше ги и кимаше. Моли я попита защо са ѝ зачервени очите и Александра ѝ отговори, че има алергия. След няколко минути госпожа Флинт изкрещя и момичетата изтичаха при нея.

После пристигна полиция и докато откарваха трупа на Дарнъл на носилка, един от цивилните детективи разговаря с баща ѝ на тротоара.

Алекс ги наблюдаваше през прозореца на дневната.

— Добре ли си, грахчето ми? — Майка ѝ я прегърна през рамо и се опита да откъсне вниманието ѝ от събитията на улицата. Ала Александра отвърна, че иска да гледа. Макар да не го каза, момичето се боеше, че това са последните мигове, в които вижда баща си извън затворническата килия.

Малко по-късно полицията си тръгна. До края на деня Лоутън подрязва живия плет, а Александра си легна, загледана в издигащите се и спускащи се завеси и заслушана в тракането на бащините ѝ ножици.

Същата вечер госпожа Флинт ви на задната веранда и чупи чаша след чаша на циментовия под. От този момент нататък, щом започнеше да се унася, Александра винаги щеше да си спомня воя и звъна на разбито стъкло. Началото на цял живот безсъние.

До Коледа семейство Флинт се бяха пренесли. Алекс реши, че си е въобразила пускането на вода в тоалетната или че звукът се е дължал на някаква особеност на водопроводната система в къщата, нещо неразбираемо за нея.

Баща ѝ никога повече не спомена за случая и макар че през следващите седмици веднъж-дваж едва не призна на майка си, Александра така и не успя да измисли как да започне. Майка ѝ очевидно не знаеше. Тя продължаваше да нарича смъртта на Дарнъл „провалена наркосделка“ и твърдеше, че била доказателство за отрицателното въздействие на хеви метала и мързела.

[1] Псалтир, 22:4. — Б.пр. ↑

[2] Еклесиаст, 1:4. — Б.пр. ↑

1.

Александра започна да снима от петдесет метра. После бавно се приближи, като направи няколко широкоъгълни фотографии на цялата четириетажна сграда. Жилищен блок с червен керемиден покрив, тъмнозелени стълбища и площадки и коралово розова фасада. В тази част на Коконът Гроув наемите на апартаментите с две спални започваха от осемстотин месечно. Паркингът бе запълнен с двуместни спортни коли, собственост на младите адвокати и брокери, които живееха тук, двадесетина ергени с повече джобни пари от целия брутен приход на Александра.

Тя направи широкоъгълна снимка на автомобилите. Човек не знаеше кога престъпникът ще остави колата си на местопрестъплението. Проблем с двигателя, паника, дори високомерие. Преди година, след като разгледа стотици снимки на две различни местопрестъпления, Александра беше забелязала една и съща кола, което доведе до успешен край следствието.

Трябваше да направи четири фотографии, за да заснеме всички автомобили около блока. Използваше фотоапарат „Минолта“ 700 SI с батерии, автофокус и изобщо пълен автомат. Почти нямаше как да допусне грешка. Александра Рафърти работеше като фотограф в отдела за идентификация в полицейското управление на Маями. Фактът, че не е положила клетва, освен всичко друго означаваше, че няма право да носи оръжие. Което я устройваше. Единственото ѝ оръжие бе разгъваемата палка, която носеше на колана си. Колегите ѝ от „Метро-Дейд“, специалистите от окръжния отдел за идентификация, бяха положили клетва и заплатите им бяха по-високи от тези на детективите. Носеха последен модел глок, властваха над местопрестъплението и командваха момчетата от отдел „Убийства“. Ала не и в полицейското управление на Маями. Работата не се различаваше по нищо, само че Александра и колегите ѝ се смятаха за обикновени черноработници.

Нощ след нощ снимаше различни стаи и когато свършваше, продължаваше със следващото местопрестъпление. Никой не ѝ обръщаше внимание. Това я устройваше. Не изпитваше желание да ръководи. Това не бе в нейния стил. Имаше своя позиция, свое мнение. Не премълчаваше, ако някой от детективите пропуснеше нещо или я помолеше за съвет. Но не искаше да командва парада, нито да участва в постоянната бъркотия, която цареше наоколо. Правеше снимките си, пращаше ги за проявяване, получаваше ги обратно, подреждаше ги в архива си и продължаваше.

Имаше бакалавърска степен по наказателно право от местния щатски университет и бе специализирала психология. Приятелите ѝ бяха ужасени от избора ѝ на професия. Но Александра не искаше нищо друго. С евтина синя риза и панталон — униформа, по-грозна от тази на затворниците, тя работеше във възможно най-неудобното време за обидно ниска заплата. Ала това нямаше значение. Харесваше ѝ. Имаше своето място в света, може би скромно, но важно. Работата я държеше нащрек. А и обичаше да снима, без да ѝ се налага да увещава някого да стои неподвижно.

Александра беше на двадесет и девет и работеше в полицията от осем години. Работата все още ѝ се струваше нова. Всяка нощ, всяко местопрестъпление — нещо различно, нещо човешко и крайно. От единадесет до седем, осемчасово бодърстване. Напрежение. Точно след изгрев-слънце тичаше по плажа, после се прибираще вкъщи, все още напомена от безсънната нощ, и правеше закуска за Стан и баща си. Възбудата ѝ продължаваше почти до обяд. Успяваше да открадне само няколко часа сън следобед, докато Стан бе на работа, а баща ѝ плетеше кошници в „Харбър Хаус“, най-много четири-пет часа, след което в единадесет бе готова за поредната нощ.

Наближаваше полунощ, сряда, седми октомври. Тайгъртейл авеню пустееше. Нямаше човешки шум. Само бръмчене на улични лампи. Тя отпусна фотоапарата, прескочи жълтата лента за ограждане на местопрестъпления, приближи се още пет крачки, отново вдигна минолтата и направи шест снимки от средно разстояние на кръвта по асфалта на паркинга. Няколко капки лъщяха до задната броня на корвет с тъмни прозорци и лепенка с надпис „Лошо момче“. Засне колата и регистрационния ѝ номер. Широкоъгълна снимка на другите четири автомобила до нея. После приклепна до кървавите петна и

направи няколко фотографии отблизо. Кръвта бе засъхнала, но продължаваше да блести на жълтата изкуствена светлина.

Изправи се и плъзна лъча на мощното си фенерче наоколо. Мина между колите и откри още кръв до тротоара, кървава стъпка. Снима я от метър и половина, постави мащаба си до отпечатъка за точна перспектива, отново го засне, после още веднъж, за всеки случай.

Неутрален поглед. Без индивидуалност, без личностно пулсиране. Безразличната, безпристрастна перспектива на робот, чиято задача е само да наблюдава и документира. Нямаше Александра, дъщеря и съпруга, нямаше мечти, желаня и спомени. Нищо друго, освен визьора, квадратната рамка и отпечатъците. Стъпка по стъпка, все по-близо до сърцето на престъплението.

На тротоара пред блока тя извади заснетия филм, надписа го и зареди нов. „Кодак Плюс“ 200. От прозореца на приземния апартамент я гледаше котка. Златисто животно с камбанка нашийника. Когато Александра се приближи, котката се изправи на перваза и се протегна, после се скри в тъмната стая, сякаш беше видяла достатъчно нещастие за една нощ.

Тя направи още една снимка на стълбището. Пак кървави петна и стъпки. На дървения парапет откри кървав отпечатък от длан и я засне от средно разстояние и от десетина сантиметра. Подметките имаха дълбоки грайфери. Същите маратонки „Найки“ четиридесет и четвърти номер, каквито бе носил в предишните пет случая.

Убиецът беше слязъл по стълбището, като бе стъпвал в собствената си кръв. Шестият му удар, същият начин на действие. Имаше най-различни теории за това защо човек, който току-що е изнасилвил и убил, толкова грижливо е оставил кървавите си следи. Може би подигравка. Желание да бъде заловен. Или разиграване на някакъв ритуал. „Маями Хералд“ и един от телевизионните канали го бяха нарекли „Кървавия изнасилвач“ и предполагаша, че се опитва да докаже некадърността на полицията. Навярно бивше ченге, което натрива носа на някогашните си колеги. „Оставям отпечатъците си навсякъде, а вие, идиоти такива, не можете да ме хванете.“

Но Алекс не вярваше на тази характеристика. Както обикновено, журналистите приемаха, че всички останали искат същото, за каквото толкова много копнееха самите те: публичност и висок рейтинг. Но този тип изобщо не ѝ се струваше такъв. Той не се стремеше към

първите страници. Проявите му бяха прекалено напрегнати, прекалено лични. Тази кръв ѝ изглеждаше прекалено първична, като дирята на смъртно ранено животно, звяр, прекалено заслепен от болка, за да обръща внимание на следите, които оставя.

Няколко стъпала по-нагоре на парапета имаше втори кървав отпечатък от длан. Александра го засне от метър и половина и направи два близки кадъра. Чисти, ясни отпечатъци. Тя бавно и предпазливо продължи, като описваше с очи концентрични кръгове, метър и половина, три метра, после нататък. Бяха я обучавали да наблюдава. Вече ѝ бе станало втора природа.

Дан Романо пушеше в коридора и зяпаше нощното небе. Тежък мъж с бяла, отметната назад коса. Тридесетгодишен стаж в полицията. Лейтенант от отдел „Убийства“, който ръководеше разследването на Кървавия изнасилвач. До пенсионирането му оставаха броени дни. През последните няколко месеца бе започнал да гледа на живота философски и да тормози всички с големи въпроси, които нямаха отговор. Защо небето е синьо? Защо бръшлянът се увива?

— Доста е тихо — отбеляза Александра. — Чарът ти пак ли не действа, Дан?

Той изхвърли фасата си навън и се обърна към нея.

— Патологът си обува гащите, останалите всеки момент ще дойдат.

— Какво имаме?

Дан се усмихна.

— Твоят човек пак се е развихрил.

Тя поклати глава.

— Остави тези глупости. Вече не е смешно.

— Ей, аз не съм единственият, който го е забелязал. Хората започват да приказват.

— Той е колкото мой, толкова и твой, тъй че престани да ме дразниш.

Александра провери настройката на фотоапарата.

— Виж се колко си напрегната, Алекс. Направо скована. И окото ти.

Тя го погледна.

— Какво ми е на окото?

— Тъглчето на лявото ти око постоянно потръпва. И други са го забелязали. Ти реагираш, Алекс. Този тип е засегнал някой нерв.

— Просто ти намигах, Дан. Флиртувах. Не виждаш ли?

Детективът продължително я изгледа, после гласът му омекна.

— Съмнявам се, Алекс. Мисля, че трябва да поговориш за това със специалист.

Тя отново поклати глава и отпусна фотоапарата.

— Стига, Дан. Всеки ден газим в такива лайна, че е нормално окото ми от време на време да потрепва, не смяташ ли?

Той продължи да я гледа. Накрая въздъхна и се извърна. Запали нова цигара и жадно дръпна дима.

— Свърших с външните снимки — каза Александра. — Ще дойдеш ли вътре с мен? Или да вляза сама?

Дан издиша дима и остана на мястото си. Очите му блуждаеха в черното небе.

— Отдавна искам да те питам нещо, Алекс. — Гласът му звучеше унесено.

— А стига бе, братче.

Той отново дръпна от цигарата и облакът дим излезе навън заедно с думите му.

— Защо се занимаваш с тази гадост? Ти си умна и красива жена. Имаш способности и университетска диплома, можеш да вършиш каквото поискаш. Какви са подбудите ти, по дяволите?

Възрастният детектив откъсна поглед от мрака и се обърна към нея.

— Иначе щях да стана монахиня. — Тя леко му се усмихна, ала Дан не забеляза.

— Не ми се ще да свършиш като мен. Защото знаеш ли какво започвам да си мисля, Алекс? Започвам да си мисля, че съм си прахосал живота, мамка му! Напоследък стигнах до това заключение. Ето ме, навлизам в скапаната преклонна възраст, след като трийсет години съм вършил едно и също и се питам какво съм постигнал. И отговорът е: абсолютно нищо.

— Какво искаш, Дан? Да се опитам да те развеселя ли?

Той сведе очи към кървавите пръски до краката си.

— Няма да успееш. Неутешим съм. — Дан вирна глава и се усмихна. — Само как го казах, а? *Неутешим!*

— Много си бил културен.

— Обогалявам си речника. Едно от новите ми хобита, готвя се за пенсия. По дяволите, в тая работа никога не ми е трябвал речник.

— Е, „неутешимостта“ е добро начало — отвърна Алекс.

Дан отметна глава назад, погледна към небето и на лицето му отново се изписа занесено изражение.

Александра влезе в апартамента.

Диванът имаше подковообразна форма и заемаше по голямата част от пространството. Дамаската бе на зелено-бели тропически шарки. На стъклената масичка стоеше същата бутилка шардоне от Напа Вали, която бяха откривали на всички други местопрестъпления. Скъпо вино, но не достатъчно рядко срещано, за да им е от полза.

На бежовото килимче в центъра на подковата лежеше по гръб красива, стройна, двадесет и пет — тридесетгодишна жена с къса черна коса. Ръцете на жертвата бяха притиснати към корема, сякаш я бяха ритнали и се мъчеше да си поеме дъх.

— Точно като първата — обади се от прага Дан. — Или пък позите са му се изчерпали и е започнал да ги върти.

— Възможно е.

Също като другите, на гърлото ѝ зееше дълбока рана. Очите ѝ бяха отворени — тъмни и кухи.

— Намерил я е хазяинът. Закъсняла да плати наема с една седмица. Почукал и влязъл. Предполагам, че смъртта е настъпила най-малко преди двайсет и четири часа и най-много преди трийсет и шест.

— Май че си прав — съгласи се Алекс.

Другите пет жени също бяха открити голи. Трупите бяха поставени в различни пози, резултат на различни видове насилие. Детективите им бяха дали имена. Първата, същата като тази, бе известна като „Задъхващата се“. Втората жертва бе открита легнала на хълбок, силно превита в кръста. Нареккоха я „Прегърбената“. Третата най-много ги беше затруднила. Тя също бе лежала на лявата си страна с крака напред, но ръцете ѝ бяха протегнати пред нея на равнището на гърдите, сякаш се мъчеше да пропъди рой пчели. Кръстиха я „Мухобойката“. Бяха открили четвъртата полуразложена в апартамента ѝ в кубинския квартал. Голото ѝ тяло беше лежало настрани с изпънати напред дясна ръка и ляв крак. Оттук и името — „Маршируващата“. И

после, преди около месец, бе дошла петата — също на хълбок, със слабо свито тяло. „Полумесецът“.

Във ФБР бяха проучили снимките и не бяха установили сходства с други специфични убийства, извършени през последните десет години в страната. Техните психолози предполагаха, че Кървавия изнасилвач пресъздава конкретни моменти от миналото си и се опитва да възстанови епизоди на насилие, на които е присъствал като дете — навярно срещу майка му, която е бил безпомощен да защити.

Ала това заключение изглеждаше на Александра прекалено логично, прекалено очевидно. Беше също толкова вероятно убиецът да изпълнява заповедите на някакъв безумен вътрешен глас. Но в последно време всеки търсеше формула, ясно обяснение за поведението на такива хора. Като че ли в действията му можеше да има здрав разум — да изнасилва жени, да им прерязва гърлото, да оставя трупове в странни пози и да си тръгва, като бележи пътя си с кървава диря. С две думи, естествено, той трябва да бе виждал как баща му бие майка му, зарязва я на пода в дневната в абсолютно същите пози и си отива, оставяйки кървави следи от нанесените му от нея драскотини, а сега вече порасналото момче, това нещастно извратено копеле, е принудено безкрайно да разиграва тези травмиращи епизоди и да принася жените в жертва на миналото си.

Алекс не можеше да понася самоувереността на съдебните психолози, които обясняваха всяко престъпление с категорични фройдистки причини и следствия. Не можеше да ги понася, защото обясненията винаги бяха нещо повече от обяснения. Зад всички тях се криеше една и съща идея — че в злото има логика, основателно оправдание за всеки ужас под слънцето.

Медиите все още не знаеха за странните пози, тъй като до този момент всички, които работеха по случая, си мълчаха и не допускаха репортерите зад лентата за ограждане на местопрестъплението. Ако убиецът наистина бе жаден за слава, не беше тяхна работа да утоляват жаждата му. И разбира се, в момента, в който се разчуеше за зловещите пози, журналистите щяха с лакти да си пробиват път през тълпата и да правят полицейската работа сто пъти по-трудна.

Тя бавно обиколи стаята и я засне. Осветлението бе достатъчно. Дан беше включил всички лампи — на тавана, на масичките, флуоресцентните лампи в кухнята. Отново се наложи да презареди

лентата. Алекс надписа стария филм и го прибра в чантичката на колана си. После продължи с жертвата. Красива жена със спортна фигура. Два и половина сантиметрова порезна рана на гърлото, няколко литра кръв, попила в бежовия килим. Тя засне раната и кървавото петно.

Срещу дивана имаше кожен фотьойл и кожена табуретка. Детайл от адвокатски кабинет. Две евтини маслени платна на стените, клоуни с тъжни очи и пеликан, гнездящ върху панелен блок, боклуци от магазините за туристи. Но зад дивана висеше голяма черно-бяла фотография, мъгляв дол в Евърглейдс^[1], обрасъл с папрати и с дебнещи под неподвижните води алигатори. Творба на човек, на когото се възхищаваше от години. Клайд Бътчър^[2].

Беше чела как е работил с огромния си фотоапарат и петдесет килограма екипировка наред мочурищата. Разполагал триногата, после монтирал отгоре ѝ апарата. Два часа подготовка за една снимка — за да може да направи тези големи фотографии, изобилстващи с фини детайли. Бътчър вършеше чудеса с черното и бялото. Превръщаше чаплите и ибисите в ангели. Обгръщаше палмите и растенията с някакво вълшебство, което разкриваше злоещото изящество на тази река от трева. Нейната тишина и опасност, нейната святост.

Което нямаше абсолютно нищо общо с работата, която тя вършеше — безброй цветни снимки, отчетливи и стандартни. До тази нощ може би имаше в актива си над хиляда такива. И нито една от тях не можеше да се нарече изкуство. Тъкмо в това се състоеше същината на занаята ѝ. Елементарност и простота. Без намеци, без субективност. Нищо, което да оспорят адвокатите на защитата. Ето какво правеше по пет нощи седмично. Обикаляше някакви стаи с педантичното безпристрастие на будистки монах. Не си играеше със светлосенки и перспектива, не дебнеше като Клайд Бътчър онзи идеален момент, в който слънчевата светлина, сенките и вълничките по водната повърхност бяха в свършена хармония.

Нейната работа бе тъкмо обратното на изкуство. Порнографска действителност. Ако изобщо притежаваше някаква дарба, тя можеше да се нарече „наблюдателна изчистеност“. Отдръпваше се назад, виждаше, после заснемаше — безразличната чистота на факта.

— Харесва ли ти? — попита от прага Дан. — Фотографията де.

— Да. Естествено.

— Тогава си я вземи. Ще ти помогна да я свалиш.

Александра го погледна.

— Кой ще разбере, Алекс?

— Ти какво, да не си се побъркал? Няма да я взема.

— Защо?

Тя отново се обърна към снимката и въздъхна.

— Ами, първо, защото няма къде да я сложа вкъщи. Прекалено е красива. Ще трябва да изхвърля всички боклуци, дето съм ги накачулила по стените. Или да се преместя в по-хубава къща.

Дан поклати глава и си распечата дъвка.

— Знаеш ли, Рафърти, хрумна ми нова идея за тия негови кървища.

— Не си падам по майтапите. Не и за този тип. Пощади ме.

— Това не е майтап — отвърна възрастният детектив. — Според мен като си нанася тези рани, той получава оргазъм. Нещо като заместител на сперма.

— Той няма проблем с еякулацията — възрази Алекс. — Оставил е предостатъчно семенна течност.

— Това може да е някакъв по-голям, по-приятен оргазъм. Изпразва се, убива жената, после започва да се кълца. Кръвта и спермата изтичат и скапаният изрод излита в орбита. Всички камбани бият, пицят свирки, блестят светлини и нашият човек се носи в междупланетния вакуум.

Тя го зяпна.

— Дан, може би наистина е време да се пенсионираш.

— Момчетата от патологията казват, че се кълца със стъкло, не с нож.

— Със стъкло ли?

— Да, помисли за това. Някакво специално стъкло.

— Какво специално стъкло?

Едрият детектив сви рамене.

— Още не съм чел доклада. На идване само му хвърлих един поглед.

— Искаш да кажеш, че тоя тип хваща парче стъкло в ръка и когато пререже гърлото на жертвата, започва да кълца себе си, така ли?

Все едно, или е пълен идиот, или кой знае защо изпитва удоволствие от болката.

Романо отново сви рамене.

— Е, мисля, че можем да изключим първата вероятност.

— Божичко, как ли се забавляват ония от психологията!

Тя засне пръските кръв по бежовия килим. Направи няколко близки кадъра на гърлото на жената. Също като в другите четири случая, раната беше нанесена с леко завъртане на ръката и имаше формата на буквата „С“. Ала това бе работа на патолозите. Александра беше обикновен фотограф — безпристрастни, неутрални очи.

Щяха да пратят образци от кръвта, спермата, тъканите, космите и нишките в лабораторията на ФБР. И всичко щеше да е напразно. Този задник не оставяше след себе си нищо, което не искаше да открият. Вече знаеха, че отпечатъците от пръстите му не фигурират в база данните АСИОП^[3], нямаше ги и в архива на Бюрото. ДНК анализът не струваше нищо, освен ако не бяха арестували престъпника.

Аутопсиите и пръските кръв показваха, че извършителят е изключително организиран и хладнокръвен. Всяко престъпление напомняше на прецизно изигран сценарий, на неизменен ритуал. На всяко местопрестъпление откриваха едно и също бяло вино. Едно и също бе дори останалото в бутилката количество шардоне.

Никой не си спомняше да е забелязал пристигането му. Никой не го бе видял да си тръгва. Очевидно знаеше как да очарова самотни жени. Всичките му жертви бяха уязвими, наскоро разведени или разделени. Несръчни и неверени, отново на пазара след мъчителен провал. Лесна плячка.

След две глътки вино и малко ордьовър той ги удряше по лицето и ги събаряше на пода. Явно бе силен и бърз, и щом започнеше, ставаше безпощаден. По време на самия полов акт престъпникът взимаше оръжието си, забиваше го в гърлото на жертвата, оставаше отгоре ѝ, докато еякулира, после се смъкваше от изстиващото ѝ тяло. Патолозите бяха стигнали до това заключение като сравняваха температурата на трупа и спермата. Нищо супермодерно.

Няколко минути след настъпване на смъртта, най-вероятно, след като се облечеше и възстановеше, убиецът поставяше жертвата в избраната от него поза и една-две минути по-късно започваше да рси кървавата си диря.

Макар че полицаите всеки път се сблъскваха с една и съща последователност, самите жени бяха различни. Никаква зависимост по отношение на тяло, цвят на косата или социален статус. Извършителят или нямаше чак толкова специфични изисквания, или въображаемите му способности бяха толкова големи, че можеше да включи в шоуто си съвсем различни типове хора. Единственото сходство между жените беше възрастта. Двадесет и пет — тридесет години.

На основата на извънредно ограничените веществени доказателства, които оставяше престъпникът, Алекс се съмняваше, че ще го заловят само с полицейска работа. В най-добрия случай някой ден убийствата щяха да престанат да го задоволяват, страстите му щяха да излязат от контрол и той щеше да извърши нещо нетипично, безумно, глупаво и несръчно. Или още по-добре, щеше да срещне по-силна от него жена, която щеше да блокира първия удар и да му отговори с едрокалибрено оръжие — жена, която бързо щеше да извади пистолета, да натисне спусъка и да го накара сериозно да пролее кръвта си.

Алекс се надяваше това да се случи в нейната смяна, за да може да заснеме един-два филма на трупа му.

Когато си тръгваше, апартаментът вече гъмжеше от ченгета. На паркинга бе пълно с журналистически коли, блестяха халогенни фарове, лунната светлина се отразяваше в хеликоптерни перки. Александра Рафърти се качи на буса си и продължи към един тих квартал на Коконът Гроув, нападение, завършило със зашеметена, но жива семейна двойка. После — обир на денонощен магазин на Бискейн булевард. Продавачът бе прострелян два пъти в лицето за шестдесет и три долара и два пакета патрони за „Колт“ 45. По изгрев-слънце се зае със случай на домашно насилие в кубинския квартал. Шестдесетгодишен латиноамериканец беше намушкал тийнейджъра, с когото спял, двадесет и пет пъти в областта на гениталиите. Трябваше да упоят стареца, за да пусне обезобразеното тяло на любовника си.

[1] Частично залесен блатист район в Южна Флорида, национален парк. — Б.пр. ↑

[2] Клайд Едмън Бътчър (р. 1942) — съвременен американски фотограф. — Б.пр. ↑

[3] Автоматизирана система за идентифициране на отпечатъци от пръсти. — Б.пр. ↑

2.

В края на смяната Дан Романо последва Алекс по ярко осветения коридор до фотолабораторията. Подминаха две чистачки, които миеха плочките и високо разговаряха на колониален френски.

— За онова там, в апартамента. — Дан заобиколи кофата с вода. — Дето казах, че можеш да откраднеш фотографията? Хм, извинявай, Алекс. Не знам къде ми беше умът. Не бях във форма.

— Забелязах, Дан.

— Можеш да забравиш за случилото се, нали?

— Забравих още на секундата.

Двамата завиха зад последния ъгъл и минаха през летящите врати. От стаята за проявяване остро миришеше на химикали. Утринната смяна вече беше застъпила и иззад гишето ѝ се усмихна Джуниър Шанрахън. Малко над двадесетгодишен, Джуниър бе около метър осемдесет и седем и беше толкова широкоплещест, че изглеждаше още по-висок. Както обикновено, той носеше сини очила, бяла мрежа за коса и бяла престилка.

Винаги, когато се появяваше Александра, усмивката му ставаше по-широка и очите му сякаш проследяваха всяко нейно движение. Нервен и почтителен като хлапе, Джуниър беше влюбен до уши в нея. Алекс вече очакваше да пъкне в ръката ѝ любовно писмо. И да я покани на танци.

— Цялата тая история с пенсионирането направо ме разкапва, Алекс. Моралът ми отиде по дяволите.

— Разбираемо е, Дан. Напълно разбираемо.

Тя започна да подрежда филмите на гишето. Всички ролки бяха в отделни пликове с информация по случая.

— Добро утро, госпожо Рафърти — поздрави Джуниър. — Как е в този чуден ден нашият Ансел Адамс^[1] на трупове?

— Кой е пък тоя Ансел Адамс? — Дан зяпаше мрежата за коса и сините очила на Джуниър Шанрахън.

— Известен фотограф — поясни Алекс. — Това е комплимент.

— По-скоро шега — прибави Джуниър.

— Господи, прекалено съм остарял за тези неща. Всички се майтапят, а аз вече не схващам нищо.

Джуниър взе ролките една по една и ги записа в дневника си, после ги пусна в празния слот. Тръбата ги отнесе във фотолабораторията, където вече бръмчеше проявяващият апарат.

— Нещо интересно от снощи? — Джуниър се взираше в нея през сините си очила. До ръба на мрежата на челото му пулсираше тънка веничка.

— Пак Кървавия изнасилвач — отвърна тя.

— Господи, мразя го тоя тип! Направо ми се повдига да гледам тези голи момичета.

— О, я стига, Джуниър. Ти виждаш всички трупове.

— Да не искате да кажете, че това не ви смуцава? Прерязаните гърла? Разкривените трупове? Божичко, пък аз после сънувам кошмари.

— Кошмарите са съвсем естествени — каза Дан. — Това значи, че още имаш съвест. Престанеш ли да сънуваш кошмари, душата ти се е спаружила. На път си да се превърнеш в психопат.

Джуниър пусна поредния плик в тръбата и бегло се усмихна на Дан. Алекс наблюдаваше внимателните движения на големите му длани. Ноктите му бяха грижливо изрязани. Поддържано хлапе.

— Снимките ще ни трябват до довечера, Джуниър. Мислиш ли, че можеш да ги извадиш преди другите?

— За вас съм готов на всичко, госпожо Рафърти.

Алекс не виждаше очите му зад лъскавите сини шестоъгълници, но усещаше, че я гледа. Малък фокус, който изпълняваха някои мъже, осезаемо зяпане.

— И какви са най-новите ни предположения за труповете? Имате ли представа защо ги оставя в такива пози?

— Секретна информация — отвърна Дан.

— Което значи, че ако ти хрумне някое интересно обяснение, Джуниър, непременно ни го съобщи — каза Алекс.

Тя се обърна към изхода.

— Естествено, госпожо Рафърти. И ако реша случая, може би ще ме повишат и ще се махна от тая смрадлива лаборатория. Надишал съм се с толкова много химикали, че кожата ми започва да свети.

Александра отново се завъртя към него. Момчето се усмихваше.

— Ако решиш случая, Джуниър, ще се погрижим да получиш ъглов кабинет и удобно място на паркинга. По дяволите, даже ще отидем за една седмица в хотел „Делано“.

— Може ли да получа обещанието в писмен вид?

— Ще трябва да се довериш на честната ми дума.

Двамата с Дан почти бяха стигнали до ъгъла, когато Джуниър извика:

— Обещанието ще ми трябва в писмен вид!

Гласът му звучеше напълно сериозно.

След работа Александра винаги тичаше на плажа, за да прогони мислите за видяното през нощта и да се върне в собственото си тяло.

Черен сутиен за джогинг, бели шорти, боси крака. Оставяше колата си на паркинга на Аквариума и спринтираше по пустите алеи на Крандън Парк. Оттатък залива се извисяваха варовиковите небостъргачи в центъра на Маями, обгърнати от изгряващото слънце в розовозлатисто сияние, което придаваше на града приказно излъчване, вълшебен прах, искрящ на фона на хрома и лъснатото стъкло. От това разстояние, километър и половина, може би два, Маями изглеждаше величествено ведър. Нямаше я миризмата на барут, нямаше ги напрежението и опасността от дългата нощ. И през този половин час, докато всичко наоколо се обливаше в свежата слънчева светлина и прохладния вятър на новия ден, тя почти успяваше да повярва, че родният ѝ град все още може да бъде спасен.

Петдесет метра спринт, десет метра ходене, после още петдесет. Движеше се по мекия пясък за максимално съпротивление на повърхността. След тридесет минути пулсът ѝ скачаше до 175, кожата ѝ лъщеше и всичките ѝ мускули пееха. Отвратителните нощни часове изтичаха от тялото ѝ заедно с потта. И се прибираше вкъщи пречистена.

Оставаха ѝ още пет минути, сърцето ѝ ускорено биеше, левият ѝ прасец още малко и щеше да се схване. Алекс отново премина към ходене. Към нея се приближаваше възрастна двойка. Плешив мъж с широки бледосини бански. Жената вървеше на няколко метра зад него и бе навила нагоре крачолите на белия си панталон. Носеше свободна

пъстра риза, бялата ѝ коса се подаваше изпод синята ѝ шапка. Носеше детектор за метал и търсеше изгубени монети.

Алекс дълбоко си пое дъх, повдигна се на пръсти и започна финалния си спринт.

И едва не се блъсна в някого.

Като че ли мъжът беше изникнал от пясъка, призрак с бяла блуза с дълги ръкави и бели шорти.

Тя рязко зави наляво, препъна се и за малко да падне. Мъжът понечи да ѝ помогне, ала Алекс възстанови равновесието си и бързо направи две крачки назад.

— Извинявай — каза той. — Мислех, че си ме видяла.

— Господи, Джейсън.

— Леле-мале, тая сутрин изглеждаш направо страхотно.

Мъжът се усмихна, като продължаваше да се приближава към нея, а тя продължаваше да отстъпва. Двамата старци на брега бяха спрели и зяпаха странната им среща.

Джейсън Патърсън беше красив мъж. Отметната назад тъмна коса, черни очи, в които Алекс едва напоследък се бе научила да чете. Изпъкнали скули, кожа с един-два тона по-светла от канела, сякаш прапрадядо му е бил ирокезки воин. Гъвкав като върба и бърз като невестулка, той притежаваше един-единствен недостатък, за да е съвършен боец — недостатъчно развит инстинкт на убиец, кратко колебание, преди да нанесе решителния удар.

И сега я заобикаляше отляво, откъм по-слабата ѝ страна.

— Моля те, Джейсън. Днес не ми е до това.

— Пак кофти нощ, а?

— Кървавия изнасилвач — отвърна тя. — Уморена съм до смърт.

— Добре. Може би това ще те ободри.

— Няма. Не и днес.

Усмивката му се стопи. Той спря и зае каратистка стойка с разкрасени крака. На няма и метър и половина от нея. Зад него се плискаха океанските вълни. Чайките прелитаха ниско над водата. Помежду им тромаво мина късокрил кюкавец, като не преставаше да кълве пясъка. Тъмночервеното слънце плаваше в далечината като забравена плажна топка, подхваната от вълна. На хоризонта се носеха бели облаци с мръсносиви отблясъци като рибешки люспи.

Няколко години по-млад от Алекс, Джейсън Патърсън бе висок метър осемдесет и два, тежеше малко под осемдесет килограма, имаше талия на състезател по плуване и огромен гръден кош. Имаше рокудан, черен пояс шести дан, заместник инструктор в Центъра по карате шотокан в Коръл Гейбълс. Иначе не знаеше нищо за личния му живот.

Ала познаваше тялото му, рефлексите му, силата и бързината на ударите му, пъшкането му, когато се напрягаше, тръпчивия цитрусов мирис на потта му, гъвкавостта на пръстите му и нюансите на обичайните му жестове, например онова присвиване на лявото око и едва забележимото отпускане на дясното рамо, което винаги предвещаваеше кръгов ритник.

През последните шест години Джейсън Патърсън бе неин инструктор в доджото по шотокан. От единадесетгодишна възраст, когато беше изнудила родителите си да ѝ позволят, Александра тренираше бойни изкуства. Първо в един занемарен търговски център близо до дома ѝ, по-късно в лъскавото, тихо доджо в Коръл Гейбълс. Почти всяка седмица през последната година Джейсън Патърсън избираше Александра за свой противник при демонстриране на нови хватки. Това винаги караше другите да се смълчават и да се събират, за да наблюдават как нейната бързина и находчивост се съревновават с неговата по-голяма сила и познания. Тя определено не можеше да се мери с него — имаше едва четвърти дан, йодан, затова се ласкаеше, че я предпочита пред по-агресивните и опитни мъже в доджото.

Миналия юли, когато пристигна баща ѝ, Алекс трябваше да се откаже от нещо и тя с огромна неохота реши това да са двете ѝ вечери карате. Една седмица по-късно Джейсън я очакваше на плажа в поза шико-дачи и ѝ каза, че му липсва, че без нея, тренировките им не били същите.

И тогава ѝ предложи тези срещи.

Без да се замисля, Алекс се съгласи. Джейсън ѝ харесваше и макар че бе прескочила само една седмица, вече се чувстваше отпусната и скована.

Новите им занимания щяха да са свободни по форма. Непредвидими. Всичко позволено. До границите и отвъд тях. Край на схватките в доджото, край на премерените, дисциплинирани уроци.

Пълен контакт, бой, докато един от двамата се предаде — в девет десети от случаите това беше Алекс. Понякога битката свършваше за

няколко секунди, друг път продължаваше петнадесет минути. Преди два месеца тя си пукна кост на китката, а преди няколко седмици получи тежко натъртване на ребрата. Без да се споменават обичайните цицини, охлузвания и разтеглени сухожилия. Но сега Александра се биеше много по-добре от преди. Беше по-предпазлива, по-наблюдателна и щом започнеше схватката, ставаше по-бърза, по-коварна, готова да доведе нещата до неочакван и окончателен завършек.

Джейсън пристъпи напред с вдигнати длани и сви рамене.

Тя бе заела отпуснатата бдителна поза. Нито напрегната, нито прекалено свита.

— Сериозно, Джейсън. Днес не искам. Изцедена съм.

— Добре, добре.

Той се изправи, разтърси ръце като плувец преди състезание, леко се обърна и приятелски махна на стареца, после пак се завъртя към нея и скочи с левия си крак напред, мае-гери, основният ритник напред.

Първолашко нападение. Още при първия си урок десетгодишните се научаваха на този ритник. Алекс не му обърна внимание и зачака удара с ръце или кръговия ритник. Ала това мае-гери беше истинско. Петата му се заби в слънчевия ѝ сплит и я повали на земята.

И преди да успее да се претърколи, Джейсън скочи отгоре ѝ. Той я възседна и заби палци в гърлото ѝ. Светлината пожълтя, после посивя. Още две секунди и мрак. Тя сви десния си крак, опря петата в гърлото му и го натисна.

Неговите тридесетина килограма повече срещу нейните пошироки хълбоци и по-здрави крака. И нейния по-изгоден ъгъл на нападение.

Борба за надмощие. Онова, което се случваше, ако те повалят на земята. Цял куп нови техники, удари и блокове. Тренираха този вид бой едва от година. Сурова, болезнена, опасна година. Уличен бой, ловък и жесток. С много хитруване и елементарни хватки, каквото им влезе в работа.

В момента Алекс губеше опора и петата ѝ се изплъзваше по потната кожа на шията му. Джейсън пъшкеше и се мъчеше да се извърти още малко, за да се освободи и да я дозадужи.

— Пусни ме — изсумтя тя.

— Аз или ти?

— Ти! Предай се.

— Как ли не. Не ме принуждавай да го правя. Александра усети леко отпускане на хватката му, онова познато колебание на благоразумния учител, който се опитва да не нарани ученика си. В този миг тя вдигна коляно, изпъна се и го отхвърли наляво от себе си. После скочи на крака и докато той идваше на себе си, скочи отгоре му и заби коляно в гърлото му, като притъпи удара, за да не му строши шията. После го сграбчи за косата с дясната си ръка и дръпна главата му назад, за да оголи адамовата му ябълка.

— Ако помръднеш, ще ти строша врата.

— Нямам никакви лоши намерения.

— Разкарай тая усмивка от лицето си. А съм ти видяла пак зъбите, а си останал без тях.

— Опасна женска.

— Бъди сигурен. Учила съм при най-добрия.

— Пък е и секси — прибави той. — Страхотни прасци. Крака на балерина.

Тя го пусна и се отдръпна назад.

— Bravo — похвали я Джейсън. — Отлично измъкване и контраатака.

Алекс дълбоко въздъхна и легна до него на пясъка. И двамата бяха задъхани.

— Не се опита да блокираш първия ми ритник — след минута каза той.

— Не ми се струваше от твоята класа.

— Не забелязваш очевидното, Алекс. Не бива да допускаш опитът ти да се превърне в твоя слабост. Не забравяй основните принципи. И забрави, че се биеш с мен. Никакви стереотипи, никакви очаквания. Това щеше да те погуби на улицата, Алекс. Виждай само онова, което е пред теб. Нито повече, нито по-малко.

— Добре — отвърна тя. — Добре де, добре.

Двамата се загледаха в бързо изсветляващото небе. Водата плискаше брега, носеше се мирис на водорасли, катран и леко ухание на лавандула.

Джейсън се приповдигна на лакът и впери очи в нея. Той почисти няколко песъчинки от челото ѝ и приглади назад един непокорен черен кичур.

— Недей — каза Алекс.

— Какво?

Тя рязко си пое дъх и въздъхна. После погледна към ясното небе.

— Повече не мога да продължавам с това, Джейсън.

— С кое?

Алекс отметна косата от лицето си, докато той подпря глава на дланта си, без да откъсва очи от нея.

— Трябва да престанем. С тези тренировки или там както ги наричаш.

— За какво говориш? Да не си мислиш, че вече нямаш нужда от мен, само защото от време на време те оставям да победиш? Да ме елиминираш ли искаш?

Тя поклати глава и се извърна.

— Ти очакваш нещо повече, а аз не мога да ти го дам.

— Повече ли? Какво?

— Отлично ме разбираш, Джейсън. Не усложнявай нещата.

Изражението ѝ не му харесваше и той отново се обърна към морето.

— Я стига! Това са упражнения, нищо повече. Моите способности срещу твоите. Взаимно изпитание и усъвършенстване.

— Глупости! Не се самозалъгвай.

Джейсън поклати глава и въздъхна.

— Какво става с теб? Стан ли си каза тежката дума? Искате да се откажете от бойните изкуства, да си седиш вкъщи и да си изпълнявате брачните задължения, така ли?

— Стан няма нищо общо с това. Решението е мое.

— Това е само тренировка, Алекс. Поддържане на форма. Съсредоточаване.

— Но започва да става нещо повече. И двамата го знаем.

— Е, да, ще ми се да беше така. Не отричам. Но досега се справяме адски добре с избягването на секса. Държим се съвсем отговорно, както подобава на възрастни хора.

Той отново се обърна към нея, впи очи в нейните, после ненадейно прехвърли крак през кръста ѝ и отново я възседна.

— Не — каза Алекс. — Махни се от мен, Джейсън.

Ала той доближи лицето си към нейното и се остави на волята ѝ.

Тя не помръдна. Джейсън притисна устните си към нейните. Александра отначало се съпротивляваше, но постепенно възелът в гърдите ѝ се отпусна, започна да се топи и скоро устните ѝ се разтвориха. Помежду им премина топъл дъх. От нечие гърло се изтръгна стон — не беше сигурна от чие.

Алекс чуваше прибоя, дрезгавия смях на чайките и настойчивия писък на кръвта си. Тя отдръпна глава, рязко се завъртя надясно, изви гръб и се изплъзна от хватката му.

После задъхано се изправи на крака и го погледна. Коленете му бяха свити, дланите му бяха склучени зад главата, сякаш се канеше да прави коремни преси.

— Виж, това вече не беше упражнение — каза Джейсън. — Това си беше целувка. Има адски голяма разлика, Алекс.

Старецът и жена му бавно заръкопляскаха.

— Браво! — извика мъжът. — Encore^[2].

Александра дълго гледа Джейсън Патърсън, докато той най-после очевидно разбра, че решението ѝ е окончателно. Лицето му се промени, отпусна се като на човек, който постепенно се унася в сън.

— Съжалявам, Джейсън. Наистина.

— И как ще оправиш брака си?

— Не е твоя работа.

— Струва ми се, че имам право на отговор. Какво ще правиш, брачен консултант ли ще потърсиш? Ще му готвиш любимите манджи и ще му се подмазваш?

— Романтична почивка — изсумтя Алекс. — В Сисайд, красиво градче в Северна Флорида.

— А, разбира се. Втори меден месец. Да бе, това би трябвало да реши проблема. Така ще си върнеш стария Стан. Романтичните почивки винаги помагат.

— По дяволите, трябва да опитам, Джейсън. Трябва да направя нещо.

— Е, аз ще те чакам — тихо отвърна той. — Всяка сутрин на същото място по същото време. В случай, че промениш решението си.

— Няма — каза Алекс, обърна се и се запъти към колата си.

- [1] Ансел Истън Адамс (1902 — 1984) — американски фотограф.
— Б.пр. ↑
- [2] Отново (фр.). — Б.пр. ↑

3.

Беше намислила двуседмична ваканция в северната част на щата. Със самолет до Панама Сити, оттам с автомобил до Сисайд, където щяха да наемат някоя от онези лилаво-жълти вили. По-късно двамата със Стан можеха да обиколят наоколо и да потърсят къщата на плажа, където преди близо двадесет години бе летувала с родителите си.

Плажът, залезите. Ето от какво се нуждаеха — от две седмици на слънце. Да се излежават на белия пясък, да гледат скоковете на делфините, да вечерят скариди и хубаво вино. Да са заедно, да ходят на среднощни разходки, да се любят по цяла нощ, сутрин да се събуждат един до друг. Може би да се опитат отново да запалят огъня. Тъкмо така се чувстваше напоследък — сякаш догаряха последните въгленчета. Лекият полъх можеше или да ги угаси, или да ги разгори. Ала нямаше да се остави без борба. Нейните родители бяха издържали близо тридесет години и бяха плавали през далеч по-бурни морета, отколкото те двамата със Стан. И Алекс беше решена да направи като тях.

Вече бе уредила баща ѝ да остане при приятелката ѝ Габриела Ернандес. И Стан, и Алекс имаха да ползват много отпуска. Туристическият сезон в Северна Флорида беше свършил, цените бяха по-ниски от лятото, бяха започнали първите хладни октомврийски нощи, мечтан отдих от жегите на Маями. Дори бе взела рекламна брошура от една туристическа агенция в центъра със страхотни широкоъгълни снимки от Сисайд, красивите пъстри къщи, безукорния бял пясък, дюните и величествените сини простори на Залива.

Когато Алекс остави тигана в мивката, Стан довършваше закуската си. Тя избърса ръце и взе брошурата от кухненската лавица.

Изрече името му, ала той беше потънал в спортната страница. Последният провал на „Делфините“.

— Стан — каза Александра.

Мъжът ѝ изсумтя.

— Имаш ли малко време да поговорим за почивката?

— Каква почивка? — без да откъсва очи от вестника, попита той.

— Нали си спомняш, две седмици на екзотично място. Ще се излежаваме до късно и така нататък.

Той постави показалец на реда, който четеше, и вдигна поглед към нея.

— А, да. Като преди да станеш толкова заета.

Алекс продължи да се усмихва и разтвори брошурата. Ако се наложеше, щеше да го умолява. Да заплашва, да го тормози, каквото и да й струваше.

— Да не си спечелила някаква награда? — Той отново сведе очи към вестника. — Какво те кара да смяташ, че можем да си позволим отпуската?

— Стан, според мен не можем да си позволим да не си вземем отпуската.

— А, така ли било? — без да я поглежда, рече Стан. — Ами стареца? И той ли ще дойде с нас? Да ни прави компания?

— Габи се съгласи да го вземе за две седмици.

Той отново вдигна глава и на устните му се изписа горчива усмивка.

— Сигурно се майтапиш. Оная жена е магнит за всякакви нещастия. Със същия успех можеш да го пуснеш по магистралата. Даже там ще е на по-сигурно място.

— При Габи ще му е добре. Нямахте да го оставя при нея, ако не смятах така.

— Остави, Алекс. С парите, дето ги хвърляме за стареца, не можем да си позволим почивка.

— Виж, Стан...

По плочките в коридора зашляпаха полицейските униформени обувки на баща ѝ. Александра въздъхна и се обърна. Лоутън Колинс влезе в кухнята.

Беше лъснал черните обувки до блясък и шкембето му опъваше копчетата на полицейската му куртка. Вместо панталони все още носеше розово-синьото късо долнище на пижамата си, от което стърчаха мършавите му бели крака.

— Господи — изпъшка Стан. — Айде пак!

Александра сгъна брошурата и я остави на лавицата.

Редките бели коси на баща ѝ бяха разрошени, от едната страна — прилепнали към черепа, а от другата и отгоре — щръкнали на кичури. В дясната си ръка носеше черен куфар и очевидно бе открил чекмеджето, в което Александра криеше тридесет и осем калибровия му служебен револвер. Кобурът с пистолета висеше на десния му хълбок.

— Какво правиш, татко?

Той остави куфара на пода, извади оръжието и го насочи към Стан.

— Повикай подкрепление — каза ѝ Лоутън. — Вкъщи е влязъл чужд човек, Алекс. И изглежда опасен.

— Недей, татко.

Стан се отпусна назад на стола си и застана неподвижно.

— Дано това нещо не е заредено.

— Веднага ми дай пистолета, татко.

— Добре, синко, да не си посмял да мръднеш. Остави вилицата, изправи се, и се разкрачи. Само набързо ще те претърсим за оръжие.

— Ако пистолетът е зареден, Алекс, старецът още днес изчезва от тук. „Съни Пайнс“, „Сенчъри Армс“, където е по-евтино.

— Вкъщи няма патрони, Стан. Просто се успокой и ме остави да се справя с проблема.

— Оказваш съпротива при арест, а, синко? Това ли било? На много умен ли ми се правиш?

Алекс постави ръка на рамото му и се пресегна за револвера, но той се отдръпна и продължи да се цели в гърдите на Стан.

— Моля те, татко. Остави пистолета.

— Струва ми се, че познавам този закононарушител — каза Лоутън. — Да. През седемдесетте години го арестувах за въоръжен грабеж. Беше обрал една бензиностанция до летището и беше ранил служителя и двама клиенти. Викаха му Франк Синатра. Пратиха го да си почине трийсет години в „Рейфорд“.

— Франк Синатра — въздъхна Стан. — Божичко.

Без да откъсва очи от пистолета, той се наведе напред и продължи да закусва.

— Добре, Франк, престани да се разтакаваш. Бавно се изправи и дръж ръцете си така, че да ги виждам.

— Стига, татко! Това е Стан, мъжът ми. Той живее тук.

Баща ѝ завъртя глава и загрижено я погледна.

— Омъжила си се за тоя бивш затворник, за тоя боклук? Само това не, Александра. Не разбивай сърцето на стареца.

— Татко, това е Стан Рафърти. Той е мой съпруг. Гледал си го да играе бейзбол в гимназията.

— Какво? Омъжила си се за бейзболист?

— Да, татко. Ти ме предаде на младоженеца, спомняш ли си? В църквата „Сейнт Джуд“. Беше юли, страхотна жегга. Всички шаферки бяха в розово. Двамата с мама бяхте адски щастливи. Спомняш си го. Знаеш, че си го спомняш.

— В „Сейнт Джуд“ ли?

Пистолетът започна да се спуска. Александра постави длан на ръката му и я натисна надолу. Сватбата ѝ бе един от моментите, които баща ѝ все още ясно си спомняше.

— В розово — повтори той. — Всички шаферки. Да, наистина беше горещо и в църквата имаше някаква птица, чайка, която не можеше да излезе навън, летеше наоколо и кряскаше. Всички решихме, че това е някаква поличба. Но никога не съм можел да тълкувам предзнаменованията.

Александра се опита да измъкне револвера от пръстите му, но той се отдръпна, прибра го в кобура и закопча предпазния ремък.

Стан поклати глава, прелисти страницата на вестника, сгъна го на две, както обичаше, изглади гънките и продължи да чете.

— И казваш, че името му било Стан, така ли?

— Да, Стан.

Баща ѝ присви очи и се опита да я хване в лъжа.

— Какъв пост е играл?

— Защитник на гимназията в Южен Маями — отвърна тя. — В щатското първенство.

— Точно така — потвърди Стан. — И титуляр в регионалните шампионати.

— Къде са внуците ми? На училище ли са вече?

— Нямах внуци, татко. Със Стан нямаме деца.

— Нямате деца ли? Женени сте от девет години и нямате деца?

— Точно така.

— Да не би да ти има нещо, синко? Проблем със спермата ли имаш?

Стан вдигна очи от вестника. Той продължително изгледа Александра и отново поклати глава.

— Сигурно го е осиновил някой от ония чудовищни щангисти в „Рейфорд“, дето искат по пет пъти на ден да правят обратен секс. Смачкал ти е простатата, преди да се усетиш. Нищо чудно, че нямате деца.

Стан удари с вестника по масата.

— Веднага млъкни, Лоутън! Чуваш ли ме? Разбираш ли какво ти казвам? Стига си дрънкал за простата ми.

— Не му говори така, Стан — тихо рече Алекс.

— Да бе, добре. Тогава му кажи да престане да ми дрънка глупости.

— Просто се успокой, овладей се.

— Да правят обратен секс — повтори Стан. — Господи, трябва ли да слушам на закуска тия глупости?

Той понечи да прибави още нещо, ала Алекс привлече вниманието му.

— Стига — каза тя. — Престанете и двамата.

Стан въздъхна и приглади гънките на вестника.

— Има ли значение, по дяволите? Мога да нарека стария глупак както ми хрумне, и след десет минути той изобщо няма да си спомня. Кладенецът е пресъхнал. Спусни кофа от три метра и няма да чуеш плясък.

— Е, днес е големият ден — каза баща ѝ. Той се прокашля, изправи рамене и очите му изведнъж станаха ясни и разумни. — Местя се.

— Чакай малко, татко. Седни при нас, хапни нещо.

— Нямам време за ядене. Заминавам, хващам си пътя.

— О, татко, не можеш да се местиш на празен стомах, нали така? Закуската е най-важното ядене.

Той спря до задната врата и я погледна.

— Много е важна — потвърди Лоутън. — Тя ти дава сили през целия ден.

— Ами да. Точно така. Предполагам, че трябва да хапна нещо топло, преди да започна работа.

Стан изпъшка, наведе се над чинията си и отопи рохкия жълтък с остатъка от препечената си филийка. Той беше едър мъж с дълга

гарвановочерна коса. Къси ръце, заякнали от гладиатора и утринните лицеви опори, малки длани с тъпи пръсти. Притежаваше някаква телевизионна красота — мускулесто лице със светлосини очи. Алекс го познаваше от единадесетгодишна възраст. Едно от най-харесваните момчета в гимназията на Южен Маями, капитан на бейзболния отбор, касиер на ученическия комитет, голям майтапчия. Игуани и змии, пуснати в учителската стая. Веднъж бе организиран половината бейзболен отбор да вдигне фолксвагена на директора с пикапа на заместник-директора.

Ала не популярността му беше спечелила сърцето ѝ, нито външният му вид и способностите му, аплодирани от хиляди почитатели. А отношението му към сестра му Марджи. Тя бе с една година по-малка и страдаше от остра форма на мултиплена склероза. Стан Рафърти яростно я защитаваше и излизаше от час пет минути преди звънеца, за да може да изтича до стаята на Марджи и да ѝ помогне да се придвижи по коридора до следващия урок. Двамата се шегуваха, шепнеха си и Стан като че ли беше единствената ѝ утеха и облекчение от болката. Вдигаше високо във въздуха всяка топка, която получеше на стадиона, и я показваше на усмихнатата Марджи. Лятото преди последната година в училище сестра му почина и Стан плака пред всички. Александра бе дълбоко трогната. Такова силно независимо момче, способно на толкова зряла топлина и искрена проява на обич.

И през първите няколко години от съвместния им живот в малкия му апартамент и по-късно в къщата на Силвър Палм всичко вървеше чудесно. И двамата бяха на деветнадесет, Стан работеше в „Бринкс“^[1] и помагаше на родителите ѝ да плащат образованието на Александра в щатския университет. В спомените ѝ това беше приятно време. Не блажено, нито ужасно романтично, но хубаво и мило. Той бе нежен любовник, почти прекалено нежен. Изглеждаше плах и уязвим. Докосваше тялото ѝ с предпазливост, която беше детинска и изпълнена с почуда, сякаш плътта ѝ бе от крехък кристал и можеше да го счупи при най-малката грешка. Но в известен смисъл Александра имаше нужда тъкмо от това. От мускулест бейзболист с нежни ръце, внимателни и деликатни милувки. Идеалният мъж за нейния случай.

През годините беше установила, че Стан Рафърти е изключително свестен човек. Може би понякога се държеше малко

хлапашки и проявяваше егоизъм. Не се караха и рядко се сопваха един на друг. Но вече нямаше и случайни нежни докосвания — нито послания с крак и разтриване на гърба като през първите една-две години, нямаше държане за ръце в мрака, нямаше възпламеняващи целувки. Дори редовното им любене в неделя сутрин беше станало отмерено и предсказуемо като неговите спортни упражнения. Недостатъчна причина за развод, ала все по-неоснователна причина да останат женени.

Предишния месец тя бе отишла при един от психоаналитиците на управлението. Около четиридесет и пет годишна латиноамериканка, която Алекс години наред срещаше из коридорите на полицията. Държаша се приятелски, любезно си кимаха, спокойно бърбеха край чешмата. Жената я покани в кабинета си и изслуша разказа ѝ за деветгодишния ѝ брак. Угасването на страстта, растящата отчужденост, взаимното мълчание. Когато Александра свърши, Мария Гонзалес разсеяно гледаше листовите на бюрото си. За миг Алекс си помисли, че е задрямала.

— Мария?

Тя вдигна поглед от бележките си.

— Това ли е всичко? Не те ли бие?

— Не, не ме бие. Иначе нямаше да остана при него.

— И няма спорове, викове, хвърляне на разни неща, така ли? Не ти ли се кара, не те ли унижава по някакъв начин?

— Не, и двамата се владеем.

— Още ли го обичаш?

Алекс се поколеба за миг.

— Да — отвърна накрая тя. — Но обичта ми към него по-скоро е като към по-малък брат.

Мария махна с ръка, като че ли такива незначителни разлики не я интересуваха.

— Той обича ли те?

— По някакъв негов начин, да, предполагам.

Другата жена дълго и мълчаливо я гледа. По подобен начин през годините я бяха гледали различни автомонтъори, когато беше карала колата си на сервиз, защото е чула някакво съмнително скърцане. Те никога не го чуваха и я изпращаха със същото търпеливо, но и малко

укорително изражение. Имаха си достатъчно клиенти с действителни проблеми, автомобили, които изобщо не бяха в движение.

— Лошото на Маями — докато сядаше, каза Лоутън, — е, че тук винаги е лято. Аз съм на шейсет и седем и по дяволите, копнея за истинска есен. Може би ще опитам в Онтарио. Чува! съм, че било хубаво.

— Ти си израснал в Охайо — без да вдига поглед от чинията си, отбеляза Стан. — Стар глупак.

— Престани, Стан — за кой ли път помоли Александра.

Застанала на мивката, тя видя госпожа Лангстаф отгатак улицата. Едрата жена се намести в буса си и потегли към своя магазин за свещи. Грижливо окосени предни морави, подрязани живи плетове край тротоара. Кучета, спящи на верандите. Саксии с цветя по первазите на прозорците. Дневният свят на Александра. Хубавият Маями. Почти също толкова недействителен, колкото и нощите й.

Тя отиде при печката, извади палачинките на баща си, занесе ги на масата и ги постави пред него.

— Ти обичаш лятото, татко. Винаги можеш да ходиш на риба. Преди най-много обичаше този сезон.

— Преди обичах много неща.

Той се загледа към един сноп слънчеви лъчи. Устните му бяха силно стиснати.

— Татко?

Баща й не отговори.

— Не го смущавай — каза Стан. — Брои пращинките и после с тия числа ще пусне тото.

Той се изправи и изтупа трохите от бялата си униформена риза.

— Не си смешен, Стан.

— Виж, Алекс — сините му очи студено се впиха в нея, — не можем да живеем така. С пистолети и разни глупости. Старецът трябва да си отиде. Започвай да свикваш с тази идея.

Без да го поглежда, Александра избърса плота до мивката.

— След работа ще отида да поиграя голф — прибави той.

— С Делвин.

— Точно така, с Делвин.

— Тайнственият Делвин.

— Колега от службата, Алекс. Не е тайнствен.

— Тогава защо не го познавам? Защо никога не си го водил вкъщи?

Александра погледна Лоутън, който заливаше палачинките си с още сироп. Сиропът преливаше от чинията върху масата.

— Виж, нямам любовница, по дяволите. Обичам да играя голф и Делвин ми харесва. Нима не може да се видя за малко с приятел?

Тя усилено започна да търка някакво засъхнало мръсно петно на ръба на мивката.

— Само се прибери преди девет. Довечера трябва по-рано да изляза за работа. В лабораторията се е насъбрала доста работа.

— Кървавия изнасилвач пак е ударил, а? Когато убие някого, на другия ден започваш да работиш извънредно.

— Нямам избор. Такава ми е работата.

— Имаш избор, Алекс. Само че не избираш каквото трябва.

Александра се обърна към него и се опита да овладее гласа си.

— Това предупреждение ли е?

— Приеми го както искаш. Но разбери едно — няма да продължавам да се грижа за твоя старец. Всяка вечер слушам едни и същи глупости. Не съм се оженил за него.

Тя опря хълбок на печката.

— Така ли? А за какво си се оженил, Стан? Само заради хубавите моменти ли?

Стан се извърна и впери очи във вестника.

— Писна ми! Това не ми харесва. Пистолети и щуротии. Нали каза, че щял да живее тук временно. Само няколко седмици, докато му намериш място. Така каза, Алекс. Ясно си го спомням. Само заради това изобщо се съгласих.

— Ония места са отвратителни, Стан. Проверих пет-шест и не бих оставила там дори куче.

— Ами тогава трябва да продължиш да търсиш, Алекс. Защото така не можем да я караме.

— Не мога да се отнеса така с него, Стан. Как да го пратя на някое от ония стерилни, безнадеждни места? Та той ми е баща.

— Не е. Вече не. Той е едно петгодишно дете с лиги по брадичката.

Канеше се да каже още нещо, когато Лоутън отблъсна стола си назад.

— Горе ръцете, Франк Синатра! Вдигни ги и няма да има никакви проблеми.

Отново държеше пистолета си. Той бавно се изправи, като опираше дясната си ръка върху лявата.

— Веднага престани, татко! Хайде, чуй ме.

— Горе ръцете, за да ги виждам. А вие, млада госпожо, идете до хладилника. И също си вдигнете ръцете.

— Мамка му! — изруга Стан и се запъти към трапезарията.

— Стой на място, копеле!

Стан не спря. Лоутън вдигна револвера към тавана и изстреля предупредителен изстрел. Отгоре се посипа мазилка. Той отново натисна спусъка и пробих дупка в стената над вратата.

Стан стоеше на колене в трапезарията с вдигнати във въздуха ръце.

— Господи боже! По дяволите, Алекс. Направи нещо.

— Когато кажа „стой“, говоря сериозно, боклук такъв.

Александра се изправи пред баща си. Пистолетът сочеше към сърцето ѝ.

Тя си пое дъх, приближи се до него и се опита да срещне погледа му. Съвсем тихо изтананика първите няколко ноти от сватбения марш и макар че чу треперенето на гласа си, продължи да пее. Очите му бавно се откъснаха от престъпника, когото виждаше зад нея. Устните му се разтвориха. Александра направи втора крачка напред и отново изпя нотите, този път по-високо.

Револверът постепенно се спусна надолу. Баща ѝ дълбоко си пое дъх и погледна към тавана, сякаш търсеше чайката, която не можеше да излезе от църквата. Тя измъкна оръжието от пръстите му, хвана го подмишница и го поведе към трапезарията.

Стан стоеше със свити юмруци. Устните му бяха стиснати, лицето му — мораво. Мускулите на скулите му трепереха, като че ли стискаше гвоздеи в зъбите си.

— По дяволите, Алекс, копелето можеше да ме убие.

— Нищо ти няма, Стан. Всичко е наред.

— Откъде е взел скапаните патрони?

— Не знам.

— Божичко. Ако някой от съседите е чул изстрелите и се обади в полицията... може да си изгубя работата.

— Добре, добре.

Хванала баща си подмишница, тя отново запя сватбения марш и го поведе по онази дълга пътека на паметта.

— Писна ми от тия глупости! — кресна Стан. — Край! Той си заминава. Повече няма да споря. Когато довечера се прибера вкъщи, най-добре да си е събрал багажа. Ще трябва да решиш, Алекс, с кого искаш да живееш, със съпруга си или с тоя идиот.

[1] Компания за охрана и охранителни системи. — Б.пр. ↑

4.

След като Стан излезе, Алекс облече Лоутън по тъмнозелени къси панталони и риза с къс ръкав и го настани пред телевизора.

Докато оправяше леглото в спалнята, тя слушаше новините от другата стая. Репортерът разказваше за последната жертва на Кървавия изнасилвач. Служителка в престижна адвокатска кантора. Наскоро разведена, едва предишния месец пристигнала в града. Семейството ѝ в Балтимор я предупреждавало, че в Маями е прекалено опасно, ала тя не послушала родителите си. „Вярваше на туристическите реклами“, изсумтя брат ѝ.

Когато репортажът свърши, Алекс отиде при гардероба, взе банана и го закопча на кръста си. После се приближи до прозореца, извади снимките и ги вдигна към светлината, пет странни йероглифа. „Задъхващата се“, „Прегърбената“, „Мухобойката“, „Маршируващата“, „Полумесецът“. Внимателно ги разгледа една по една, сякаш под силните утринни лъчи можеше да зърне важната подробност, която ѝ убягваше.

Носенето на служебни материали вкъщи нарушаваше правилника на управлението. Ала не бе успяла да се сдържи. Дан Романо имаше право, разбира се. Този случай я измъчваше, смущаваше и без това неспокойния ѝ сън. Нощем често се събуждаше с отговора в главата си, но когато се пресегнеше към него, образът избледняваше и оставаше някъде извън нейния обсег като настойчив предупредителен сигнал.

През последните няколко седмици една по една беше прибирала снимките в банана си и сега навсякъде ги носеше със себе си, вадеше ги, когато оставаше сама, гледаше ги, съсредоточаваше се, опитваше се да установи онзи неосезаем детайл, който не преставаше да я тормози. Отговорът бе във фотографиите, не се съмняваше в това, някъде в ярко осветените изображения. Някакъв ключ, откровение. Понякога ѝ се струваше, че залогът не е само решаването на конкретния случай, че

ако успее да открие липсващата подробност, ще намери и разковничето на собствената си безкрайна мъка.

Тези жени нито бяха спали с безразборни партньори, нито бяха поемали излишни рискове. Те бяха искали същото като всички останали, ала в разбираемата си жажда за любов всички те бяха пуснали в дома си един и същ мъж — мъж, чиято истинска същност бяха осъзнали едва в последните мигове от живота си.

Александра виждаше на снимките самата себе си. Виждаше как с ужасяващ педантизъм наместват голото ѝ тяло в съответната поза. Бяха изтекли осемнадесет години, откакто бе напуснала тялото си и се беше издигнала високо в небето, облак от зареден с енергия газ, избягал от физическата си същност. И въпреки че през тези безкрайни години постепенно се бе върнала обратно, вече не беше същото. Обвивката не ѝ бе по мярка. Продължаваше да я измъчва някаква необяснима тревога. Дори годините на тренировки по бойни изкуства — разтеглянето, дълбокото осъзнаване на физическите способности и слабости — не ѝ бяха позволили да си възвърне някогашната си естествена цялост. Беше напуснала тялото си и не се бе върнала напълно. И онази нейна част, която все още продължаваше да се рее свободна, понякога сякаш намираще временно убежище в жертвите, които фотографираше.

Загледана в снимките, Алекс можеше да се превърне в тези жени, проснати на пода на апартаментите си. Да стане също толкова студена и безжизнена, далечна и празна. Тези жени, които вече ги нямаше, които бяха оставили само своите образи, кристали на сребърна сол в химически разтвор върху бяла хартия.

— Искаш ли да разгледаш албума? — Лоутън сковано стоеше на прага.

Алекс припряно прибра фотографиите в банана си и го закопча.

Лоутън държеше албума в дясната си ръка.

— Трябва да тръгваме за „Харбър Хаус“, татко.

— По дяволите, какво ще ми направят, ако закъснея, при директора ли ще ме пратят?

Тя го последва в дневната и седна до него на тъмносиния плюшен диван до източния прозорец, мястото с най-добра естествена светлина в къщата.

Баща ѝ разтвори тежкия албум и го остави наполовина в своя, наполовина в нейния скут.

Големи гланцирани снимки на Сисайд, Флорида, с онези грижливо подредени пастелни дървени къщи с метални покриви, построени край дюните на по-малко от километър от Сийгроув, където Александра бе прекарала един вълшебен август. Принцесата на захарните пясъци. Зад тясната ивица на магистралата синееше Мексиканският залив. Същите онези спокойни води, които в далечината се сливаха с небето.

Сисайд съществуваше едва от десет години, ала през това време бе станал прочут град. Прочут сред архитектите и градостроителите, които го обявяваха за модел на новата Флорида — град, притежаващ изяществото и красотата на една отминала епоха. Лаборатория за по-прости, по-човешки сгради. Известен с автори на пътеписи, които искаха да отведат читателите си на уникално пътешествие в колоритна, измислена страна от миналото. Великолепна смесица от съвременни приумици и стари архитектурни модели. Комбинация от Чарлстън, Ки Уест, Кейп Код и сантиментален блян. Диви храсти и цветя в градините. Никакви изкуствени чимове, никакви косачки.

Тухлени улици, градски площад, прелестни павилиони на плажа и всички онези възхитителни къщи в нежно лилаво и слънчево жълто с много орнаменти, тераси и лъскави метални покриви. Еднаквите архитектурни планове бяха забранени, но всички сгради бяха рожба на един и същ носталгичен сън, стотици различни варианти на идеалната крайбрежна вила. Нямаше ги занемарените дъски, хлътналите подове и ръждивите тенекии, които си спомняше от едно време Алекс. Като че ли всички тези талантиливи млади архитекти бяха обединили въображението си, за да създадат минало, което никога не е съществувало. Място, по-съвършено от съвършеното място в спомените ѝ.

Баща ѝ безцелно прелистваше лъскавите цветни снимки и тихо си мърмореше. Преди няколко седмици бе забелязал албума в една книжарница и беше отказал да си тръгне без него. Сега го разтваряше винаги, когато бе разтревожен или смутен. И само няколко минути с тези прости дървени къщи сякаш напълно го успокояваха.

— Знаеш ли защо толкова много ми харесва този албум?

— Да — отвърна тя. — Защото градчето е невероятно красиво. И ведро.

— Не. — Лоутън издърпа книгата от ръцете ѝ и я затвори. Намръщи се, укорително изгледа дъщеря си, после леко се отдръпна от нея.

— Е, кажи най-после, татко? Защо ти харесва албумът?

— Защото ми припомня. Раздвижва паметта ми.

— За какво ти припомня?

Той извърна лице.

— Няма значение. Няма да разбереш. Вие си мислите, че съм забравил всичко. Смятате ме за дете идиотче. Само ми се подигравате.

— Аз не ти се подигравам, татко. Никога не съм ти се подигравала.

— Няма значение. Съжалявам, че повдигнах този въпрос. Да вървим. Ще закъснея за работа.

— Добре.

— Това не е работа. Просто място, където ме водиш. Как се казва?

— „Харбър Хаус“.

— Знам името. Да не мислиш, че не знам името на мястото, където ходя всеки ден? Да не мислиш, че мога да го забравя?

Той остави албума на масичката и се изправи.

— За какво ти припомня албумът, татко? Можеш да ми кажеш.

Лоутън я погледна, сви устни, прехапа ги и ги стисна като капризно момче, отказващо да признае вината си.

— Добре, щом искаш, не ми казвай.

— Припомня ми — каза той и дълбоко си пое дъх, — за мястото, където за последен път изпитах истинско щастие. Там, на онзи бряг.

Беше прекрасно октомврийско утро. Небето на Маями синееше като лъскав порцелан, лек ветрец гъделичкаше дланите, из ясните висини се рееха чайки и чапли.

Александра закара баща си в центъра за възрастни хора на километър и половина западно от южната магистрала. Половината ѝ месечна заплата отиваше при чудесните хора в „Харбър Хаус“, които

се грижеха за сигурността и забавленията на баща ѝ по шест часа дневно, пет дни в седмицата.

Лоутън Колинс тридесет години бе служил в полицията на Маями. Отличен полицай, награждаван и редовно повишаван. И имаше много приятели. Повечето бяха отишли на тържеството по случай пенсионирането му в яхтклуба, а след година-две бяха присъствали на погребението на майка ѝ. Напоследък бяха престанали да се отбиват — не бяха могли да изтърпят повече от две-три такива посещения.

Отначало баща ѝ съзнаваше какво става с него. Внимателно изслушваше лекарите, разбираше диагнозата. Казваше, че ще се бори с болестта. През живота си се бил сблъсквал и с по-лоши неща. Всички го окуражаваха.

Заобиколен от купища книги, той четеше онова, което учените знаеха за неговото най-вероятно бъдеще. Реши да се постави на диета с много протеини и да прави физически упражнения. Съвсем скоро се изпълни с енергия и изглеждаше по-бодър и съсредоточен от всякога. Ала след няколко седмици започна да се губи, докато тичаше по улиците. Малко по-късно заряза месото и яйцата и се прехвърли на хляб, сладкиши и бира. След шест месеца от мускулест, забавен възрастен човек се превърна в това подпухнало непредсказуемо дете, седнало в тойотата до нея. Също като невинните граждани в „Нашествието на крадците на тела“, една нощ Лоутън бе заспал и се беше събудил променен. Същото лице, но с очи, настроени на друга програма. Часове наред необясними смущения, после продължителни периоди на идеално приемане. Бащата, който винаги бе обичала.

Напоследък през половината време беше нормален. Но това все още бе началото на цикъла, предупреждаваха лекарите. Не се знаеше колко стремително ще е спускането, нито кога ще започне. „Радвайте се на времето, през което е на себе си“ — казваха те. И Александра се опитваше.

Беше спряла на светофар край Лъдълъм, когато той разкопча колана си и понечи да отвори вратата. Но преди месец Алекс бе монтирала автоматично заключване и след няколко неуспешни опита Лоутън се отказа.

— Вратата е повредена.

— Къде искаш да отидеш, татко?

— Трябва да си купя куфар. Заминавам.

— Имаш хубав куфар. С твоите инициали и всичко останало.

Тя отново потегли и пресече кръстовището.

— Между другото, какви са ми инициалите? Забравил съм.

— Л. А. К. Лоутън Андрю Колинс.

— Къде отиваме? Къде ме водиш?

— В „Харбър Хаус“, татко.

Той почука по прозореца и махна с ръка на младата жена в колата до тях. Тя се намръщи, натисна газта и ги изпревари. Дружелюбният Маями.

Лоутън отново се обърна към Александра.

— Стан полицай ли е?

Тя въздъхна.

— Не.

— Тогава защо носи униформа?

— Защото е шофьор на бронирана кола.

— От ония, дето карат пари ли? Квадратните? Със стоманени стени и бронирани прозорци?

Алекс потвърди, без да откъсва очи от огледалото. Плътно я следваше някакъв задник с черно камаро. Само тестостерон и нищо между ушите.

— Опасна работа е да караш бронирана кола. Страхуваш ли се за него?

— Понякога.

— Точно както майка ти се страхуваше за мен. Обаче нали знаеш, аз оцелях. Ще ми се да можех да ѝ го кажа. Всичките ти страхове не променят абсолютно нищо.

Задникът я изпревари и изчезна.

— Татко, онова, което направи сутринта, стрелбата с пистолета, не беше хубаво. Знаеш го, нали?

Лоутън бръкна в джоба на червено-черната си риза и извади стара изрезка от вестник. Разгъна я, приглади я на таблото и я подаде на Александра.

— От архива ми е.

Тя няколко пъти хвърли поглед към изрезката, но не успя да разбере статията. Накрая спря на червен светофар на Сто двадесет и

четвърта улица. Бързо прочете текста. Мъжът на снимката наистина приличаше на Стан!

— Франк Синатра — продължи баща ѝ. — Аз го арестувах и го пратих на север. В края на седемдесетте, точно както ти казах.

Александра не можеше да не се подсмихне.

— Какво? Да не си мислеше, че приказвам за певеца? За оня Франк Синатра. Ей, да не съм ти някой идиот? Имам отлична памет за имена. За имена и лица. Това ми е работата. Никога не съм бил добре с ориентацията. Питай майка си. Тя ще ти каже. Не можех да различа север от юг. Дай ми компас, карта, каквото щеш, пак ще се изгубя. Но помня имена и лица. Такава е полицейската работа. Питай майка си, тя ще потвърди всичко.

— Добре, татко.

— Знаеш ли, майка ти ме обвинява, че съм те насочил към полицейската работа. Тя не разбира защо нейното момиченце иска да се занимава с такива неща. Непрекъснато отвратителни местопрестъпления. Мръсна работа. По цяла нощ. Всяка нощ. Не може да го проумее.

— Но ти разбираш, татко. Нали? Разбираш ме.

— Естествено. Ти си моето момиче. Познавам те като собствената си длан.

Александра хвърли поглед към него. Баща ѝ тъжно се усмихваше.

— Но, Алекс — загледан право напред, каза той, — никой не бива цял живот да се самонаказва.

— Какво?

— Има и такива неща като помилване за добро поведение.

— За какво говориш, татко?

— Знаеш за какво говоря, Алекс. За онова, което се случи много отдавна. Причината да се захванеш с такава работа.

Тя спря на светофар и се обърна към него.

— И като съм започнал, още нещо. Знаем, че понякога съм адски досаден, все повтарям разни неща. Чувам се, но не мога да спра. Все едно че съм дълбоко под вода, а на повърхността плува друг човек и аз го чувам да дрънка всички тия глупости, опитвам се да му извикам да млъкне, обаче когато отворя уста, оттам излизат само мехурчета. Защото съм много надълбоко, нали разбираш, като водолаз. Знаем, че е

ужасно да ме слушате. И Стан е прав. Аз съм стар глупак. Но не мога да престана да дрънкам, за да си спася живота. Обаче се опитвам. Искам да го знаеш, Алекс. Опитвам се да съм добър. Мъча се да не ви лазя по нервите. Но е трудно. Адски трудно. Водолаз на дъното. Мехурчета.

Той я погледна. За миг очите му замигаха между двата свята, в които живееше. После изгубиха фокус и помътнях. На устните му се изписа глуповата усмивка.

— Напоследък не виждаме често майка ти, а?

Александра дълбоко си пое дъх и спря на паркинга на „Харбър Хаус“. И други дъщери водеха майките и бащите си. Два пъти повече майки. Въпреки че жените бяха с двадесетина години по-възрастни от него, това съотношение се харесваше на Лоутън. Той имаше шест-седем гаджета и винаги се прибираще вкъщи с кутии домашни бисквити.

— Майка ти почина, нали?

— Отдавна, татко. Отдавна.

— Не биваше да криеш от мен. Мога да понасям тежки новини. Повярвай ми, Александра, през живота си съм се справял с много сериозни ситуации. Трябваше да ми кажеш, че майка ти е починала.

Александра отметна косата си назад. Имаше нужда от подстригване. От години не бе ходила на маникюр. От години не си беше купувала нищо луксозно или непрактично.

— Добре, татко. Вече няма да крия нищо от теб. Ще споделям всичко.

Обикновено не си правеше труд да чете вестник. Тази сутрин си купи „Хералд“, само защото искаше да види дали репортерите са се добрали до позите.

Не бяха, идиоти такива. Или съдействаха на полицията. Човек вече не можеше да е сигурен. Напоследък не можеше да се вярва на вестниците. По дяволите, не можеше да се вярва и на нещата, които ги нямаше там.

Обядва рано в „Денис“ на Бискейн булевард. Докато автомобилите профучаваха край него, той бавно четеше статията и слушаше две келнерки да си приказват за последната жертва. Неговата

сервитьорка имаше рядка черна коса и дебела талия. И беше висока. Носеше тежък грим и гривни на двете китки. Космите по ръцете ѝ бяха тъмни и по-дълги от нормалното. Той внимателно ги наблюдаваше, докато жената му наливаше още кафе.

— Ужасно, нали? Онази млада жена, искам да кажа.

— За какво говорите?

— Ами за статията, която четете.

Той се вгледа в очите ѝ и не отговори. След няколко секунди келнерката смутено поклати глава и отнесе каната си с кафе и насочи глупавото си дърдорене към друг клиент.

Изнасилвачите и убийците във филмите винаги бяха буйстващи безумци. Живееха в помещения, в които летяха отвратителни насекоми или по стените бяха залепени хиляди ужасяващи изрезки от вестници. Бяха неудачници, носеха смешни дрехи и дебели, омазнени очила. Изнасилвачите във филмите нощем се мъкнеха по курви и стриптийзъорки. Но той не беше такъв. Не следеше новините, много четеше, ала не претендираше, че е интелектуалец. Можеше да е мрачен, но и да се смее. Притежаваше добър вкус за облекло и мебели, стил — съчетание между модерен и класически, беше умен и имаше много приятели, и мъже, и жени. Печелеше добре. Караше двугодишна хонда, най-често срещаната кола по улиците на Маями. Пееше вярно и чудесно разказваше вицове. Винаги гласуваше и даваше приноса си за опазването на околната среда. От време на време ходеше на църква, но не беше фанатик. Държеше се любезно с хората в магазините и кината и беше добър шофьор. Обичаше да яде и пие, но не беше лаком. Посещаваше и закусвални, и четиризвездни ресторанти. Поддържаше спортна форма с вдигане на тежести и тичане. Играеше шах и дартс в един ирландски бар. Хората го познаваха по име, харесваха го и понякога му се обаждаха да поплачат на рамото му, дори го канеха да гледат заедно по телевизията борба и бейзбол. Можеше да отиде навсякъде, без да го забележат. Чувстваше се добре почти във всякаква обстановка.

В него нямаше нищо злоещо. Абсолютно нищо. Той наблюдаваше движението по Бискейн булевард и отпиваше от кафето си. Мразеше вестниците, още повече телевизията. Мразеше журналистите. Тяхното високомерно, цинично отношение, сякаш бяха

виждали всичко, престъпления и мръсотия, и нищо не ги изненадваше. Наричаха го „Кървавия изнасилвач“, подиграваха се с него.

Размърда се на пейката, за да се намести по-удобно. Чувстваше се изтощен и го боляха ставите. Май се разболяваше от грип. Кучката сигурно го бе заразила с всички ония целувки на дивана, пъхайки езика си навътре в гърлото му, сякаш е зажадняла за нещо дълбоко в него.

Беше уморен и кой знае защо потиснат. Тези неща му струваха все повече. Възстановяването можеше да отнеме цяла седмица. И още толкова преди пак да започне да мисли за това, да потърси друга жена, да усети кипенето на кръвта. Не бе похотлив по природа — винаги готов за оная работа като някои мъже на неговата възраст. Всъщност се възбуждаше бавно.

Ненавиждаше онези телевизионни експерти с техните заучени обяснения на акта на изнасилване. Така наречените власти твърдяха, че това било чисто насилие и нямало нищо общо със секса. Че произтичало от необходимостта на мъжа да наложи властта си над жената, от омразата му към нея или от някакви други глупости. Ала не беше така. Ако причината бе омраза или насилие, мъжът нямаше да изнасили жената, а жестоко да я пребие, да я удуши и да я остави просната на пода.

Не, изнасилването беше свързано със секса. Със секса и само със секса. С кипенето на кръвта му, с онова гъделичкане дълбоко в аксоните на мозъчната му кора. С невроните, допамина и дендритите, с хилядите нетърпеливи създания в мозъка му. С Павлов и неговото куче. С веществата, които бяха еволюирали в продължение на милиони години, откакто някой негов праотец, нещо бяло и лигаво, бе излязло на сушата и се беше скрило под някой камък. Изнасилването бе свързано с гънките на кожата, с мириса на плътта, с твърдостта и мекотата, с огъването и хапането, с вмъкването в горещия тесен сфинктер на жената.

Той допи кафето си и вдигна чашата си високо във въздуха, без да търси с поглед келнерката. И въпреки че ръката започна да го боли, остана в тази поза, докато жената се появи с каната си.

— Ужасно е — усмихна ѝ се той и се опита да я спечели. — Онази млада жена. Страшно и тъжно.

— Да — съгласи се келнерката и напълни чашата му. — Започва да ми писва от Маями. Не си струва да търпиш всичко това само заради хубавото време. Тъкмо казвах на Дорис...

— Вие сте много добра сервитьорка — прекъсна я той и завъртя глава към прозореца. — Отлично си вършите работата.

— Мерси.

— За мен е чест да ме обслужвате.

— Хм, благодаря.

Тя постоя още няколко секунди, после се завъртя на скърцащите си гуменки и се отдалечи.

Изнасилването бе свързано с жена, която не може да притежаваш. С точно определена жена. С образ в съзнанието ти, ясен, чист и неизменен. С лицето ѝ, тялото ѝ, гласа ѝ, начина, по който се е полюшвала или е стояла. С една жена над всички други. С гризящия те копнеж, бавното горене дълбоко в теб.

Изнасилването беше свързано с необходимостта да се задоволиш с друга жена, по-лош вариант на онази, която всъщност желаш. Изнасилването бе свързано с изкачването на стълбището до апартамента на онази жена в Коконът Гроув, жена, усмихнато застанала на прага, жена, която ти се предлага, пуска те вътре, приема те в дома си. С изкачването на онова стълбище — с омекнали, изтръпнали крака, свит стомах, разтуптяно сърце. С изкачването на онова стълбище, с изправянето пред нея, докато тя се отдръпва, за да те пусне в дома си, в онова тъмно, малко пространство, в което живее, с онова, което се случва после, през следващия час, с онези хиляди намигвания, неприлични лъстиви нотки, трепкане на мигли, предизвикателни жестове и усмивки, с облеклото ѝ, с грима ѝ, всичко, подготвено за теб, да те прельсти, да покаже сексуалното ѝ покорство. Да те съблазни.

Изнасилването беше свързано със секс. С потребността да се излееш от себе си. С желанието да имитираш и копираш, да повтаряш, повтаряш, повтаряш, докато всичко замлъкне. Докато изпиташ облекчение. Сладко насищане. Неподвижност, празнота, съвършенство. Докато гонгът в сърцето престане да бие. Докато огънят угасне. Докато настъпи ведрост.

И тогава ги убиваше — когато смущенията стихнеха. Вглеждаше се в тях и го виждаше в очите им: мразеха го, защото бе по-силен и

взимаше каквото искаше, и тази омраза беше толкова свирепа, че ако не ги убиеше, щяха да го убият те. Правеше го, за да се спаси, за да може да продължи. За да оцелее.

Убийствата не бяха лудост, не бяха нелогично дело на социопат, нито някаква друга психоаналитична глупост. Просто едно животно се вглеждаше в друго и виждаше, че ако има възможност, то ще го убие, затова постъпваше както трябва. Инстинкт. Оцеляване на най-годния. Най-старият закон. Потънал в кръв от милиони години. Убивай или ще те убият.

Те не знаеха нищо за изнасилването.

5.

Към три часа караха някъде към четири милиона долара. Пет чувала с банкноти и две по-малки чанти с монети. Чанта с печати за храни. Обикновен ден. „Сейвингс & Лоун“, супермаркет „Пъбликс“, „Нейшънс Банк“, чейнджбюро, друг супермаркет. Шофираше Стан, Бенито бе в готовност. Уинчестърът беше на стойката помежду им. Една и съща процедура на всяко спиране.

С бронирана жилетка и въоръжен с пистолет тридесет и осми калибър, куриерът Бенито вадеше празните брезентови чанти и ги връщаше пълни, докато Стан оставаше вътре със заключени врати. Заради риска Бенито получаваше по седемдесет и пет цента на час повече. Което означаваше до осем кинта на ден. Ако бе искал, Стан беше можел да получи тази работа, а бог му бе свидетел — парите му трябваха. Но се бе отказал. Имаше нещо по-добро предвид. Нещо, което изискваше да е на волана.

Обикновено си приказваха, но днес Стан не беше много разговорлив. Бронираната жилетка го стягаше, пречеше му да диша. Под лявата му мишница сякаш имаше нажежена жичка.

— Тъстът ти пак ли откачи?

Не, отвърна Стан, старецът си бил наред.

— Значи е жена ти — каза Бенито. — Какво стана, да не е научила за кръшкането ти? За оная Дженифър, как ѝ беше фамилията?

— Млъкни.

— Ей, аз нямам нищо против кръшкането, нищо че съм верен на жена си, разбирам какво е да гониш някоя фуста. С жена като твоята напълно ти съчувствам. Хубава, ама безразлична към секса. Виж, грозните са друго нещо. Грозни и надървени, тия най ги харесвам. Това ти е грешката, Стан, оженил си се за хубавица. Изглеждала е страстна, ама в най-важното хич я няма. Шунка и сирене без майонеза. Тия са най-лошите. Не те обвинявам, че чукаш всичко наред, приятел. Всичко ми е ясно.

— Млъквай, Бенито.

— Разбрах. Днес ще избягаш с нея. Познах, нали?

— Пак сбърка, задник такъв. Просто още един ден в рая. Нищо особено.

— Недей да ме лъжеш, приятел. Виждам го изписано на лицето ти, все едно нещо ти се е навряло в гъза и е умряло там. Например таралеж. Това ли е, да нямаш таралеж в гащите?

— Да, това е — отвърна Стан. — Таралеж.

— Добре де, щом не искаш да споделиш с приятеля си. Заедно сме от пет години, споделяме си всичките грижи, разголваме се до дъното на душата си, естествено, така си е редно. Нещо те мъчи, постоянно си свиваш устата, костите ти направо се подават от месото. А пък ти ми обръщаш гръб, викаш ми да млъкна, затръшваш ми скапаната врата пред носа. Ей, мога да го понеса. Имам за какво да си мисля. Знам как да се забавлявам.

— Ами тогава се забавлявай.

— Готово бе. Ще си седя и ще си спомням всички жени, с които съм спал през последната година. Ще си представям голите им тела. Ще ги гледам като на кино в главата си. Ще си спомням как са миришели, какъв е бил вкусът им, всички подробности. Няма нужда да си приказвам с теб, приятел. Ти само върти геврека, трай си и ме остави да си представям женските.

— Добре — отвърна Стан. — Хайде да видим колко време ще изтраеш, без да дрънкаш. Може пък да подобриш личния си рекорд от единайсет секунди.

Бенито замълча за миг, после попита:

— Да не се готвиш да направиш нещо глупаво, а?

Стан не откъсваше очи от червения кадилак пред тях.

— Щото ако си мислиш такива работи, трябва да ми кажеш, за да мога веднага да се чупя.

— За какво говориш, мама му стара?

— Моят старец изглеждаше точно като теб оная нощ, когато лапна патлака. Не искам да пътувам с човек, който си мисли за самоубийство.

Стан погледна към дребничкия куриер. Къдрава черна кубинска коса, тъмна кожа. Можеше и да е мулат. Дълги мигли. Ако го срещнеше на улицата, човек щеше да го помисли за педал, но Стан знаеше, че Бенито има четири деца. И огромна дебела жена, два пъти

по-висока от него. В главата му не можеше да има никакви голи жени, защото жена му заемаше цялото пространство.

— Нищо ми няма — каза той. — Просто си имам неприятности. Остави ме на мира.

Бенито щракна с пръсти, после няколко пъти се почука по главата.

— Мама му стара, разбира се. Сега се сетих. Заради Кървавия изнасилвач е. Той е убил още едно момиче и твоята госпожа пак ще започне да закъснява от работа. И старият Стан ще трябва да слуша какво е извършил оня тип, всяка вечер да си седи вкъщи с побъркания си тъст, и няма да може да излиза със своето захарче. Прав ли съм? А? Познавам те като собствената си длан, какво ще кажеш?

Стан отново го стрелна с поглед.

— Единайсет секунди, забрави ли? Защо не се опиташ да поставиш световен рекорд, Бени? Например остатъка от деня. Така наистина ще ме шашнеш.

Бенито се намуси, после сви устни, прокара пръсти над тях, все едно ги закопчаваше с цип, за всеки случай завъртя ключа, хвърли го и се отпусна назад на седалката си.

Стан излезе на Бискейн булевард. Бяха навлезли в Авентура. Наоколо виждаше всички онези бизнес командоси, наизлезли със своите кадилаци и мерцедеси на лов за сделки. Той се престрои в дясното платно зад един бавнодвижещ се буик и от светофар на светофар се насочи на юг към Сто петдесет и първа улица, където продължиха по магистралата, после по Сто тридесет и пета и на запад до шосе I-95. Още двадесет минути, петнадесет, ако нямаше много движение, и щяха да пристигнат. И тогава щеше да се случи. От нормален, спазващ закона гражданин щеше да се превърне в голям престъпник. Ако скапаните му нерви издържаха, разбира се.

Ако се опиташе да организира идеално престъпление, човек се обричаше на провал. Така го виждаше Стан. Престъпленията се объркваха от дребни неща, които неочаквано изскачаха на пътя — микроскопична прашинка, която попадеше между зъбните колела и ги караше да спрат точно в най-неподходящия момент. Или случаен електрон, който в решителния миг даваше на късо. Не съществуваше такова нещо като идеално престъпление. И никога нямаше да съществува.

Стан знаеше за какво става дума. През целия си живот беше чел книги за престъпления, още от онзи следобед, когато майка му го заряза в библиотеката, за да отиде в бара с гаджето си. Той се повъртя наоколо, взе една книга от лавиците, разтвори я и на първата страница видя гол женски труп, открит в пусто поле. Коя бе жената? Как се беше озовала там? Защо я бяха убили? Осемгодишното момче взе книгата в ъгъла, седна и се зачете. Ушите му се зачервиха, сърцето му се свиваше. Опитваше се да си представи, че върви из полето и се натъква на тялото. Историята го грабна и той не вдигна поглед чак докато след час-два майка му дойде да го прибере. Веднага щом успя да се освободи, Стан се върна в библиотеката и потърси книгата. Намери я, прочете я докрай и откри, че изпитва глад за още. Накрая се престраши и попита библиотекарката дали случайно няма други подобни книги.

— Значи криминалистиката ти харесва, така ли, млади човече? — попита тя. Въпросът му се стори подвеждащ, но кимна. — О, на мен също — каза библиотекарката. — Просто обожавам загадките. — Възрастната жена, която можеше да му бъде баба, винаги носеше една и съща рокля — тъмносиня на бели цветя. Тя го взе под крилото си и го насочваше към една или друга книга за убийства.

От този ден нататък си намери занимание. Истински престъпления, криминални списания, криминални истории във вестниците. Всички други деца гледаха телевизия и играеха на видеоигри, но Стан четеше за Хърман Уебстър Мъджит, убиец, крадец и подпалвач, най-симпатичният човек на света, освен че бе убил над двеста жени. Национален шампион. Или за Дилинджър, Франки Карбо, Ал Спенсър, автор на най-великите банкови обири в Оклахома.

Двадесет години по-късно главата му беше претърпана с криминални факти. Никой учител не бе успял да го накара да учи и да помни дати. Ала като възрастен човек, дори без да се опитва, той беше запаметил няколко хиляди имена, прочути мафиоти, легендарни крадци, и милион и един по-неизвестни личности, на които в „Енциклопедия на престъпността в Америка“ бяха отделили само по няколко реда. Обичаше тези хора, дръзки и смели, мъже с паспорти, подпечатани във всички страни на подземния свят.

По дяволите, ако онзи следобед в библиотеката беше взел Библия, всичко щеше да е съвсем различно. Днес можеше да учи

теология или някаква подобна глупост. Да е един от онези идиоти, които чукаха на вратата на всеки и искаха да приказват за Исус.

Стан Рафърти никога не бе крал, но разбираше психиката на големия крадец. Понякога, след като през нощта беше сънувал, че извършва обир или друго престъпление, сутрин се събуждаше възбуден до крайност.

Когато накрая реши да осъществи свой собствен план, първо направи списък на естествените закони на престъпната вселена. Те бяха три. Толкова лесни за запаметяване, че нямаше нужда да ги записва.

Първият гласеше: самото престъпление не е толкова опасно, колкото онова, което после правиш с парите. Полицията арестуваше повечето крадци, защото след обира извършваха нещо тъпо. Харчеха парите си така, че привличаха вниманието към себе си.

Вторият: не казвай на жена си какво си намислил. Не можеше да преброи колко прочути престъпници бяха предадени от жените си поради ревност, или защото ги бяха вбесили с нещо дребно, което нямаше нищо общо със самото престъпление. И тъй като Алекс работеше в полицията, беше още по-важно да не разкрива нищо пред нея. Това правеше всичко по-въълнуващо — съпруг на ченге, който нанася голям удар.

Да, предполагаше, че Бенито има право. Без Алекс плановите му щяха да си останат само фантазия. Алекс и нейната скапана работа. Всяка сутрин се прибираше, усмърдяна на смърт. На онази кисела металическа воня на кръв, повръщано и барут, която водата не измиваше. Не можеше да се скрие със сапун и парфюми. Стан постоянно се бе опитвал да изхвърли миризмата от ума си, да докосне Алекс, да погали гърдите ѝ, да се опита да се възбуди, ала безуспешно. Любовник с увиснал хуй. И все му се привиждаха трупове — докато я докосваше, докато се целуваха, а пишката му още повече провисваше.

И отгоре на всичко нейният старец дойде да живее при тях. Изведнъж в къщата стана тясно. Той постоянно му се пречкаше. Все едно да имаш бебе в пелени, само че Лоутън тежеше седемдесет килограма и устата му не млъкваше. Ето защо Стан започна да лъже Алекс и да се измъква от къщи, да оставя стареца заключен, докато той висеше в няколко съседни бара. И тогава се запозна с момичето. Умната млада Дженифър, която ухаеше на цветя и канела и плътта ѝ бе

мека като току-що изпечени кифлички. Невинна и чиста. И го смяташе за силен и образован. Веднъж му го беше казала. Силен и образован. Като баща, бе прибавила тя. Върхът.

Та ето докъде я беше докарал. Готвеше се да захвърли девет години брак — да нанесе удара и след месец-два, когато нещата се поуспокояха, да напусне Александра и чисто и просто да изчезне.

Правило номер три, любимото на Стан, неговият триумф, носещо личния му печат: когато става въпрос за престъпление, хаосът е за предпочитане пред реда.

Също като другите, тази идея произхождаше от книга. Преди месец съвсем случайно я бе разлистил в една книжарница. Макар че не се отнасяше за престъпление, тя веднага привлече вниманието му.

В нея се говореше за квантова физика и философия, примесени с някакви психологически и религиозни дрънканици. Но главната тема беше хаосът. Авторът твърдеше, че всичко, дори най-строгата организираните системи в природата, дори създадените от човека машини, които движеха света — компютрите, двигателите с вътрешно горене, турбините, генераторите, радарите, всички неща, които според него действаха безотказно и резултатно — всъщност изобилствали с всевъзможни видове хаос.

Дебела, скъпа книга. Започна да я чете още същата вечер, докато Александра беше на работа. Не разбра абсолютно нищо. За да схване дори само текста на кориците, човек имаше нужда от университетско образование. Но въпреки това продължи напред и малко по малко смели нещичко, макар че по-късно, когато Алекс го попита за какво се отнася, доста се затрудни да ѝ отговори.

— За хаоса. Че всичко е хаотично.

— Само за това ли? Цялата книга?

— Да, цялата.

— Струва ми се, че авторът е можел да го напише на първата страница и после да продължи с нещо друго.

— По-сложно е — отвърна той. — Няма да разбереш. И аз едва я разбирам.

— О, чак толкова ли е сложно? — И го стрелна с онази своя иронична колежанска усмивка.

Стан беше учил само една година в университет и Алекс му навираше в носа висшето си образование. Не го показваше открито и

страничен човек изобщо нямаше да го забележи, но Стан го усещаше. Постоянно.

Макар че разбра може би само около една десета от книгата, той остана с впечатлението, че хаосът е панацеята за идеалното престъпление. Трябваше да хвърли всичко в миксера. Целта бе пълен безпорядък, абсолютно объркване. Дори щеше да поеме риска всичко да стане толкова шантаво, че да не успее да отмъкне парите. Имаше огромна вероятност да се получи точно така.

Ала тъкмо това му беше хубавото на плана. Ако се провалеше, спокойно щеше да се измъкне. Защото никой нямаше да повярва, че изобщо е имало план за обир. Никой нямаше да успее да прозре замисъла зад цялата невероятна бъркотия.

Но на другата взна срещу този незначителен риск бе голямата вероятност от пълен провал. Зависимостта беше обратнопропорционална. Ако осъществеше плана си и направеше всичко точно както трябва, нещата можеха толкова жестоко да се прецакат, че парите да се окажат не където искаше Стан.

Такъв беше компромисът. Незначителен риск, голяма вероятност от провал.

Повечето банкови обира носеха отпечатъка на деветнадесети век. Извършителите им все още живееха в нютоновата вселена. Гравитация, механично мислене, въртящи се зъбни колела и така нататък. Планове, изпълнени като добре смазани механизми.

Но Стан Рафърти щеше да е първият по рода си крадец от постайнщайновата епоха. Съвършено ново явление. Толкова изобретателен, че в следващото издание на „Енциклопедия на престъпността“ дори може би щяха да му посветят цяла глава. Само че никой нямаше да научи името му, тъй като нямаше да го хванат.

Защото, макар че Стан Рафърти спокойно можеше да гушне някъде към два милиона долара, имаше огромна вероятност никой да не разбере, че е било извършено престъпление.

— Абе, приятел — каза Бенито, — толкова си напъваш мозъка, че главата ти започва да пуши.

Стан си погледна часовника.

— Устиска точно три минути и четиринайсет секунди, тъпо копеле. Хайде пак да опитаме, може пък да ги докараш до пет.

— Не ти вярвам, приятел. Аз да споделям всичко с него, да му изливам душата си, всички здравословни проблеми на жена ми, а когато накрая изскочи нещо, той дори не си прави труда да ми каже.

— Включил съм хронометъра, Бенито. Каж ми, когато си готов да започнеш.

— Върви на майната си. А аз си мислех, че двамата с теб сме близки. Мислех си, че сме приятели.

— Приятели сме. И точно така постъпват приятелите. Уважават личния живот на другия. Разбираш ли?

Бенито си затвори устата и се загледа право напред към рампата за I-95.

Още десет минути и щяха да пристигнат. Десет минути, през които Стан трябваше да реши дали иска да започне живота си наново, или да продължи като безгръбначен неудачник, в какъвто се бе превърнал през последните двадесет и девет години.

6.

Госпожа Скарлет Роджърс, служителка в старческият дом „Съни Пайнс“, беше петдесетинагодишна жена с яркооранжева коса и толкова скована усмивка, че трябваше да е резултат от многобройни неуспешни пластични операции. Скърцайки със зъби, тя приличаше на човек, който току-що е скочил от перваза на двадесететажна сграда и се опитва да запази самообладание. Лоутън си тананикаше нещо под нос, докато Скарлет Роджърс описваше великолепните условия в „Съни Пайнс“. Спортен салон, сауна, вани за хидромасаж, алея за разходки в двуакровата им морава.

— Искам да видя ваните — заяви Александра. Нямаше представа защо го бе казала. Доколкото знаеше, баща ѝ никога не беше използвал вана за хидромасаж и не бе изразявал желание да го прави. Ала тази жена не ѝ харесваше, не ѝ харесваше и мястото, и това беше най-гадното нещо, което ѝ хрумна да пожелае.

Служителката я заслепи с неподвижната си усмивка, повдигна вежди и внимателно я изгледа за миг, като че ли Александра можеше да носи скрита миниатюрна видеокамера. Някоя от онези подли репортерки, които телевизионните канали постоянно изпращат.

— Разбира се — отвърна госпожа Роджърс. — Насам, моля.

Поведе ги по коридор с току-що измит линолеум, покрай спортна зала с басейн и маси за пинг-понг. Алекс забеляза, че масите са без мрежи. Наоколо не се виждаха нито хилки, нито топчета. На пейките или на инвалидни колички покрай стените в коридора седяха жени по пенъоари и престилки. Някои от тях говореха, но като че ли не се водеха истински разговори. Възрастен чернокож мъж клюмаше на инвалидната си количка в дъното на коридора, където госпожа Роджърс спря.

Тя посочи към тежка сива врата.

— Ваните са там вътре. Бих ви ги показала, но в момента може да се използват и не бива да безпокоим хората.

Преди жената да успее да възрази, Александра откряна вратата и надникна вътре. В средата на помещението имаше четири големи пластмасови вани. Всички бяха празни. Сивият килим беше подгизнал, миришеше на мухъл и хлор. В стаята нямаше абсолютно нищо друго.

— Това място смърди — каза баща ѝ. — Като чакалня в моргата.

— Имаме много добре обучен персонал — заяви госпожа Роджърс и решително затвори вратата. — Четири постоянни сестри и осем санитарки.

— Нали не мислиш да ме затвориш в тая дупка?

— Само разглеждаме, татко. Нищо повече.

— Имаме и диетолог. Предлагаме хранителни ястия с ниско съдържание на мазнини, а също диетични и вегетариански специалитети.

— Заради стрелбата с пистолета ли ме доведе тук?

— Моля те, татко.

— Прати ме в „Рейфорд“ — каза Лоутън. — Господи, заключи ме при педофилите и изнасилвачите. Където и да е, само не тук.

Александра взе брошурата, която ѝ подаде госпожа Роджърс, и поведе баща си навън.

— Уф — въздъхна Лоутън, докато тя му отваряше вратата на тойотата. — Какво са сторили тия хора, по дяволите, че да ги затворят в това ужасно място?

— Остарели са — отвърна Алекс.

— Тогава отсега нататък съм на осемнайсет години. Хубава възраст.

Към четири часа Александра стигна до Южен Маями, точно преди да започне часът пик. Паркира на улицата и остана за миг на седалката, загледана в редицата еднакви бели къщи, всички с по две спални и една баня. „Домове за начинаещи“, така ги наричаха напоследък. Стерилната архитектура от началото на петдесетте, когато тези къщи бяха служили за зимни убежища, нещо като прекалено големи мотелски стаи за хора, бягащи от снеговете на север. Сега кварталът представляваше гето за студенти, вдовци и новобрачни. Без деца, само с домашни любимци. Постоянно текучество. През деветте години, откакто живееха на Силвър Палм авеню, в къщата на изток от тях бяха живели седем различни семейства. След девет години брак

двамата със Стан все още бяха начинаещи. Точно там, откъдето бяха започнали.

— Забрави ли нещо? — попита баща й.

— Просто се замислих.

— Аз все забравям разни неща. Стана ми нещо като професия. Постоянна заетост. Сутрин се събуждам, лежа си в леглото и мисля какво да забравя през деня. Съставям списък и една по една отмятам точките. Да забравя трийсетте си години работа в полицията. Да забравя жена си. Да забравя юношеството си. Това ми е новата професия и ставам адски печен, поне така си повтарям.

— Да влизаме вътре, татко.

— Ще ме затвориш ли на онова място, в оня старчески дом?

— Не. Оставаш си вкъщи.

— Ще си провалиш брака, Алекс. Чу какво каза мъжът ти. Ще се разведе с теб. Или той, или аз — идиота.

— Стан не говореше сериозно. Понякога се ядосва и си изпуска нервите.

— А, съвсем сериозно си говореше. Отдавна познавам мъжа ти. Напоследък, докато ти си на работа, много си приказваме! Като истински приятели.

— Не се бой, татко, никъде няма да те затворя.

— Не искам да си провалиш брака, Александра. За мен няма никакво значение. Оня старчески дом не е чак толкова кофти.

— Вече реших, татко. Недей да спориш. Ще останем заедно.

— Дори и да рискуваш семейството си ли?

Тя извади ключовете и дълбоко си пое дъх.

— Да.

— Леле! Това май показва, че кръвта вода... — Баща й завъртя глава към страничния прозорец и заразтрива слепоочията си. — Кръвта вода...

— Не става — довърши Алекс. — Кръвта вода не става.

— Не, не беше така. Имаше нещо друго. Кръвта вода... Знам го, на езика ми е. Стотици пъти съм го казвал. Хайде де, хайде. Уф, най-после! Кръвта вода не става.

Той се обърна към нея с безумна усмивка.

— Кръвта вода не става. Виждаш ли, Алекс, нищо ми няма. Е, може да се налага мъничко да се напрегам, но накрая се сещам. Кръвта

вода... вода...

Лоутън силно стисна клепачи и продължи да се опитва да произнесе думите, които просто не му идваха наум.

Стан Рафърти не беше взел предвид Бенито. Това беше проблем. Не очакваше дребният кубинец да играе каквато и да е роля. Щеше да си блъсне главата в предното стъкло, да изпадне в безсъзнание и да остане в несвяст до пристигането на бърза помощ. Така си представяше нещата, но тъй като мисленето му се определяше от теорията на хаоса, всъщност не се стремеше към конкретен резултат нито с Бенито, нито с нещо друго. Хикс го устройваше също толкова, колкото игрек и зет. Колкото по-шантаво, толкова по-добре.

Ала това продължаваше да го безпокои. Бенито продължаваше да се взира в него, докато пътуваха по I-95 на около километър и половина преди изхода за Либърти Сити. Стан го стрелна с поглед и остро го попита какво зяпа.

— Мъча се да те разбера, приятел. Да видя какво става в тая твоя дебела глава.

Километър и половина до точката, от която нямаше да има връщане. Бенито прекалено внимателно го наблюдаваше, нямаше голямо движение. Господи, да шофира по I-95 почти в часа пик през центъра на Маями и движението изведнъж да стане съвсем спокойно.

Просто не беше както трябва. Изобщо.

И тогава чу в главата си собственият му глас да го нарича „страхопъзльо“. Толкова години бе мислил за престъпленията, беше си представял, че извършва нещо такова. И това го бе възбуждало. Сега беше подготвил всичко и имаше план, който се основаваше на строга теория. Бог му бе свидетел, че му трябваша пари, за да започне нов живот с Дженифър. И в последния момент го хващаше шубето. Пълен страхливец! Ала после чу в главата си нов глас да представя нещата по различен начин. Друг път щяло да е по-подходящо, когато Бенито не го следял толкова внимателно, когато движението било голямо, както обикновено, непредсказуемо, шантаво.

На по-малко от тридесет секунди разстояние от изхода гласовете се препираха в главата му и Стан стискаше волана, без да знае какво

ще направят ръцете му. Пръстите му започваха да поморавяват от натиска.

В този момент той вдигна очи към огледалото и видя кола, червена, ниска спортна кола, която се носеше с около сто и петдесет километра в час — някой хлапак, който летеше в средното платно, докато те бяха в крайното дясно.

— Божичко! — ахна Стан. — Господи боже...

— Какво?

Той посочи към огледалото и гласът, който го наричаше „страхопъзльо“, млъкна.

— Не се тревожи, приятел. Не е в твоето платно. Само запази спокойствие.

— Скапан тъпак — извика Стан, рязко завъртя волана надясно към изхода за центъра и засече един жълт шевролет.

Малкият автомобил наду клаксон. Стан зави още по надясно, после наляво и се спусна по изходната рампа. Зад тях се разнесе свистене на гуми и Бенито изкрещя нещо на испански, докато Стан се преструваше, че иска да превключи на по-ниска предавка и че краката му не улучват педалите. Колата лъкатушеше насам-натам, големият червен знак „стоп“ бързо се приближаваше, целият покрит с графити, от двете страни на рампата имаше дебели бетонни греди, едната малко изместена, с острия си ръб, насочен към улицата.

— Господи, спри скапаната кола!

Стан зави наляво към остро издадената бетонна греда. Той погледна в огледалото, видя, че зад тях се сипят банкноти и монети и в следващия момент се озоваха на кръстовището, пресичайки между автомобилите. Гумите заподскачаха по ниския тротоар, където обикновено висяха пияници, бездомници, наркомани и джебчии — все бедни скапаняци от Либърти Сити. Стан разчиташе да са там, готови за пристигането му, докато се носеше напред с шестдесет километра в час. Накрая се блъсна в яркожълтия противопожарен кран.

Във въздуха летяха банкноти. Изригналият гейзер подмяташе монети. Огромен воден стълб пробиваше пода под тях и изчезваше през покрива. През разбитото предно стъкло изтичаше море от зелени хартийки и се изливаше на улицата. Мед и сребро, банкноти, въртоп от

пари и вода, сякаш Стан бе попаднал в цунами, десетметрова вълна, извисила се над него, вкопчила го в мощната си прегръдка заедно с бялата пяна, ослепителното сребро, банкнотите и монетите.

Беше искал хаос и сега го имаше.

Колата се бе заклешила върху противопожарния кран. Доколкото виждаше, под него се беше отворила широка дупка. И още една — от двигателя до задната врата. Замаяният Бенито се мъчеше да се освободи от предпазния си колан.

Навън се вихреше безумен карнавал. Под пороя от пари на тротоара имаше няколко десетки души. Дебели жени, мършави мъже, деца, улични бандити с дълги до глезените бермуди, старици по пеньоари, всички посягаха към изливащите се от автомобила пари. Възбудени възгласи, малко блъскане, тук-там боричкане. От околните блокове прииждаха все повече хора.

Стан потърси с поглед в тълпата, ала не откри онзи, който му трябваше. Завъртя се, откопча предпазния колан, опита се да измъкне краката си и тогава сякаш мълния разцепи черепа му. Той рязко се притисна назад към облегалката и дълбоко си пое дъх. Слънцето се скри зад тъмен облак и Стан усети, че потъва в студен мрак.

Но не се предаде. Запремигва с клепачи и заскърца със зъби, за да спре воя, който се надигаше в гърлото му. Стисна волана и няколко пъти дълбоко си пое дъх, после отново погледна към Бенито. Дребничкият куриер се пробуждаше от кошмара си. Помежду им струеше вода.

За всичко бе виновна Алекс. Скапаната пясъчна принцеса. Вонящият ѝ на трупове дъх. Тя и нейната работа. Тя и нейният безмозъчен старец. Ако я нямаше нея, всичко щеше да си остане в главата му като мъчителна фантазия. Нямаше да има гадже, нямаше да се забърква в престъпления. Алекс го беше принудила. Тя и нейният Кървав изнасилвач. Не му бе оставила друг избор. И сега беше затънал в лайната, бе се озовал в торнадо от десетачки, петачки и двадесетачки.

Стан примижа от болка, отново изскърца със зъби и се наведе да погледне надолу. Предпазливо заопипва левия си крак, мокрия крачол на панталона си. Когато пръстите му стигнаха до под коляното, пред очите му притъмня. Докосна левия си пищял, отпуснатата торбичка с

натрошен порцелан. Господи, цяла година щеше да носи шина. И после щеше да куца, ако изобщо проходеше.

Но не можеше да мисли за това. Не можеше да спре потока от събития, да ги пренасочи. Трябваше да направи само едно нещо, въпреки болките и бъркотията. Само че не бе в състояние да помръдне. Краката му бяха заклещени под волана, унасяше се, усещаше, че потъва.

Ала сега не беше време за хленчене. Щеше да изпусне момента. Нямахше друг избор. Колкото и да му се гадеше, Стан успя да се пресегне и да разтърси Бенито за рамото. Дребният кубинец отвори очи и погледна към тълпата от хора, втурнали се да гонят парите. После се завъртя към Стан, избърса устни и изсумтя:

— Какво направи, идиот такъв! За малко да ни претрепеш.

— Стана случайно.

— Как ли пък не! Изобщо не беше случайно. Нарочно го направи.

Стан изпъшка и хрипливо си пое дъх.

— Кракът ми. Не мога да помръдна. Трябва да отключиш вратата и да прибереш големите чували.

— Какво?

— Големите чували! За да не ги отмъкнат.

Той посочи към предното стъкло и Бенито погледна към хората, вече станали към стотина. Някои надничаха през разбитото от бетонната греда задно стъкло. В далечината виеха сирени, водата продължаваше да шурти от пода и да излиза през тавана.

— Хайде, вземи чувалите, Бенито. Изпълни задълженията си.

— Това не е според правилника.

— Какъв правилник в това положение? Вземи скапаните чували, Бенито! Действай. Трябва да спасим парите.

Куриерът поклати глава, измъкна се от предпазния си колан и отново погледна към хората, които се рояха из калния паркинг, лазеха на четири крака и събираха пари.

— Побързай, Бенито. Побързай, по дяволите!

Мракът се връщаше. Нещо голямо, тъмно и студено засенчваше слънцето. Докато се бореше със замайването, Стан видя, че Бенито отключва задната врата. Тя не поддаде. Кубинецът я натисна с рамо и я

отвори. Отвън нахлу слънчева светлина. След минута донесе един чувал, после още един.

— Това ли е всичко?

Бенито стоеше на вратата и гледаше към задното отделение.

— Скапаната кола се е разбила и някой вече е отмъкнал всичко останало. А може и да се е изсипало.

Някой почука на левия прозорец. Три пъти силно, два пъти леко. И пак три пъти силно.

— Дай ми ги, Бенито. Чувалите.

— Да ти дам чувалите ли?

— Да. Подай ми ги.

Като сбърчи лице от болка, Стан пое чувалчетата от Бенито и ги подаде през счупения прозорец. Нечия бяла ръка пое първия, после втория.

— Ей! — възкликна куриерът. — Кой е тоя, по дяволите?

Той седна на спуснатата си въздушна възглавница и се озърна наоколо. Стан сниши глас.

— Всичко е наред, Бенито. Tranquilo. Трябва да поговорим. Трябва да ти кажа нещо, преди да припадна.

— Няма нужда да ми казваш нищо. Вече знам какво направи. Обра компанията. И едва не ни претрепа.

— Не е така, Бени. Нищо не си разбрал. Наведи се към мен, гласът ми заглъхва. Припадам. Скапаните ми крака. Преди да изгубя съзнание, трябва да разбереш какво става, приятел.

Бени въздъхна и отвратено поклати глава, после се наведе напред. Стан го сграбчи за дългата черна коса, приповдигна се на седалката си и натисна главата му надолу към силната водна струя. Кубинецът се съпротивляваше, ала дори в това си състояние Стан бе много по-силен от него.

На съседната пряка завиха сирени. Писъкът им прониза плътта му и проникна във вените му. Мускулите на ръцете му мъчително се напрягаха, но не се предаваха, заякнали от всички онези години на тренировки в гимназията. Бейзболистите седяха в спортния салон и се бореха с лостове, които не поддаваха, после вдигаха щанги, за да разкъсат повече мускулни влакна, защото това развивало мускулите. Стан бе просто топка от съединителна тъкан. Всички онези часове на усилия да направи тялото си твърдо, яко и едро, за да може да размаже

фасона на някой хлапак и да накара тълпата да го аплодира. Всички онези часове на болки, мъки и пот, за да може сестра му Марджи да го гледа от трибуната и да се гордее със своя голям брат, да се гордее с него. От този спомен все още го побиваха тръпки.

Когато усети, че Бенито вече не се бори, той го пусна. Кубинецът се свлече на пода като удавено кутре. Стан се облегна назад и се заслуша в сирените, във виковете на тълпата, отмъкваща остатъците от плячката, в сладостната музика на хаоса, който се вихреше около него.

7.

Докато Лоутън стоеше до кухненската мивка, пускаше и спираше водата и внимателно наблюдаваше пенливата струя, Алекс сипа следобедната му дажба чипс в картонена чиния, поръси го с настърган чедар и чили и затопли закуската за четиридесет секунди в микровълновата фурна. Отвори бутилка светло пиво и когато удареше камбанката, щеше да вземе чинията, да заведе баща си в дневната и да го настани на стола му пред телевизора.

Допреди не толкова много години той бе безмилостен с майка ѝ за същите тези телевизионни предавания. Подиграваше я, присмиваше се на известните личности, които разговаряха с водещия, или на елементарните герои, които постоянно се караха заради кръшкане и изневери. „Щом непременно трябва да гледаш телевизия — казваше Лоутън, — ей богу, поне гледай нещо свястно. Тия глупости са фалшиви като кеч.“ Ала напоследък не пропускаше нито един телевизионен час до вечерните новини. Пийваше си бира и зяпаше като хипнотизиран. Понякога Алекс го сварваше да плаче заради някакво особено ужасно затруднение на госта.

Ако си позволеше да се замисли, всичко това щеше да ѝ се стори безкрайно тъжно. Но тя бе решила да си представя, че баща ѝ се солидаризира с покойната си жена, някаква отдавна закъсняла връзка с отвъдното.

Понякога ѝ беше трудно да възприеме новите навици на баща си. Опитваше се да спори с него, да прилага логика и здрав разум, когато Лоутън се държеше смешно. Ала болестта му бе по-силна от логиката. Затова напоследък проявяваше гъвкавост. Влизаше в неговия свят, оставяше го да установи условията и ги използваше, за да го успокои, да го утеши и да осигури безопасността му. „О, значи заминаваш на пътешествие, така ли? В такъв случай първо се нуждаеш от обилна закуска.“

В момента, в който удари камбанката на микровълновата фурна, кухненският телефон извънтя. Баща ѝ се завъртя и вдигна слушалката.

— Да?

Александра извади чинията на плота.

— Добре — каза Лоутън. — Ще я попитам.

Той затвори, вдигна чинията си и се запъти към дневната.

— Кой се обади, татко?

— Някой си Джейсън.

Алекс избърса ръце в кухненския пешкир.

— И какво каза, татко?

— Питаше дали вече си променила решението си.

Тя се усмихна.

— Познаваме ли го тоя Джейсън?

— Един приятел от службата, татко. Нищо важно.

— Добре — отвърна той. — Млади мъже ти звънят вкъщи. Не възраждавам. Ти си възрастен човек. Използвай момента, докато още можеш. Щото това няма да е вечно. Погледни мен. Нека това ти е за урок. Наслаждавай се на удоволствията, преди да си забравила какво е „удоволствие“.

Той загреба чипс от чинията и напълни устата си.

Заслушана в аплодисментите и смеха от телевизора, Алекс отвори консервена кутия риба тон и я смеси със супа от целина. Поредната яхния с риба тон.

През първите една-две години от брака им се беше опитала да привикне Стан с няколкото екзотични рецепти, заведени ѝ от майка ѝ, но той се бе съпротивлявал. Често вечер, след като в продължение на десет минути намръщено беше зяпал чинията си, той ставаше, правеше си сандвич със сирене и безмълвно го изядаше на остъклената веранда. Накрая Александра се отказа да го образова кулинарно и сега ядяха риба тон, хамбургери, телешко задушено и печено пиле, което напълно го задоволяваше. Макар че дори баща ѝ с отвращение беше споменал за безкрайните яхнии с риба тон.

Беше 17:30 и тя отваряше консерва грах за яхнията, когато баща ѝ я повика да види нещо по телевизията.

— По-късно, татко. Трябва да сготвя за вечеря.

— Показват Стан — извика Лоутън. — Направил е каша! Голяма каша.

Александра и Лоутън светкавично излязоха навън и тъкмо пресичаха двора на път за болницата, когато едрият мъж слезе от

малкия автомобил до тротоара. Алекс хвана баща си за лакътя и го накара да спре. Непознатият блъсна вратата си и заобиколи отпред колата си, за да ги пресрещне.

Беше доста над метър осемдесет и два и носеше широка синя хавайка, сиви джинси и сребристи маратонки. Имаше тъмна, пригладена назад коса и слънчеви очила с рамки от коруба на костенурка.

Докато крачеше по асфалта мъжът не вдигаше очи от земята и подскачаше странно, сякаш се опитваше да избегне пукнатините в цимента.

— Какво обичате?

Той ги погледна и усмивката му угасна.

— Това съм аз, Джуниър.

Лоутън се отскубна от ръката на Александра и се изправи пред него.

— Джуниър Шанрахън — представи се младежът, като отстъпи назад и бавно вдигна ръце, като че ли за да се защити от стареца. — От фотолабораторията.

— Спокойно, татко. Това е един колега от службата.

За миг Лоутън се загледа в ярките ананасови резени, които красяха ризата на Джуниър, после насочи десния си показалец към лицето му.

— Може и да е така, но това момче има нужда от малко възпитание. В този град не се нахвърляш изневиделица на хората, освен ако не искаш да ти натъпчат шкембето с олово.

Алекс се приближи до баща си.

— Спокойно, татко. Той не искаше да ни уплаши.

Джуниър беше вдигнал ръце и показваше на Лоутън празните си длани.

— Извинявам се — каза той. — Нямах намерение да ви стресна. Сигурно трябваше да съм с работната си престилка и мрежичката за коса.

— Какво правиш тук, Джуниър?

— Нали казахте, че бързо ви трябва снимките на Кървавия изнасилвач.

Той извади бял пакет от джоба на джинсите си и отстъпи понадалеч от Лоутън. После подаде снимките на Алекс.

— Мислех, че искате да ги видите. Затова дойдох.

Александра му махна да ги прибере.

— Виж, съжалявам, Джуниър, но моментът не е подходящ. Трябва спешно да отидем на едно място. Имаме нещастен случай в семейството.

Тя поведе баща си към колата.

— Разработих теория за убийствата, Александра.

Младежът продължаваше да гледа Лоутън така, като че ли старецът се канеше да извади револвер и да го застреля.

— Не сега, Джуниър. Трябва да вървим.

— Адски ми се иска да се измъкна от оная лаборатория и поне веднъж да свърша малко истинска полицейска работа.

— Утре, Джуниър. Разбрахме ли се?

— Да, добре. Става. — И заотстъпва към автомобила си, все още без да откъсва очи от Лоутън. — Приятно ми е, че се запознахме, господине.

Баща ѝ изсумтя.

Джуниър продължи заднешком през тревата, препъна се в тротоара, обърна се и забърза към колата си. Вмъкна се вътре и незабавно потегли.

— Това гаджето ти ли беше? — попита Лоутън. — Онзи, дето се обади по телефона?

— Не, татко, просто един човек от службата.

— Ти си омъжена, нали? За Стан, как му беше името?

— Стан Рафърти.

Тя отвори колата, влезе, пресегна се и отключи дясната врата.

— Ако щеш ме наречи старомоден — каза баща ѝ, докато се качваше в тойотата, — но мисля, че не бива посред бял ден сладко да си приказваш с любовника си пред собствения си дом. Една жена трябва да е по-дискретна.

— Въпросът е служебен, татко. Той не ми е гадже. Изобщо нямам гадже. И не искам да имам.

— Говори каквото щеш, но аз знам какво ти приказвам. Не съм чак толкова стар.

— Направих го — каза на санитаря Стан. — Направих го, мамка му.

— Дръж се, приятел, добре се справяш.

Сирената на линейката виеше, гумите подскачаха по занемарената асфалтова настилка на пътя от Либърти Сити за болницата „Джаксън Мемориал“. Стан лежеше на носилката и кръвта му кипеше.

— Направих го — отново каза той на приклеknалия до него кубинец, който наблюдаваше жизнените му функции. — Направо смачках бронираната кола.

— Здравата си я смачкал, приятел, да. — Санитарят усмихнато го погледна. — Съжалявам, че не можех да остана и да събера малко мангизи.

— Направих го — за пореден път изфъфли Стан. — Направих го, мамка му!

Кубинецът бе чувал какви ли не глупости от хора, бълнуващи под влияние на наркотици или обезумели от преживения ужас. Стан навярно можеше да му признае всичко и санитарят нямаше да му обърне внимание. Навярно можеше да му признае за хаоса, за плана, който всъщност не беше никакъв план. Да му признае, че цял живот е чел за престъпления, само за да може да стигне до този върховен момент. Навярно можеше да му признае, че е удавил Бенито. Да му признае какво е почувствал, когато куриерът е престанал да диша и се е превърнал от борещо се човешко същество в безжизнена плът. Навярно можеше да признае цялата истина на този дебел кубински санитар: че Стан Рафърти вече е един от най-великите престъпници на света.

Ала не можеше да го стори. Не можеше да поеме такъв риск. Жалко. Адски жалко, като се замислеше. Стан Рафърти бе успял: беше извършил идеалното престъпление и никой нямаше да научи.

— Стан е обрал бронирана кола — каза Лоутън. — Връщат го обратно в „Рейфорд“.

— Стан е претърпял злополука, татко.

— Обрал е охранителната компания и сега се връща в „Рейфорд“, където му е мястото. Обратно при другите затворници.

Нямаше смисъл. Александра се опитваше да го убеди по целия път до „Джаксън Мемориал“, ала той не отстъпваше. Така можеше да продължават с часове или дни. Стан беше обирал банки и магазини за алкохол, бе крал коли, беше отвличал хора, дори бе изнасилвал жени. Лоутън разиграваше все още запазили се в паметта му престъпления и ги приписваше на Стан с имена, дати, подробности. Изреждаше ги едни след други, постоянен порой от стари случаи, който се изливаше чак до болницата. Алекс бързаше да изпревари часа пик и зад лявото й око започваше отвратително главоболие. Баща й продължи да си мърмори списъка от престъпления на Стан, докато седяха в чакалнята на спешното отделение. Припряно ги подминаваха сестри и никой не им беше казал нищо през последния час, откакто младият лекар от индийски произход бе излязъл да им съобщи, че ще оперират левия крак на Стан.

— Тежка фрактура — заяви докторът.

— Колко тежка?

— Не чак толкова, че да не можем да я оправим. За ден-два ще се научи да ходи с патерици.

Алекс му благодари и той ги остави.

Гледаха вечерните новини по монитора в чакалнята. Катастрофата бе новина номер едно. Стотици хора се бяха събрали на мястото на злополуката, за да вземат от изсипаните пари, шофьори бяха отбивали от междуцатската магистрала, за да се присъединят към останалите, местни жители на Либърти Сити, деца и старци, наркомани и честни граждани. Полицайте от „Метро-Дейд“ и Маями бяха стояли наблизко с ръце на хълбоците, неспособни или нежелаещи да се намесят.

— Който го намери, за него си е — каза едно хлапе и ухилено протегна към камерата шепа монети.

— Всеки, който взема пари от тази кола, ще бъде смятан за крадец — заяви говорителят на полицията.

Младата репортерка от кубински произход застана на няколко метра от разбития автомобил и разказа на зрителите, че един от двамата охранители, Бенито Родригес, се удавил във водата, нахлула от противопожарния кран. Шофьорът бил ранен, но нямало опасност за живота му. Според свидетелите колата рязко завила, за да избегне бързо приближаващ се спортен автомобил, вероятно червен мустанг,

участващ в надбягване с друга кола по магистралата. Шофьорът на бронирания автомобил, господин Станли Рафърти, явно изгубил контрол, докато се опитвал да предотврати катастрофата. Според други непотвърдени съобщения, по време на злополуката в района на изхода се чували изстрели. Може би несполучлив опит за обир. До този момент полицията не била потвърдила нито една от версиите.

Засега били върнати съвсем малка част от парите. Санитарят от линейката намерил чанта с триста хиляди долара. Обявяваха го за герой, защото предал парите на полицаите. Представителите на „Бринкс“ отказали да съобщят точната сума, но според информирани източници, тъй като злополуката се случила късно следобед, било напълно възможно в колата да е имало около четири милиона.

Вторият репортаж се отнасяше за Кървавия изнасилвач. Жертвата беше идентифицирана като Джулия Стрейкър, млада секретарка в адвокатска кантора, разведена наскоро. Според полицията убиецът отново оставил следа от собствената си кръв на местопрестъплението. В студиото бяха поканили психолог.

— От информирани източници ни е известно — обърна се към него водещият, — че трупите на жертвите били оставени в неестествени пози. Това говори ли нещо за психиката на убиеца?

— Ако е вярно — отвърна психологът, — това е извънредно тревожен признак. Защото предполага, че си имаме работа не само с изнасилвач и убиец, но и с човек, който си е поставил някаква цел. Опитва се да изпрати сигнал.

— Уф, страхотно — изпъшка Алекс.

— Ще се преместя — каза баща й. — Ще замина на север, за да мога да гледам как листата променят цвета си. Липсват ми тия проклети листа, въпреки че всяка есен получавам пришки от дръжката на греблото. И после пришките стават на мазоли. Показвал ли съм ти мазолите си?

Лоутън протегна длани и Александра уморено кимна. Кожата му беше съвсем гладка.

— Не е лесна работа да събираш листа. Щом свършиш, трябва да изгориш огромните купчини. Натрупваме ги в крайпътните канавки, запалваме ги с кибрит, стоим там и внимаваме огънят да не се разпространи. Така се събират листа в Охайо.

Александра седеше на твърдата пейка. Дланите ѝ все още миришеха на лук и все още носеше бермудите на зелени и черни квадратчета и бялата блузка без ръкави. Беше избрала тези дрехи, защото веднъж бяха заслужили един от редките комплименти на Стан. Струваше ѝ се, че ги носи вече цяла година, решена да възроди брака им.

Загледана в суматохата, която цареше в чакалнята, Алекс слушаше телевизионните водещи да разказват за другите ужаси от деня.

— Ранен ли е някой? — попита я баща ѝ.

— Стан е пострадал.

— Познаваме ли го тоя Стан?

— Това е мъжът ми, татко. Мъжът ми е катастрофирал.

— Аха. Жалко.

На телевизионния монитор спортният репортер протегна микрофон към новия член на отбора на „Делфините“. Лицето му бе потно и зачервено.

— Вече може ли да си ходим? — попита Лоутън. — Искам да вечерям.

— Трябва да изчакаме Стан да излезе от операционната, за да се уверим, че е добре. И да сме тук, когато дойде в съзнание.

— Гладен съм.

— Мога да ти донеса нещо от автоматите. Искаш ли да залъжеш глада си с бисквити със сирене?

— Когато натрупаш листата на купчини — каза той, — се засилваш, мяташ се отгоре им по корем и изобщо не боли. Това му е най-хубавото. Да се мяташ по корем върху меките купчини. И да се заровиш вътре. Мирише на прах и дървета.

Александра го прегърна през рамо.

— Ще ти донеса бисквити, татко. Искаш ли нещо за пиене, кока-кола или спрайт?

Започнаха националните новини. Показаха същите кадри — хора, грабежи монети и банкноти. Водещият репортаж.

— Защо никой не ми каза какво се е случило?

— Какво да ти каже, татко?

— Че майка ти е умряла. Да не си мислиш, че трябва да ме пазиш?

— Това беше отдавна, татко.

— Добре тогава — отвърна Лоутън. — Как се е удавил?

— Какво?

— Партньорът на Стан. Как се е удавил?

— Колата се е блъснала в противопожарен кран и предполагам, че се е напълнила с вода. Човекът трябва да е бил в безсъзнание.

— Звучи ми подозрително някой да се удави на градска улица. Противопожарен кран или не, пак ми се струва съмнително. Ако бях на твое място, щях да се поразроя в тая история, Александра.

8.

Ема Лий Потс почука четири пъти на сивата врата, застана пред шпионката и широко се усмихна.

— К'во искаш? — без да отваря, попита Норман Франкс.

— Аз съм, Ема. Видях нещо, което може да те интересува.

Тя отметна един къдрав рус кичур от лицето си и продължи да се усмихва обещаващо.

— Значи си видяла нещо.

— Да, с оная бронирана кола. Пусни ме вътре, Норман. Ще ти разкажа всичко. Заслужава си, гарантирам ти. Можеш да спечелиш.

Изтече половин минута, докато мъжът започне да отключва вратата. Ключалките бяха пет и всички бяха адски сложни.

В осем и половина вечерта коридорът пустееше. Две разбити електрически крушки, гангстерски графити с червен и син спрей в дъното. И все пак два пъти по-хубаво от нейния блок отгатък Второ авеню.

Ема носеше бялата си риза от службата и срязани джинси, показващи почти целите ѝ бедра. Беше без сутиен и тъмните ѝ зърна ясно прозираха през памучната материя. Гърдите ѝ не бяха едри, всъщност дори бяха малки, но бяха твърди и щръкнали и досега нито един мъж не се бе оплаквал.

Ризата вече беше суха, ала от осем сутринта до края на работния ден бе подгизнала от пот и хлорирана вода от басейните, които чистеше. Започваше от югозападния край на града, големи скъпи къщи, чиито собственици ѝ плащаха по двеста на месец, за да изгребва листата и да изсипва вътре химикали с безумна надценка. Компанията ѝ осигуряваше жълт пикап, с който ѝ позволяваха да се прибира вкъщи, по цял ден стоеше на слънце и чист въздух в задните дворове на богатшите, така че работата всъщност не бе лоша, макар да получаваше минималната работна заплата.

Преди винаги беше идвала при Норман Франкс със сутиен. Ема не обичаше да смесва бизнеса със секс, особено със страшен тип като

Норман. Но точно в този случай щеше да направи изключение. Колкото и да бе опасно да възбужда дивия бик, ситуацията налагаше да приложи всичките си оръжия.

Беше свалена последната верига и вратата се отвори.

— Здравсти, Норм. Как я караш?

Той не мигаше и не помръдваше, като че ли трябваше да се съсредоточи, за да държи изправена тежката си глава.

— Виж, извинявай, че те безпокоя, обаче съм сигурна, че това ще те заинтересува.

Норман я беше виждал стотици пъти, но въпреки това я изгледа от глава до пети, сякаш не я познаваше, като започна с хълбоците, задържа очи върху тъмните зърна под бялата риза, после върху широката ѝ уста и изрусялата от слънцето коса. Ема имаше бледосини очи, които чудесно изпъкваха на фона на карамелената ѝ кожа. Кафе от Ямайка с четири тона гъста сметана — това бе нейният цвят. Баща ѝ беше червенокос ирландец, а майка ѝ висока, изящна жена от Тринидад. Ема не приличаше на нито един от родителите си. Някоя циганка трябва да я бе зарязала пред вратата — така предполагаше тя, макар че майка ѝ винаги го беше отричала.

— Удивителна история, Норман.

Едрият мъж сбърчи лице. Може да бе заинтригуван, а може и да не беше.

— Иначе нямаше да те безпокоя. Знам колко е ценно времето ти.

Той се обърна и ѝ даде знак да влезе, после затвори вратата и я заключи. Носеше долна фланелка и зелен панталон. Беше висок малко над метър седемдесет и пет, но бе невероятно широкоплещест. С огромни гърди. Повече от два пъти по-възрастен от Ема, някъде към четиридесет и пет годишен.

Тя се поколеба за миг и последва босия Норман Франкс, който пресече голямата стая и се запъти към банята. Взе кутия крем за бръснене, изсипа малко върху дланта си, размаза го по бузите си и започна да се бръсне.

Имаше матова кожа и гарвановочерна коса, грижливо пригладена назад. Очите му бяха черни като на ястреб. Брадата му беше изключително гъста и по горната част на гърба му растяха тъмни валма. Бицепсите му бяха огромни. Не бицепси, оформени като на културист, а яки ръце като тези на баща ѝ. Не ставаха за спорт и не

бяха много привлекателни наглед, но ако искаше да вдигне товарна кола, човек имаше нужда тъкмо от такива.

Въпреки че от три години вършеше бизнес с Норман, за пръв път влизаше в апартамента му. Обикновено се срещаха в коридора. Две думи, опипване на стоката, размяна на няколко банкноти и айде да те няма.

Жилището му се състоеше от една стая с малка баня. Миришеше на мухъл. Над леглото висеше обърнато наопаки знаме на Конфедерацията, а на отсрещната стена — няколко снимки в рамка и картини. Голямо маслено платно на Иисус с ръце, сплетени за молитва, до него — фотографии на Мартин Лутър Кинг, Елвис, Либърс Робърт Мичъм^[1] и разни холивудски звезди, които тя не познаваше. Очите на всички, включително на Иисус, бяха изрязани и на тяхно място бяха залепени други. Цялата стена бе покрита с такива снимки. Четири от петте реда. Двадесет фотографии с трансплантирани очи.

До леглото имаше зелен кожен диван, а срещу него — телевизор върху зелена пластмасова кутия от мляко. Норман спеше на голямо водно легло с черни чаршафи и орехова табла. До телевизора бяха подредени пет-шест кашона водка, а до тях — тонколони „Ямаха“. Всички в квартала знаеха, че Норман Франкс плаща добра цена за всичко, стига да е в оригиналната си опаковка. Останалото — бижута, нумизматични колекции, пистолети — можеше да се продаде в заложените къщи. Говореше се и че Норман изпълнява поръчкови убийства.

Преди да умре старецът на Ема, Рой, въртеше бизнес с него. Прибираше се вкъщи с няколко кутии дамски обувки или чанти от „Бърдайнс“, където работеше като чистач, и след вечеря отиваше при Норман. Връщаше се след час с пачка зелено. Майката на Ема винаги мърмореше, че сделката не струвала загубеното време. И все си говореше против Норман Франкс, като че ли изпитваше лична омраза към него.

— Човекът ми харесва, Евон. Мога да разговарям с него — казваше баща й.

— Ако искаш да си говориш с някого, опитай да го направиш с жена си и дъщеря си, вместо да се сприятеляваш с онзи тип.

И това се повтаряше почти всеки път.

Но това не бе спряло баща ѝ. Норман беше единственият му „приятел“, единственият човек в квартала, който не му се подиграваше, че бял се е оженил за чернокожа островитянка. Останалите съседи се отнасяха към него с презрение.

Когато преди три години старецът умря от рак на стомаха, Ема пое бизнеса от него и започна да носи на Норман краденото от богаташките къщи, в които работеше. Велосипеди, инструменти, касетофони, всевъзможни неща, които хората просто оставяха в дворовете си или точно зад плъзгащите се врати. Той ѝ плащаше повече, отколкото можеше да получи другаде. Но въпреки всичко това отношенията им никога не надхвърлиха тридесетте секунди в коридора. Предаване на стоката, изчакване на парите и дим да я няма. Норман се държеше на разстояние, колкото и Ема да се опитваше да го очарова.

Той не контактуваше със съседите, не пазаруваше в местните магазини, вечер не седеше пред входа и не пиеше бира като останалите мъже. Не само защото беше бял. Наблизо живееха още неколцина бели и всички те дружаха с неграта, повече или по-малко приети в обществото на несретниците. Ала не и Норман. Дори не отвърщаше на поздравите. Просто вървеше като в транс и хората се отдръпваха от пътя му като пред товарен влак.

Норман престана да се бърсне за миг и насочи черните си очи към Ема.

— Е?

— Прибирах се от работа, видях оная кола на „Бринкс“ и спрях да погледам. Нали си чул какво се случи?

— Чух.

Той изплакна последните следи от крем и се избърса с дебела жълта хавлия. Отново я погледна, този път с едва забележим проблясък на интерес.

— Е, докато гледах, един човек се приближи до бронираната кола и почука на прозореца.

Норман отвори капачката на дезодоранта си и намаза косматите си подмишници.

— След няколко секунди навън се появиха два бели чувала. Човекът ги взе и си тръгна с тях.

Норман се погледна в огледалото, затвори дезодоранта и го остави на лавицата в банята. Известно време продължи да се взира в отражението си. Гърдите му се надигаха и спускаха. После пусна водата, напълни шепа, напписа лицето си и отново се избърса.

Накрая натърка бузите и косата си с „Олд Спайс“.

Кимна към огледалото, на лицето му за миг се изписа нервна усмивка и изчезна в обичайното му мрачно изражение.

Ема се отдръпна от вратата. Едрият мъж просто стоеше пред огледалото.

— Никой друг ли не го видя?

— Не, струва ми се. Всички бяха адски заети да гонят парите.

— Защо идваш тук?

— Реших, че може да се заинтересувам. Като допълнителна работа. Ако действаме бързо, може да получим нещо от крадците.

— Казала ли си на някой друг?

— Не.

— Мъж или жена?

— А?

— Човекът с парите.

— Хм, не съм сигурна. Носеше дъждобран и блузон с качулка отдолу. И тъмни очила.

Ема вдиша аромата на „Олд Спайс“.

— Два чувала ли бяха?

— Два, да.

— Къде отиде?

— До една кола, паркирана под моста. Синя хонда „Акорд“. С ръждиво петно на задния капак. И с тъмни стъкла.

— Проследи ли го?

— Донякъде, обаче го изгубих.

— Видя ли номера?

— Да, забелязах го.

Норман съвсем леко сви рамене. И продължи да се мръщи на образа си в огледалото, като че ли все още не бе свикнал с грозното си лице.

— Всъщност си го спомням. Отлично си го спомням. Записах си го ето тук. — Ема Лий се почука по челото.

— Казвай.

— Ей, чакай малко. Не бързай толкова.

Тя погледна назад към стаята, към знамето на Конфедерацията, към картината на Иисус и снимките на Мартин Лутър Кинг, Марлон Брандо, актьора, който играеше ролята на Арчи Бънкър по телевизията, и онази на Мерилин Монро. Във вратата беше забит голям ловджийски нож. Защитната система на Норман.

— Първо трябва да си поговорим. Да установим отношенията си. Щом ще сме партньори, трябва да се опознаем.

Когато Ема отново се обърна, Норман стоеше пред нея. Устните му бяха дебели и отблизо се виждаше, че е пропуснал две петна по шията си, два тъмни участъка, покрити с четина. Под линията на яката стърчаха гъсти косми. Сянката на брадата му стигаше почти до очите. Самите му очи изглеждаха празни, като на човек, нееднократно претърпял лоботомия.

— Партньори ли? — попита той.

Ема отстъпи назад.

— Може би трябва да си тръгна — каза тя. — Да отида в полицията и да разкажа какво съм видяла. Така постъпват добрите граждани.

Младата жена отметна кичур коса от лицето си. И с лявото си око направи трика, който бе научила. Не точно намигане — леко потрепване, толкова бързо, че никой не можеше да е сигурен дали тя флиртува с него. Майка ѝ владееше този уличен номер до съвършенство и Ема години наред го беше упражнявала пред огледалото. До този момент го бе изпитвала няколко десетки пъти и винаги беше постигал желания резултат. Все едно да хвърлиш сурово месо в басейн с акули.

Норман тежко преглътна и адамовата му ябълка подскочи, но нищо повече.

На устните на Ема се изписа лека усмивка.

— Мислех си защо по новините не споменаха за награда. Според мен хората в „Бринкс“ не знаят, че са ги обрала. Смятат, че колата им е катастрофирала и че шайка бедняци са отмъкнали парите. Но не подозират, че са жертви на измама.

Норман отново преглътна и се обърна към огледалото.

— Слушам те.

— Защо си изрязал очите на тези снимки и си им залепил нови? Да не си падаш по нещо шантаво?

Той леко завъртя глава и я погледна. После вдигна очи към снимките.

— Не знам.

— Може би си решил, че не е зле да се видят с очите на другите.

— Бях пиан.

— Например да дадеш на Мартин Лутър Кинг едно око от Либърс и едно от Мерилин. За да видят част от света така, както иначе не биха могли.

Норман не отговори, просто продължаваше да зяпа фотографиите.

Ема направи половин крачка надясно и се озърна назад към спалнята.

— В теб има нещо доста страшничко, Норман. Направо зловещо.

— Каж ми номера.

— Беше невероятно. Катастрофира кола с пари и всичките ни мили съседни се нахвърлят да грабят. От небето падна гърне със злато и, господи, всеки гледа да вземе каквото може. Стоят си и зяпат телевизионните камери, хилят се и разправят какъв късмет извадили, че колата катастрофирала. Защото ако същото това нещо се беше случило в предградията, дето ходя да чистя басейни, е, ония възпитани хора за нищо на света нямаше и да си помислят да застанат на четири крака, за да събират банкнотите и монетите. Не, щяха да се обадят на адвокатите си и да ги пратят те да ги събират вместо тях.

Долната устна на Норман потрепна, сякаш се опитваше да си спомни как да се усмихне.

— Не си много приказлив, а, Норман? Винаги си лаконичен и кратък.

Той просто я гледаше с безизразно лице.

— Предполагам, че си от ония хора, дето са на принципа „колкото по-малко, толкова по-добре“. Максимум четири-пет думи. През целия си живот не си произнасял цяло изречение, никога не си използвал вметнат израз. Както оня Хемингуей в училище, ония негови скапани немногословни истории. Всичките му герои приказват като теб, Норман. Три-четири думи най-много, като че ли всяка сричка е бърбечен камък, който се мъчат да изкарат. Е, нищо де. За това пък аз

дрънкам за двама. Та не се бой — няма да ме дразниш, нищо подобно. Ще те изгърпя. Може би някой път трябва да опитам да се огранича до три-четири думи на изречение, да видя дали ще успея да изтрая един-два дни.

Норман мълчеше и я гледаше така, сякаш от нея му се приспиваше.

— Знаеш ли кое същество има осемнайсет колена и бяла кръв?

— Бяла кръв ли?

— Да, осемнайсет колена и бяла кръв. Това е гатанка.

— Не знам.

— И просто ще се признаеш за победен, а? Няма ли поне да дадеш някакво предположение? Уф, я стига, Норман! Помисли. Напъни си въображението. Звучи като някакво извънземно, нали? Осемнайсет колена и бяла кръв.

— Извънземно ли е?

— Не — отвърна Ема. — Не е извънземно. Ето какво е.

Тя повдигна капака на джоба на ризата си и извади хлебарката за зеления конец, който бе залепила за създанието. Като каишка. Другият край на конца беше завързан за най-горното ѝ копче.

— Норман Франкс, запознай се с Ейми. Аз я кръстих така. Щото прилича на моето име. Не че не можех да измисля друго. Искам да кажа, достатъчно съм находчива, за да се сетя за нещо по-хубаво, обаче ми се стори подходящо. Ема жената и Ейми хлебарката.

Докато насекомото размахваше дългите си пипала, Ема го спусна за конца на черния чаршаф върху леглото на Норман и го остави да лази по гънките. Ейми незабавно се скри под възглавницата и Ема трябваше да я издърпа, преди да е навлязла прекалено навътре.

— Притесняват ли те хлебарките, Норман?

Той я изгледа за миг. Очите му бяха толкова кухи, че спокойно можеха да принадлежат на восъчна кукла.

— Много хора имат предразсъдъци относно хлебарките. Но те просто не са запознати с по-хубавите им страни. Колкото повече знаеш за тях, Норман, толкова повече ги уважаващ. Blattidae, това е семейството им, род и вид *Periplaneta americana*. Живеят на земята от четиристотин милиона години и сигурно ще са тук още четиристотин милиона след нашето изчезване. Ентомолозите ги наричат „субсоциални“, което значи, че са самотници. Не са като термитите,

мравките и пчелите с всички техни кастови системи, работници, търтеи, войници и така нататък. Субсоциалните се смятат за лоши, за някаква нисша еволюционна форма. Но ние знаем, че не е така, нали, Норман? Щото двамата с теб също сме субсоциални всеядни събирачи на боклуци. Ние сме самотници и ядем каквото трябва, за да оцелеем. Няма значение какво е. Ние сме хора насекоми и живеем в тъмните пукнатини. Ако се наложи, ще ядем боя, ще дъвчем лепилото на тапетите. Никой не ни вижда, защото излизаме само нощем. Хората ни поглеждат, викат „пфу“ и се опитват да ни смачкат с крак. Но ние сме по-бързи от тях. Успяваме да им избягаме и отнасяме трохите със себе си. И двамата го знаем, нали, Норман? Ние сме най-гадните скапани хлебарки в Маями.

Тя повдигна Ейми над отворения си джоб, спусна я вътре и закопча капака.

Норман Франкс дълго я зяпа, после очите му се спуснаха към гърдите ѝ. Когато отвори уста, за да си поеме дъх, между устните му се опънаха нишки слюнка. Гласът му издаваше силната му възбуда.

— Колко бяха големи?

— Кое?

— Чувалите с парите.

— Какво? Няма ли да отговориш на речта ми за хлебарките? Мислех, че съм адски красноречива. Нима няма да ѝ обърнеш никакво внимание? Субсоциални. Всеядни. Метафоричните връзки, които направих. Господи!

— Колко бяха големи?

— Добре де, добре — каза Ема. — Големи бяха. Много големи. Огромни. Яко натъпкани. Ей толкова големи!

Тя разпери ръце, колкото да обгърне чувал с картофи.

— Хубаво — рече Норман. — Колкото по-големи, толкова по-добре.

Ема не можа да сдържи смеха си.

— Да. Колкото по-големи, толкова по-добре. Определено.

[1] Владзиу Валентино Либърс (1919 — 1987) — американски пианист и актьор; Робърт Мичъм (1917 — 1997) — американски актьор. — Б.пр. ↑

9.

Александра позвъни от единствения работещ телефонен автомат в чакалнята на спешното отделение и се свърза с управлението. Потърси Силвия Ригали, една от главните администраторки. Вече били гледали новините и повикали друг фотограф да поеме нейното дежурство. Всички се тревожели за състоянието на Стан.

Александра ѝ каза, че Стан ще се оправи и ѝ благодари за загрижеността.

— Още нещо, Силвия.

— Да?

— Някой познат да е бил на местопрестъплението?

— Всъщност твоят приятел Дан Романо минавал оттам на път за работа. Бил е един от първите.

— Дан каза ли нещо?

— Какво например?

— Нещо странно. За злополуката.

Силвия се замисли за миг.

— Цялата история е странна, Алекс. От начало до край. Навсякъде пръснати пари. Побъркани хора. Хаос.

— Да, гледах новините. Но имам предвид подробностите. Самата катастрофа, следите от гуми, скоростта на колата. Такива неща.

— Всичко е съвсем ясно. Дан не каза нищо, което да ми се стори странно. Защо? Да не ти е известно нещо, за което би трябвало да ни известиш?

— Не — отвърна Александра. — Просто съм в шок. Оставям въображението си да се развихри. Забрави, че го споменах.

— Вече забравих — отвърна Силвия. Разнесе се друг глас и тя помоли Алекс да почака. После каза: — Беше Шонбъргър. Предлага да си вземеш почивни дни до края на седмицата, ако искаш. Ние ще се оправим. Имаш да ползваш адски много отпуска.

— Предай му, че му благодаря, Силвия. Признателна съм му. Утре ще се обадя и ще ви съобщя как е Стан. Едва ли ще ми трябва

цялата седмица, но може би няма да идвам ден-два, докато нещата се поуспокоят.

После позвъни на клетъчния телефон на Габриела. Нейната най-стара и добра приятелка.

Ученическата им дружба бе продължила и след като двете бяха постъпили в щатския университет. Още от гимназията Габи беше знаела, че иска да стане първата жена губернатор на Флорида. И през последните петнадесет години неуморно работеше в тази насока. Ала Алекс познаваше две Габриели, едната за пред телевизионните камери — непоколебимия, откровен политик, защитник на онеправданите, жената, готова да застане зад непопулярни каузи, въпреки че те ѝ отнемат гласове на изборите, и другата Габи — уязвима и чувствителна, мотивирана от нещастното си детство с баща алкохолик и майка, страдаща от постоянна депресия.

— Знаех, че ще го видиш по новините и ще се разтревожиш — каза Александра.

— Много ли е сериозно? Стан ще може ли да ходи?

— О, положението не е чак толкова тежко. Счупен крак. Лекарите обещават да е в движение до края на седмицата. Ще използва патерици, това е.

От слушалката се разнесе рев, който продължи двадесет-тридесет секунди.

— Какво беше това, по дяволите?

— Това ново жилище — отвърна Габриела. — Намира се точно на пътя на самолетите от международното летище. Така е по цял ден, на всеки пет минути. Но толкова бързо не успях да намеря друга къща.

Изчакаха да отmine следващият самолет.

— Ами Лоутън? Искаш ли да го взема при мен за няколко дни? Мога да изритам Хюго и Феликс от стаята им.

— Не, благодаря — каза Алекс.

Към телефона се приближи млад чернокож мъж по джинси и скъсана фланелка, вторачи се в нея и започна да дрънка монетите в дланта си.

— Всичко при теб наред ли е, Габи? По гласа ти познавам, че има нещо.

Докато над къщата на Габриела прелиташе поредният самолет, Александра се опитваше да не гледа чернокожия. Баща ѝ унесено

зяпаше по телевизията красив млад актьор, който усмихнато разказваше за новия си филм. Наблизо стоеше служител от охраната и двамата изглежда се шегуваха.

— Усещам го, Габи. Какво има?

Александра я чу дълбоко да си поема дъх.

— По дяволите, Алекс. Цял ден по улицата обикаля една кола с тъмни прозорци. Движи се съвсем бавно. Мисля, че пак са ме открили.

До началото на предишния месец Габриела Ернандес бе имала преднина от петнадесет процента пред другия кандидат за кмет на Маями. После се появи нейна снимка, направена преди година, когато беше участвала в търговска делегация в Куба. Фотографът я бе хванал да целува островния диктатор по бузата. „Хералд“ публикува снимката на първа страница и тя се превърна във водеща новина по всички телевизионни канали. Габриела заяви, че това било просто дипломатична въздушна целувка, но по вечерните новини един от каналите с помощта на компютърно увеличение показа, че устните ѝ наистина докосват буйната брада на тирана. Кубинските емигрантски лидери побесняха, нарекоха целувката „държавна измяна“ и поискаха незабавното ѝ оттегляне от обществения живот. По-късно същата вечер, въпреки паркираната в съседната пряка полицейска кола, някой стреля по предните прозорци на Габриела.

След като взривиха бомба в предизборния ѝ щаб и цяла седмица я заплашваха с убийство по телефона, тя се отказа от участие в изборите. Но фанатиците продължиха да я преследват и през следващия месец се наложи още два пъти да сменя жилището си. И сега се криеше. Дори бившият ѝ съпруг не знаеше къде е.

— Трябва да се обадя, мама му стара.

Младият мъж се бе приближил. На дясната му буза имаше лепенка и дрехите му силно миришеха на марихуана.

— След като свърша. — Алекс му обърна гръб.

— Мога веднага да дойда — продължи Габриела. — Ще доведе баща ти тук. Само кажи.

Лекарят, с когото по-рано беше разговаряла Александра, стоеше наред чакалнята и се оглеждаше наоколо.

Алекс въздъхна и махна с ръка, за да привлече вниманието му.

— Виж, Габи, трябва да затварям. Довечера ще ти позвъня.

— Ако ти потрябва адвокат, Алекс, познавам няколко много добри.

— Защо да ми потрябва адвокат?

— За да съдиш компанията на Стан, разбира се. Мили боже, Алекс, по телевизията казаха, че гумите на колата били съвсем изтъркани. Стан не е бил виновен за катастрофата.

Изведнъж Алекс усети, че по крака ѝ тече нещо и се обърна. Високият мъж бе извадил пениса си и уринираше върху джинсите ѝ.

— По-късно ще ти се обадя, Габи.

Тя затвори слушалката, рязко се завъртя, сграбчи чернокожия за лявата китка и силно натисна палеца му. Когато мъжът изпъшка, Алекс заби рамо в гърдите му и го притисна към стената, опряла лявата си предмишница в гърлото му.

Той зяпна парализираната си длан с воднисти очи.

— А сега със свободната си ръка напъхай смешния си хуй обратно в гащите.

Младежът се задъха.

— Ще ме убиеш, мама му стара. Не мога да дишам.

— Направи каквото ти казах. Скрый си оная работа, за да не ти я откъсна.

Алекс леко облекчи натиска. Той хрипливо си пое дъх и успя да спусне ръка към ципа си.

— Добре, сега можеш да си вървиш.

От отсрещния край на фойето дотича човек от охраната. Александра дръпна младежа от стената. Нещо в китката му изпука и той извика.

Охранителят се приближи и хвана чернокожия за свободната ръка. Алекс го пусна и се отдръпна назад.

— Искате ли да повикам полиция, госпожо?

Тя погледна към уголемяващото се тъмно петно на джинсите ѝ.

— Няма нищо. Ще се оправя.

— Тая курва ми счупи палеца. Арестувай я бе, човек.

Александра любезно се усмихна и се обърна към него.

— Вече можете да използвате телефона, господине.

Младежът се облегна на стената и избели очи към тавана. Очевидно бе изгубил желание да разговаря.

Когато се върна при баща си, доктор Сатавана седеше до него и попиваше лицето си с носна кърпичка. Не можеше да е на повече от тридесет години, но в косата му вече имаше сребърни нишки.

— Стан е ранен — каза Лоутън. — Гледах го по телевизията.

— Той ще се оправи, господин Рафърти — отвърна лекарят. — Стан е много здрав човек. В отлична форма. И това много му помогна.

— Стан играе бейзбол — продължи баща ѝ. — Защитник. Беше титуляр в щатския шампионат на Охайо. А може да беше и на Флорида. Не съм сигурен.

— Може ли вече да го видя? — попита Алекс.

— Преместват го в западното крило, стая триста и дванайсет. Изчакайте около час да дойде в съзнание. Обаче още ще е замаян.

Докторът се усмихна и понечи да прибави още нещо, но името му изкънтя по аудиоуредбата. Спешно го търсели в интензивното отделение. Той се изправи, потупа Алекс по рамото и си тръгна.

Лоутън задряма и Александра се отпусна назад на червения пластмасов стол. На всеки няколко минути пристигаха линейки и за кратко настъпваше раздвижване, докато в отделението вкарваха следващата жертва, следвана от роднините ѝ. Няколко деца играеха на гоненица, тичаха из чакалнята и пицяха. На два реда от нея седеше самотна бременна тийнейджърка, която държеше с две ръце издутия си корем и тихо пееше приспивна песничка. Млад чернокож в бяла униформа миеше пода и високо си тананикаше под ритъма на рапа, който дънеше в слушалките на главата му.

Алекс сръга с лакът баща си. Лоутън се сепна и се огледа наоколо.

— Хърках ли?

— Не, татко. Трябва да тръгваме.

— Преди ме будеше, когато захърквах, и тогава се мъчех да остана буден, докато ти заспиш, за да не те смущавам. Но понякога се унасях, пак захърквах и трябваше отново да ме будиш.

— Това беше мама, не аз.

— Мама ли?

— Да, жена ти. Грейс.

— Грейс ли е пострадала? В болницата ли е? — Той се заозърта наоколо из шумната чакалня.

— Не, Стан. Катастрофирал е.

— Стан, да, естествено. Гледах го по телевизията. Обрал е бронирана кола.

— Било е злополука, татко. Колата му е излязла от магистралата и Стан е пострадал. Сега ще отидем в стаята му, ще надникнем да видим дали е буден и после ще се приберем вкъщи.

— Добре — отвърна баща ѝ и се изправи. — Защото ми се спи.

Зад клоните на палмата пред входа на спешното отделение сияеше пълна луна. В тревата край пилона със знамето пет-шест бели чапли спокойно търсеха бръмбари. В прохладния октомврийски въздух се усещаше мирис на ферментирали плодове и сладък аромат на жасмин, онова съблазнително ухание, изпълнено със сексуални обещания.

Точно в такава нощ преди единадесет години Стан Рафърти за пръв път беше целунал жадните ѝ устни. И оттогава винаги щом усетеше същия тропически дъх през октомври, Александра си спомняше онези неловки часове с мускулестата бейзболна звезда, отмалата, мъчителното отчаяние. Той бе първият и единствен мъж, на когото беше позволявала да докосва тялото ѝ. Мъж, когото някога бе смятала за силен и грижовен като баща ѝ.

На болничния паркинг ѝ трябваше известно време, за да се вземе в ръце, но накрая откри западното крило, заведе Лоутън при сградата, мина покрай стаята на сестрите и се качи с асансьора на третия етаж.

— Нали няма да ме затвориш тук? Не искам да оставам на това място. Бисквитите им със сирене са стари. И навсякъде вони. Вони на болница.

Алекс броеше стаите до триста и дванадесета, когато от недалечната врата излезе млада руса жена, целуна върховете на пръстите си и прати въздушна целувка на някого вътре. Когато се обърна да си тръгне, тя видя Александра, завъртя се и забърза в противоположната посока. Притежаваше онази ученическа свежест на деветнадесет-двадесетгодишно момиче и гъвкавата походка на жена, която е свикнала да я наблюдават. Алекс усети, че я изпълва хлад.

Още две крачки и видя, че момичето е излязло от стая триста и дванадесет.

За миг се поколеба в коридора, загледана в отдалечаващата се фигура, после отвори вратата и надникна вътре. Стаята беше единична. Стан лежеше отпуснат на възглавниците и сякаш спеше. Алекс затвори вратата.

— А сега накъде?

Тя дълбоко си пое дъх, въздъхна и поведе баща си за лакътя по коридора към сивите врати, които все още се люлееха след излизането на младата жена. Навън имаше асансьор и светещите цифри показваха, че се спуска надолу към първия етаж.

— Хайде, татко, да побързаме.

Заслизаха по стълбището и слава богу, баща ѝ не се бавеше, не задаваше въпроси. Изглежда нямаше търпение да напусне сградата. Алекс се укори за импулсивното си поведение. Да се втурне след някакво момиче, което е видяла да излиза от стаята на мъжа ѝ. Това беше лудост. Жената сигурно бе объркала стаите и несъмнено засрамено беше излязла. И въздушната целувка бе само жест на извинение.

Когато стигнаха долу Алекс спря и се замисли.

— Да не си забравила къде си паркирала?

— Не, помня къде е колата.

— Е, тогава какво чакаш? Да вървим. Толкова съм гладен, че мога да изям цял слон. Или беше кон? Слон или кон?

— Кон.

— Няма логика. Ако си гладен, ще искаш да изядеш най-голямото нещо, което видиш. Слонът е много по-голям от коня. Прав ли съм?

— Прав си.

— Обаче е трудно да изядеш цял слон, колкото и да си гладен.

Когато отвори вратата, Алекс чу наблизко рев на автомобилен двигател. Тя забеляза, че стрелките за изхода сочат наляво, хвана баща си подръка и се запъти натам.

Докато Лоутън продължаваше да мърмори за това колко било трудно да изядеш слон, Александра чу, че зад тях се приближава кола. Тя съвсем леко завъртя глава и видя синя хонда „Акорд“ на пет-шест години с ръждиво кръгло петно на задния капак. Прозорците бяха тъмни и на слабата светлина на паркинга не се виждаше шофьорът.

Алекс зави надясно и прецени разстоянието така, че двамата с баща си да минат на три-четири метра от спрялата на бариерата хонда. Прозорецът се спусна и да, зад волана седеше същата русокоса жена. Александра се обърна, мина зад колата и прочете номера. ALP 290.

— Изгубихме ли се? — попита баща ѝ.

— Не.

— Стан е крадец. И убиец. Имаш късмет, че е ранен, защото сега можеш да избягаш. Адски изгоден момент, ако питаш мен.

— Прибираме се вкъщи, татко. Утре сутрин ще дойдем при Стан.

— Съвсем си изпуснах вечерята — каза Лоутън, докато се качваха обратно по стъпалата към улицата. — Умирам от глад. И мога да изям цял балон.

Тя спря и втренчено го погледна. Лицето му бе безизразно и Алекс тъкмо се канеше да продължи, когато на устните му грейна усмивка.

— Шегувам се. Игра на думи. Кон, слон, балон.

Александра намръщено поклати глава.

— Сърдиш ми се — рече баща ѝ.

Тя се усмихна криво.

— Понякога си много забавен. Знаеш ли, татко?

— Знам. Винаги съм бил забавен. Такъв съм си по рождение.

Наближаваше полунощ. Единствената електрическа крушка, която ѝ позволяваше да вижда, мъждукаше в коридора. Той лежеше на дивана с игла, дълбоко забита в голямата артерия на лявата ръка. Тръбата на системата стигаше до прозрачната пластмасова торбичка на голия под, в която вече се бяха втели около триста кубика. Още три-четири минути и щеше да е пълна.

Тя стоеше на прага, стиснала нова еднолитрова бутилка водка за гърлото. Вече бе ударила няколко големи глътки. Когато се приближи, той видя, че се олюлява.

— Пак си убил момиче, нали?

— Да. Искаш ли да ти разкажа? Кървавите подробности?

— Не.

— Тази беше много тъжна.

— Престани. Не искам да слушам.

— Когато проникнах в нея, тя се разплака като дете. Бедното момиченце, хленчеше на пода на хубавото си жилище. Преструваше се на разстроена, на уплашена, но истината беше в очите ѝ. Опитват се да те измамат със сълзите си, с молбите си, но аз виждам в душите им. Зад хлипането ѝ видях гнева ѝ. Видях нейната ненавист, желанието ѝ да ме убие.

— Престани.

— О, я стига. Харесва ти, майко. Знаеш, че ти харесва. Аз съм твоят прозорец към света. Аз съм личната ти сапунена опера.

Тя запремигва и се опита да фокусира очите си.

— Тази кръв, дете я събираш, това е кръвта, която оставяш при момичетата.

— Да, да. Точно така. Много добре, мамо. Оставям я на местопрестъплението. Защо го правя, мамо? Спомняш ли си какво ти казах?

— Ти си Кървавия изнасилвач. Убил си пет момичета.

— Браво бе! Не си толкова шантава, на каквато се правиш.

— Ще гориш в ада цяла вечност. Право там ще отидеш.

— Е, значи пътуването няма да е дълго, нали? Само до съседния ъгъл.

На прозорците в дневната на майка му имаше решетки. Както и на всички останали прозорци в малката къща. Бяха му стрували повече от цялата сграда. В съседната къща продаваха хероин. Там се беше научил да използва иглите. Докато висеше на онова зловонно място при наркоманите, той бе наблюдавал техните примитивни турникети, беше гледал как притискат вената, за да я накарат да се подуе. И внимателното вкарване на острата стомана в деликатния кръвоносен съд.

От другата им страна имаше изоставен сив склад. Люпилня за плъхове. Стотици гризачи влизаха и излизаха от разбитите прозорци. Дървената къща на майка му се намираще в центъра на града и в същото време бе напълно изолирана, сякаш беше на луната. Тя имаше дъбови подове и дебели стени, покрити с мазилка, къща на първозаселници, последната от рода си край река Маями. Навярно можеше да пише на Историческото дружество и да поиска месингова

плоча за вратата. И да даде на къщата някакво надуто име. Алма Матер.

— Пийни си още, мамо. Ще ти подейства успокоително, ще те затопли отвътре.

Тя трепереше на прага, временна треска в тази топла вечер. Носеше дрипавия си пенъоар. Син на жълти метличини. През последните няколко месеца съвсем се бе оръфал на коленете ѝ.

Позволяваше ѝ да носи тази дреха, само защото не искаше да гледа голите ѝ кокали, когато идваше да я види. Косата ѝ беше жълтеникавобяла и напоследък се бе сплъстила на мазни кичури около лицето. Не беше се къпала от месеци. Всяка седмица ѝ носеше кашон консервирано овнешко с ориз за кучета, сам отваряше консервите и взимаше капациите със себе си. Не можеше да ѝ позволи да си пререже вените с острия ръб.

Доколкото можеше, бе обезопасил къщата срещу самоубийство. Дюшек без чаршафи. Никакви електрически кабели. Разбира се, тя винаги можеше да се удави в тоалетната. Или да строши нещо стъклено и да си пререже гърлото. Но майка му се намираще в такова алкохолно опиянение, че едва ли можеше да се съсредоточи достатъчно, за да изпълни какъвто и да е план.

— Защо вършиш тези неща?

— Какви неща, мамо?

Тя облиза с език ъгълчетата на устата си.

— Убиваш тези момичета. Държиш ме затворена. Защо го правиш?

— О, ти не си затворена, миличка. Винаги можеш да излезеш. Само кажи и ще отключа вратата. Можеш да обикаляш квартала, да се правиш на лошо момиче под магистралата, да се качиш на самолет за Таити, каквото поискаш. За вас всичко, госпожо.

Тя тихо изпъшка, затвори очи, вдигна бутилката към устните си и отпи голяма глътка. Задъха се, после се обърна и потъна в тъмната къща. Навярно отиваше на западния прозорец да зяпа наркоманите.

Когато торбичката с кръв се напълни, той извади иглата, притисна към ръката си памуче, напоено със спирт, после го хвърли на пода. Стисна края на системата и го защита с метален пръстен. Занесе торбичката в заключения с катинар килер в дъното на къщата и я остави при другите в малкия хладилник.

За миг на слабата светлина на малката крушка се вгледа в пълните с кръв опаковки. Собствената му жизнена течност, заредена с мрачните тайни послания на дедите му, писма, надраскани преди векове, запечатани в бутилки, хвърлени в плазмено море и плавали по течението поколения наред, докато накрая бяха изхвърлени на брега в краката му. И той ги беше отварял една по една, бе чел кратките изречения, обобщението на тяхната древна мъдрост, техните далечни и безплодни призови за помощ, безумните им заповеди, брътвежа им. Това беше единственото му наследство, тази богата, гъста течност.

Той се взираше в четирите лъскави торбички кръв.

Дотук шест. Оставаха още четири.

10.

— Дъщеря ми търси номера на една кола, Сузи. Трябва й адресът на нейния собственик.

Баща й подаде листа хартия на пълната жена. Днес Лоутън Колинс, Бог да го благослови, беше с всичкия си. Сякаш бе уловил вибрациите на Александра и беше решил, че трябва да компенсират поведението си, да се вземе в ръце, сякаш инстинктивно усещаше, че ако поне единият не запази здрав разум, скоро и двамата ще пострадат. Някакъв природен закон на симбиозата — по-малката лудост временно отстъпва на по-голямата.

Александра можеше да получи името и адреса на собственика на автомобила от всеки компютър в собствения ѝ офис, но не искаше някой от любопитните ѝ приятели да се надвеси над рамото ѝ и да започне да я разпитва. Пък ѝ баща ѝ я бе уверил, че Сузи Куевас му дължи достатъчно услуги, за да изпълни тази проста и бърза операция.

Сузи вдигна поглед от компютъра си и дръпна от цигарата си без филтър. На стената зад нея висеше голям червен надпис „СГРАДА С ЧИСТ ВЪЗДУХ“, но на бюрото пред нея имаше пепелник, препълнен с угарки.

Преди половин век естественият цвят на косата на Сузи трябваше да е бил червен, но сега, след като я бяха напуснали повечето ѝ протеини, тя имаше силен металически оттенък. Жената ги гледаше през тежки черни очила с рогови рамки, сякаш купени преди двадесетина години от магазин за преоценени стоки. Стъклата бяха толкова дебели, че куршумите сигурно щяха да рикошират в тях.

— Струва ми се, че вече си пенсионер, лейтенант Колинс. Нямах право да ползваш услугите на управлението.

— Трийсет години, Сузи. Трийсет години на улицата.

— Спомням си, че присъствах на банкета по случай пенсионирането ти. Не съм била на купон с по-кофти храна. По уредбата дънешне рап. Отвратително!

— Аз съм човек със скромна вкус, Сузи.

— Чух, че си бил болен.

— Имах известни проблеми — отвърна Лоутън. — Нищо, което да не може да се излекува с проверката на един регистрационен номер.

— Не мога. Не е законно. За всяка такава проверка трябва да изписвам тонове бумаги.

— Е, не искам да участваш в нещо, за което после ще се чувстваш виновна. Остави сърцето си да определи решението ти.

Александра видя, че жената се взира в баща ѝ. И преди го бе наблюдавала да манипулира хората, да изтръгва истината от тях, лекичко да ги побутва насам-натам, докато постигнеше своето. Майка ѝ го наричаше „майстор на манипулацията, психологически стратег“. Лоутън твърдеше, че не знаел за какво говори тя. Просто колкото можел по-добре излагал позицията си и я сравнявал с аргументите на противника си.

Сузи почука с гумичката си по бюрото.

В коридора зад тях гъмжеше от полицаи, секретарки и нехайно облечени прокурори. Алекс се мъчеше да крие лицето си. Познаваше повечето по име.

— За какво ви е? Да не би някой да ви е засякъл по пътя и да искате да му натриете носа?

— Не, нищо подобно — отвърна Лоутън. — Нямахте да ти губим времето с нещо толкова дребно, Сузи.

— Семейен проблем? Опитвате се да откриете другата жена, така ли?

— Добре, по дяволите — намеси си Алекс. — Да, така е. Другата жена. Трябва да поговоря с нея, да разбера какво става. Ще ни помогнете ли, Сузи, или да си вървим?

Жената я погледна, дръпна от цигарата и всмука бузите си така, като че ли бе сламка, потопена в най-гъстия шоколадов шейк на света. Дълбоко вдиша дима, после с наслада го изпусна. Въздухът помежду им стана синкав.

— Хубава жена като вас. Защо ще ви мами мъжът ви?

Лоутън опря лакти на гишето, наведе се напред и чаровно се усмихна.

— Не че не сме го виждали, а, Сузи? Двамата с теб безброй пъти сме виждали да се разиграва тази тъжна драма. Красива съпруга, мила, възпитана, усърдна и грижовна, отлична готвачка. Мъжът го засърбява

оная работа и хоп, започва да кръшка. Просто е необяснимо. И няма лек за женската болка. Единствената утеха е жената да получи колкото може повече информация, преди да откъсне ташаците на оня идиот.

Докато Сузи гледаше Лоутън, устните ѝ леко се свиха в усмивка.

— Ти си стар мошеник, Лоутън Колинс. Ловък старец с меден език. Но наистина не трябва да го правя, нали разбираш, ти си пенсионер и така нататък.

Алекс се провря пред баща си, вдигна дясната си ръка над гишето и силно удари с юмрук. Сузи се ококори зад дебелите стъкла на очилата си.

— По дяволите, Сузи. Набери номера и ми дай името. Стига глупости.

Сузи Куевас облиза червените си устни и дълго гледа Алекс. После устните ѝ се разтеглиха в усмивка, като че ли още отначало се бе опитвала да предизвика тъкмо такъв изблик.

Тя натисна шестте клавиша с гумичката на молива си и удари ентър. Алекс хвърли поглед към баща си. Очите му блуждаеха разфокусирано по отсрещната стена. Беше се уморил и отново потъваше в смута на безкрайната си унесеност.

Сузи Куевас хрипливо се изкашля. Когато си пое дъх, тя посочи екрана, прокара пръсти по редовете и без да вдигне поглед, каза:

— Дженифър Макдугъл, живее на Лийфи Уей две хиляди седемстотин и девет в Коконът Гроув. Лъскав квартал. Може би тъкмо това е причината — нафукана мадама, която го привлича с парите си.

— Когато горях листа — обади се Лоутън, — миришеше страхотно. Златисти, червени, оранжеви, приятно пращящи. Захарен клен, дъб и бреза. Няма по-приятно ухание.

Алекс го прегърна през раменете.

— Какви листа? — попита Сузи.

— Не бива да се криеш в купчините. Опитвал съм няколко пъти, обаче мама идваше с остра пръчка и силно мушкаше. И под ризата и бельото ми винаги се навираха парченца листа. После полудявах от сърбеж.

— Какво му е? — обърна се към Алекс жената.

— Нищо му няма, добре е. Благодаря ви, Сузи. Много ви благодаря за помощта.

Александра избра да отиде в Гроув по Бейшор Драйв, по-бавен, заобиколен и сенчест път. Искаше да помисли, да нарисува картина в главата си, да реши какво ще прави на Лийфи Уей номер две хиляди седемстотин и девет. Посред бял ден. Слънчев и ясен. Около двадесет и осем градуса. Трябваше да е в „Джаксън Мемориал“, да държи ръката на Стан. Да го успокоява, да изпълнява съпружеските си задължения. А тя дори още не го беше видяла — своя ранен съпруг.

Може би на Лийфи Уей щеше да почука на вратата, да се изправи на прага заедно с Лоутън и тримата щяха да обсъдят аромата на горящи листа в някогашен Охайо. Или просто щеше да удари един на русокосото момиче и после да каже нещо жестоко: „Аз съм жена му, мръсница такава“.

Лицето ѝ пареше. В мозъка ѝ прииждаха вълни, в гърлото ѝ бе заседнала буца като юмрук, която ѝ пречеше да диша. Предното стъкло като че ли потъваше в кървавочервена мъгла. Двамата със Стан отдавна се отдалечаваха от бреговете на брака си и се изненадваше, че вероятността той да ѝ изневерява кара кръвта да пици в ушите ѝ.

— Предупреждавах те — каза баща ѝ. — Предупреждавах те какво е намислил Стан. Но ти не искаше да ме послушаш.

Алекс спря на червен светофар срещу болницата „Мърси“.

— Трябваше да го застрелям, когато имах възможност — продължи Лоутън. — Днес няма ли да ходим в „Харбър Хаус“? Трябваше да получа кутия шоколадови бисквити. Илейн Дилашоу ми ги пече. Те са ми любими. Шоколадови бисквити с кокос и стафиди. Илейн им слага какво ли не, даже орехи, ако съм послушен. Трябва да отида до „Харбър Хаус“ и да си взема бисквитите. Къде отиваме?

— При една приятелка на Стан.

— При гаджето му ли?

— Така изглежда.

— Но той е женен. Стан е женен. Знам го. Нали завърза възела с дъщеря ми в „Сейнт Джуд“. Онзи ден в църквата имаше чайка. Това беше поличба. Навремето го знаехме, но го забравихме. Лоша поличба, определено.

Упоен със сутрешната си дажба тилебол и кодеин, Стан зяпаше голата стена и чакаше сънят да го обгърне. В наркотичното си

вцепенение той си представяше живота на Едуард У. Грийн, роден през 1833 година, първият човек, обрал банка в Америка. Тридесетгодишният Еди Грийн бил директор на пощата в родното си градче край Бостън. Осакатен в младостта си, Еди станал мрачен и порочен мъж, започнал да пие и задлъжнял.

Две седмици преди Коледа на 1863 година той влязъл в местната банка и видял, че там е само седемнадесетгодишният син на президента ѝ. В главата му се разразила буря. Той изтичал до дома си, взел пистолет и се върнал обратно. Втурнал се вътре, прострелял младежа два пъти в лицето, взел пет хиляди долара и избягал. Изтекли два дни, преди идиотът да се сблъска с първия принцип на Стан Рафърти. Започнал да пилее пари, като кой знае защо си мислел, че никой няма да го забележи в това малко градче.

Ала полицията почукала на вратата му и го разпитала. Еди веднага си признал и след един месец го екзекутирали. Страшно бързо.

Нещо в този случай винаги бе привличало вниманието на Стан. Спонтанността. Бърза жестока постъпка. Без план, без предварително обмисляне. Бум-бум, бягаш вкъщи и броиш парите. Разбира се, последиците далеч не бяха привлекателни. Полицията го пипва, задава му няколко въпроса и той се предава. Край. Какъв елементарен, едноизмерен свят. Първобитната Нютонова вселена на престъпността. Удобна и уютна. Нищо общо със съвременността. Видеокамери, ДНК тестове, космическо сателитно заснемане. Можеха да върнат филма, да видят в кое платно се движи онзи червен мустанг, да изчислят скоростта му и траекторията на бронираната кола след завиването ѝ по рампата.

Големият брат там горе, око в небето — всички бяха въоръжени с камери и искаха да са следващият герой за една нощ, да хванат ченгетата, докато скъсват от бой някой нещастник, превишил позволената скорост, да разпалят нови граждански бунтове. Днес светът бе хиляди пъти по-опасен за престъпниците, отколкото по времето на Еди Грийн.

Бедният порочен, глупав, импулсивен Еди, първият човек, обрал банка в Америка, и първият провалил се. Сега Стан също беше престъпник и можеше да се постави на негово място — можеше да си представи, че извършва престъплението, без план, просто от паника и пиянски импулс, втурва се вътре, стреля, взема мангизите, прибира се

вкъщи, чака един ден, поти се, изпива и последната капка алкохол, изтрезнява, накрая отива до магазина, купува най-скъпото уиски, размахва пачка банкноти и подрънква със златни монети, може би нарочно, да се поперчи. За пръв път в живота си се чувства велик и свободен.

През деветнадесети век престъпната кариера на Еди Грийн беше продължила седмица, ала днес нямаше да продължи дори хилядна от секундата. Големият брат наблюдаваше, щеше да го види как изтичва вкъщи и се връща обратно, как влиза вътре и след няколко минути пак се измъква навън. Всичко щеше да е документирано на видеозапис.

Стан зяпаше голата стена и мътния телевизионен екран. Мислеше си за Еди, първият човек в американската история, обрал банка, усещаше как кодеинът вцепенява мозъка му и забавя кръвта във вените му. Възглавницата приятно охлаждаше кожата му. Мислеше си за Еди Грийн. Бедният идиот, нещастното копеле, поне бе разбрал половината от проблема — онази част за хаоса. Втурваш се вътре, убиваш, грабваш и изчезваш. Но беше прецакал втората половина. Втората част — най-сложният, най-опасен момент от всяко престъпление.

И докато се унасяше в сивата пяна на съня му хрумна нещо, което досега не му бе идвало наум. След като беше извършил престъплението, Стан Рафърти завинаги щеше да остане на това проклето място — във втората част.

11.

Малката бяла къща на Дженифър Макдугъл се намираше между две типични за Коконът Гроув имения. На запад се издигаше масивна модерна постройка с остри ъгли, стъклени тавани, контрафорси, тежки бетонни арки и десетки колони, поддържащи асми. До огромната входна врата светеше неоново фламинго. От източната страна имаше гигантска сграда в средиземноморски стил с покрит вход, голям колкото цялата къща на семейство Рафърти. Червени керемиди, бели стени, няколко балкончета на третия етаж, гледащи към дъбовете, бананите и ръждивия покрив на скромното заселническо бунгало.

— Някога живеех тук — каза Лоутън.

— Никога не си живял тук, татко.

— В абсолютно същата къща. Там прекарахме август. Не си ли спомняш?

— Да. Спомням си. Но беше по-голяма, жълта и много далеч от тук.

— Жълта, да. Чудесно си прекарахме онова лято, нали?

— Да — потвърди тя. — Наистина.

Александра намали скоростта и погледна към малката бяла къща. Надупчената асфалтова площадка, която заемаше по-голямата част от предния двор, пустееше, но тя продължи до края на уличката. Останалите къщи бяха скрити зад гъсти джунгли от палми, тропически храсти и виещи се местни растения, които бяха оставени да се развиват на воля, защото наоколо имаше достатъчно въоръжена охрана и хората нямаше защо да се боят, че домовете им не се виждат от пътя. В квартала цареше пълна тишина, сякаш тук бе забранен всякакъв шум. Нямаше пешеходци, кучета, по клоните дори не пърхаха птици. На известно разстояние от бялата къща беше паркиран самотен жълт пикап на фирма за почистване на басейни.

Александра обърна, спря на площадката, угаси двигателя, слезе от колата и прибра ключовете в банана на кръста си. Като си мърмореше нещо под нос, Лоутън се освободи от предпазния колан и

започна да чука по прозореца, докато Алекс заобиколи и му отключи вратата.

— Заминавам за Охайо — каза той. — Тук е адски горещо. Искам да кажа, ей богу, вече е октомври, време е за есента.

Александра се запъти към вратата на Дженифър Макдугъл. Тази сутрин бе облякла баща си в светлосин анцуг и маратонки. Самата тя носеше тъмносини бермуди, бежова текстилна блуза, бели маратонки „Найки“ и плетен кожен колан. Без бижута, освен халката.

По широката веранда, която обгръщаше къщата, имаше различни мебели втора ръка, стари дивани, дървена люлка, плетен стол. Между тях бяха поставени касетки от мляко, които играеха ролята на масички, и по тях се въргаляха празни бирени бутилки, списания, пластмасови играчки, оранжево камионче и червенокоса парцалена кукла с кръгло лице и лунички.

Алекс отвори рамката с мрежата и за миг се загледа към улицата. Тих ветрец раздвижи клоните на палмите край телефонните стълбове. Въздухът отново ставаше влажен. Лоутън вдигна парцалената кукла и мълчаливо впери очи в лицето ѝ.

Тя отново се обърна към чамовата врата, надупчена като стара мишена за хвърляне на стрелички. Сякаш цяла върволица от разярени съпруги бяха стояли на тази веранда и с нокти се бяха опитвали да влязат вътре. Почука три пъти и звукът като че ли я събуди от електрическото бръмчене на гнева ѝ. Намираше се пред дома на чужда жена и нямаше почти никакви доказателства за изневярата на мъжа си. Не бе мислила какво ще каже, нямаше представа какво ще направи.

Алекс изправи рамене, вдигна юмрук и отново силно почука на вратата, ала нещо в кухото ехо ѝ показваше, че в къщата няма никой.

Тя се насили да се раздвижи, затвори мрежата, спусна се по стъпалата, заобиколи от западната страна, надникна през прозореца и се опита да схване духа на това място по интериора, мебелите, украсата. Може би и да зърне някоя вещ на Стан.

Сцената, която видя, бе като поставена в рамка фотография. Правоъгълна, неподвижна, мъртва. Алекс я запечата в паметта си. Този път нямаше труп. Само мебелите на Дженифър Макдугъл, от онези с дунапренови възглавници, които се купуваха и доставяха незабавно. Зелен диван, столове, масичка, покрита с чинийки и съборени бирени шишета. Плакат с корида над камината, на плочата под него —

бутилки от вино със стичащи се по гърлата капки восък. Вентилаторът на тавана леко люлееше закачените до прозореца прозрачни пластмасови делфинчета. Върху телевизора се беше свил на кълбо черен котарак.

Можеше да е жилище на студентка, медицинска сестра, продавачка в бакалия или временна квартира на комик, играещ в местния „Холидей Инс“. Тук нямаше нищо характерно, нищо, което да загатва за характер, нищо, което да показва с какво обитателката на тази малка разхвърляна къща е спечелила любовта на Стан Рафърти.

Алекс се прехвърли на другия прозорец, но щорите бяха спуснати. Тя заобиколи през мръсния заден двор. В средата се открояваше дървен басейн с пластмасови тръби, които минаваха по земята в нарушение на всички правила за строителство. Точно в припрения стил на Стан.

Александра продължи обиколката си и спря до първия от двата прозореца от източната страна. Около него се виеха клоните на тропически храст. Вътре се виждаше спалнята с неоправено голямо легло без табла и нощно шкафче. Спартанско любовно гнездо. Докато притискаше нос към мръсното стъкло и се взираше в снимката на стената вляво от леглото, някой влезе в стаята.

Тя отскочи назад и сърцето ѝ се сви. По Главната магистрала зави сирена, която бързо се отдалечи на север. Космите по ръцете ѝ настръхнаха, блузата ѝ се закачи на един трън и ѝ попречи да се отдръпне.

Алекс се освободи, дълбоко си пое дъх и леко наведе глава напред, докато с лявото си око надзърна в спалнята.

Лоутън Колинс силно подскачаше на ръба на неоправеното легло, сякаш изпитваше матрака. Черният котарак се гънеше между краката му, докато той високо и безгрижно пееше песен без име и смисъл. Песничка, бликаща направо от разпокъсаните останки на разума му.

— Термитната царица снася по трийсет хиляди яйца дневно. Тя живее години наред и единствената ѝ работа е да снася. Що за живот е това, Норман? Питам те.

Волът просто зяпаше бялата къща на Лийфи Уей.

— Според мен термитите, мравките и пчелите са такива, каквито шефовете ни искат да станем всички ние. Да си изпълняваме ролите, да си вършим работата и така до края. Всеки ден точно като предишния и следващия. Трийсет хиляди яйца дневно, Норман, помисли! Нима можеш да го наречеш живот? И това е скапаната им царица, най-главната. Ами работниците, ами войниците? Божичко, веднага ще избира хлебарката. Тя е свободна и независима. Единствената ѝ цел е да оцелее. Знаеш ли, че хлебарките могат да живеят цяла седмица без глава? Знаеш ли го, Норман? И умират, само защото без уста не могат да пият вода. Знам го, щото веднъж за експеримент откъснах главата на една. Тогава бях по-млада. Сега за нищо на света не бих го направила. Прекалено много ги уважавам. Те са ми приятели. Всъщност са ми домашни любимци. Много са нежни. Знам, че не е за вярване, обаче е така. Само трябва да познаваш признаците, да можеш да четеш езика на тялото, за да видиш колко са нежни. Най-вече как си мърдат пипалата.

Той се обърна към нея и я погледна със сънливи очи.

— Изобщо някога преставаш ли?

Ема се усмихна.

— Какво? Дали преставам да говоря ли? Ами не, отговорът е не. Говоря, за да облекча налягането в главата ми. Така изпускам газовете. А повярвай ми, точно сега имам много газове. Не си спомням някога да съм имала толкова. Нали не искаш да млъкна, черепът ми да се пръсне и мозъкът ми да те оплиска целия, а, Норман?

Той безпомощно поклати глава и очите му отново заблуждаха някъде напред.

— Аз съм човек на езиците — продължи Ема. — Заради майка ми, и тя беше такава. Нали познаваше майка ми?

— Да. — Норман леко завъртя глава и погледна през левия прозорец.

— Знаеш ли, че пишеше стихове?

Той кимна.

— На френски, английски и испански. Беше гений на думите. Мама му стара, ако не се беше влюбила в баща ми и не се беше завряла в скапаното гето, можеше да стане лауреат на южното полукуълбо.

— Майка ти беше симпатяга.

— Освен това беше умна и културна. От нея съм наследила лекотата, с която използвам думите. Затова толкова много приказвам. Просто това генетично наследство циркулира в кръвта ми. И от всички ония книги, дето ми ги четеше мама. Смяташе, че истината е в книгите. Татко мислеше, че е в оръжията, мама — в книгите. Ако четеш достатъчно, поумняваш и можеш да станеш какъвто поискаш. Можеш да пътуваш в екзотични земи, да водиш войни, да танцуваш с принцове и херцози и тем подобни романтични глупости от приказките. И мен ме караше да чета. Поглъщах по пет-шест, че понякога и по осем книжки на седмица и известно време ме кефеше, обаче после започнах да забелязвам, че всеки път щом вдигна очи от страницата, пак си бях в същото скапано гето. И наоколо ставаха все същите гадости. И тогава ме осени, че ако искам да извадя късмет, трябва да зарежа проклетите книги и да започна да се уча да се справям с истинските лайна.

Норман отново насочи поглед към бялата къща.

— Е, какво ще правим, Норм? Ще влезем ли вътре, а? Какъв е планът, може би фронтална атака?

Той гледаше право пред себе си и мълчеше.

Може да бе идиот. Ема започваше да обмисля тази възможност. А може моторът на тялото му толкова да беше претоварен от образуването на огромни количества косми, че да не му оставаха конски сили за мислене.

— Аз предлагам да влезем.

— И после?

— Според обстоятелствата.

— Те не са крадци.

— Това е къщата, нали така? Лийфи Уей две хиляди седемстотин и девет. Освен ако онова твое ченге не ти е дало грешен адрес.

— Не са тези.

— Оня старец и жената може да участват в бандата, може да са мозъкът на цялата операция. Предлагам да влезем вътре, да ги притиснем до стената и да ги тъпчем с олово, докато пропеят.

Ема го бе убедила да дойдат с нейния пикап за прикритие. Да поразузнаят около къщата, да се запознаят с мястото, преди да продължат. Оказа се добра идея. Две секунди след като паркираха, се

появи бяла тойота, която се движеше бавно като квартална охрана, после обърна в края на улицата и спря на същия номер.

Цяло чудо, че още никой не беше повикал ченгетата. Норман определено изглеждаше странно на предната седалка на служебния пикап. Носеше лъскава сива риза с геометрични мотиви и голяма яка, яркожълто спортно сако, небесносин панталон, бели чорапи и бели мокасини. И чучелата имаха повече вкус.

— Носиш ли си пистолета?

Той го извади — „Глок“ 9 — после го прибра обратно под ризата.

— И аз нося. Под покривалото на колата в багажника. Два пистолета „Мак“ 10, узи и карабина „Хеклер & Кох“.

— Майтапиш се.

— Не, не. Бяха на баща ми. Моето наследство. Ти познаваше баща ми, той беше маниак на тема оръжие, истински параноик. Беше убеден, че вкъщи всеки момент ще нахлуят ченгетата, съседите, марсианците, кой знае? Затова всички пари, които ти му плащаше за крадената стока, всеки петак отиваше за оръжие. За абсолютно нищо друго. Не можем да си позволим телевизор. Ядохме от картонени чинии. Фасул и зеле. Но вкъщи беше фрашкано с оръжие. Каква ирония, а? Татко имаше купища оръжия, а какво пазеше? Други оръжия. Пълна идиотщина.

Ема пъхна показалец в прогорената дупка на срязаните си джинси. Днес носеше бяла фланелка и маратонки. Косата ѝ бе завързана на опашка отзад, само един къдрав кичур висеше до лявото ѝ око и ѝ придаваше този страстен вид.

— Парите са единственото нещо, което може да защити човек. Не оръжията, ума или мускулите. Помагат само парите. Пари, пари и пак пари. Ако имаш достатъчно банкноти в една пачка, никой не може да те докосне. Всички те лъжат, че не било така, даскалите, поповете, скапаните политици. Коренът на злото, бабини деветини. Оня, дето го е измислил, никога не е живял в нашия квартал. Ако искаш да видиш корена на злото, мини по Второ авеню в три часа през нощта. Аха. Ако парите бяха коренът на злото, тогава защо каймака обират ония, дето са червиви от мангизи? Да бе, да. Светците карат коли с климатици, в лицата им по цял ден духа хладен въздух, а какво имам аз? Имам потрошен пикап с ръчно отварящи се прозорци, по цял ден се потя и нищо не мога да променя.

Тя се отпусна назад на седалката си и погледна към богатата улица. Зелените дървета се поклащаха, слънцето весело грееше. Денят продължаваше без нея. Нямаше значение дали Ема е там. Същият вятър щеше да люлее същите дървета. Сенките щяха да се движат по асфалта. Птичките щяха да пеят същите песни. За миг тя излезе извън тялото на Ема Лий Потс, която седеше зад волана на служебния си нисан. Напоследък често изпитваше такова усещане. Като че ли беше там и в същото време я нямаше.

Не бе неприятно усещане, нито страшно. Нещо като блажено освобождение, все едно се упражняваше да е мъртва.

— Докато чакаме тук и нямаме друга работа, какво ще кажеш да ти ударя една чекия, Норман? Искам да кажа, просто за да убием времето.

— Не.

— Според мен, щом ще сме съдружници в престъплението и дълго ще висим заедно, трябва да се опознаем по-интимно, да отработим някои тайни хватки. Да си настроим чарковете.

— Казах не.

— Какво? Не те ли възбудям? Хич ли не ти се ще, като ме гледаш? Не усещаш ли нещо да ти трепка под лъжичката?

Когато този път Норман завъртя глава към нея, в очите му пламтеше тъмен огън. Устните му се раздвижиха, сякаш сдъвкваше думите, преди да ги изговори. Той си пое дъх през носа и го издиша през устата.

— Не ме интересува.

— Ти да не си гей, хомосексуалист, а?

Той отново се обърна към прозореца.

— А може да си пълен въздържател. Виж, това наистина е странен подход към живота. Монах. Върховен жрец на безразличието.

— Ема се пресегна и раздрънка ключовете, които висяха в ключалката.

— Хубаво де, добре, щом си решил да се въздържаш, напусни човешката раса и изобщо животинското царство. Не ми пука. Хич не ми пука.

Тя отново раздрънка ключовете и потропа с крак.

— Тогава какво ти навива пружината, Норман? Не е сексът, вече го установихме. Тогава какво?

Норман мълчеше. Около лицето му забръмча муха, закръжи над носа му, кацна на долната му устна, поразходи се и отлетя. Той през цялото време нито потръпна, нито се опита да я прогони.

— Хайде, Норман. Каж ми. Какво ти навива пружината?

— Аз нямам пружина.

— Имаш, разбира се. Всеки има. Нещо задвижва часовника ти. Съвсем просто е. Иначе сутрин нямаше да можеш да ставаш от леглото, да местиш единия си крак пред другия. Няма пружина, няма живот. Е, какво ти навива пружината, Норман? Какъв двигател се крие там долу в центъра на огромната ти физическа същност?

Той поклати глава.

— Разкрий ми душата си, Норман. Пусни слънцето да я огрее. Там вътре нещо гори. Някакъв сърбеж, който се опитваш да почешеш. Това е същото нещо, което ти настани задника на седалката до мен. Хайде, Норман. Аз ти разкрих своята. Изповядах ти се, сложих всичко на масата. Моята цел са парите. Сладките парички. Сега е твой ред. Какво навива пружината ти?

Норман впери в нея онези свои сънливи очи, после отново се обърна към къщата.

— Добре, добре. Господи, щом искаш да си останеш загадка, добре, загадка си. Страхотно! Върхът.

Ема погледна високата тъмнокоса жена, която припряно заобиколи къщата и пак се качи на предната веранда.

— Нещо става.

Тя се обърна към Норман. Той бавно завъртя глава и срещна погледа ѝ.

— Е, загадъчни господине, мислиш ли, че ще можеш за малко да се съсредоточиш върху този проект? Да гепим ония пари, да ги направим наши? Мислиш ли, че сме способни на това?

Тя го зачака да отговори, ала нямаше полза. Норман бе изчерпал квотата си от думи за деня.

12.

Александра Рафърти извади шперца от ключалката, отвори покритата с драскотини врата и прекрачи прага на къщата. Гласът на баща ѝ я отведе в окъпана от слънце спалня. Той държеше котарака на ръце и продължаваше да подскача на матрака.

— Какво направи, татко? — мъчително прошепна Алекс.

Той я погледна. Котаракът отметна глава назад и също я измери с поглед. Беше пухкаво животно с дебел врат и изглежда подскачането му доставяше удоволствие. Песничката на Лоутън преля в нехармонично тананикане.

— Нали искаше да влезеш?

— Исках да поговоря с жената, не да влизам с взлом в дома ѝ.

— Е, и без това бяхме тук. Спокойно можехме да поогледаме наоколо и да поразузнаем конкуренцията.

— Слизай, татко. Веднага.

— Не искаш ли да видиш мястото, където идват след работа Стан и Делвин? Където играят голф?

— Не искам. Това не е законно. Трябва да си вървим.

— Входната врата е била открехната и сме влезли. Няма нищо престъпно.

— Ти си отключил с шперц, татко. Влязъл си с взлом.

Тя му показва шперца.

— Нима?

— Да.

— Е, bravo. Не съм си изгубил уменията.

— Хайде, татко. Ставай. Да си вървим. Веднага!

— Всичко е наред. Аз съм полицай. Мога да влизам с взлом в чужди къщи. Зад мен стои пълната сила на закона. Стига да има вероятно основание, а в този случай мисля, че определено е така.

— Ти вече не си полицай, татко. Пенсионер си.

— Не ми противоречи, Александра. Знам какъв съм. Мили боже, не съм чак толкова изперкал. Я се поогледай наоколо и когато

внимателно претърсиш къщата, ще си тръгнем.

Тя отиде при леглото, хвана го за ръката и се опита да го изправи на крака, ала баща ѝ се отпусна на матрака и не помръдна. Усмихна ѝ се, като продължаваше да гали големия черен котарак.

Когато се заинатеше, нямаше спасение. Алекс го виждаше в мътните му очи, толкова потънали в блатото на заблудата, че дори сватбеният марш нямаше да му помогне.

Тя се наведе до него и престорено надникна под леглото.

— Е, тук няма нищо — заяви Александра.

После влезе в малката баня, отвори шкафчето, плъзна очи по претърпаните лавици и бързо го затвори. Сърцето ѝ се сви и кръвта ѝ изстина. Само един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере каква жена живее в тази къща. С колекцията си от скъпи парфюми, модерни червила и лакове, Дженифър Макдугъл беше от онези момичета, които усърдно залягаха над месечните съвети за съблазняване на мъже в лъскавите и празни списания, момиче с достатъчно време и пари, за да си позволи всяко скъпо мазило и еликсир, които можеха да му помогнат да хвърли вълшебната си мрежа.

Със замъглени очи Александра се върна в спалнята.

— Добре, татко, видях достатъчно. Хайде да си вървим.

Баща ѝ продължи да чеше котарака по врата, погледна я с присвити очи и поклати глава.

— Така ли са те учили да правиш оглед на местопрестъпление, Александра? Толкова повърхностно? Управлението трябва да е занижило изискванията си.

— По дяволите, татко, хайде! Говоря сериозно. Ставай.

— Искам да се върнеш обратно, да надникнеш навсякъде, да вдигнеш всяка възглавничка на дивана. Отвори всяка врата, души и надзъртай, докато не остане непретърсен и сантиметър. В такова жилище би трябвало да има хиляди скривалища, тайни места, за които изобщо не ти е хрумвало.

Александра тропна с крак по дъсчения под.

— Татко! — извика тя достатъчно високо, за да изтръгне и спящ от мъките на кошмарен сън. Но Лоутън само продължи да се усмихва.

— Хайде, върви, млада госпожо, и този път си свърши работата както трябва. Иначе ще се наложи пак да започнем отначало.

Сърцето ѝ бясно туптеше и това нарушаваше кръвоснабдяването на мускулите на краката ѝ. Лоутън Колинс весело подскачаше на леглото и подрусваше котарака в скута си като стар приятел, който и преди е минавал по този неравен път. През мръсните прозорци проникваха ярки слънчеви лъчи и някъде наблизко се носеше предизвикателната песен на присмехулник, докато в дневната вентилаторът люлееше пластмасовите делфинчета.

Сякаш изпаднала в нервен транс, тя обиколи къщата и погледна всяка вещ, като знаеше, че без да го желае, запаметява всичко видно в онези дългосрочни бази данни, които не можеше да унищожи. В мивката се въргалиха мръсни съдове, останали от пет-шест вечери, върху захарницата пълзеше хлебарка и размахваше пипала, усетила сянката на Алекс по кухненския плот. Под мивката вонеше на застоял боклук, в някое чекмедже гниеше лук, по пода лъкатушеше колона мравки, която стигаше до езерцето от разлят сос върху печката.

Очевидно Дженифър Макдугъл не беше голяма домакиня. Момиче, което не си цапаше ръцете с гъбата за миене на съдове или с телта за търкане на печката. С кожа, мека като на бебе и приятно ухание. Деликатно създание, което беше оплело фината си кокетна мрежа от парфюми, лосиони, ружове и гланц за устни и бе хванало един безразборно кръшкащ съпруг.

Искаше ѝ се да троши каквото ѝ падне, а после да вземе парчетата и да ги разбие на още по-ситни.

Тя се извърна от мивката, отвори вратичката на хладилника и надникна в заскрежените му дълбини. Любимата марка бира на Стан, опаковка хотдог, бурканче горчица, купа бял ориз, кутия обезмаслено мляко, корнфлейкс, който трябваше да е тук, само за да не го нападат буболечките. Всички тези неща дотолкова се вписваха в хранителния режим на Стан, че бяха достатъчни, за да получи присъда от Александра. Ала сиренето преля чашата. Триъгълник бри без целофанова опаковка, оставен да се втвърдява на мястото за яйцата с отхапано крайче и следи от мъжки зъби. Една от грубите привички на Стан, която някога ѝ се бе струвала очарователен момчешки навик. Но сега беше уличаваща като кървави стъпки на местопрестъпление.

Повече не можеше да издържа. Тя затръшна вратата и се запъти обратно към спалнята.

Черният котарак се бе настанил на една от възглавниците, но Лоутън го нямаше. Когато се обърна към дневната, Алекс чу мъжки гласове някъде навън. Тя се закова на място, шепнешком повика баща си, ала не получи отговор. Със свито сърце се приближи до бамбуковата решетка, която покриваше двойните предни прозорци и погледна навън.

Насред Лийфи Уей набит мъж с бледосин панталон, жълто сако и сива риза разговаряше с Лоутън Колинс. На няколко метра от тях русокосо тъмнокожо момиче ровеше под синьото покривало в багажника на жълт пикап.

Баща ѝ сковано стоеше пред мъжа с кафява кожена чанта в ръка. От десетина-дванадесет метра Алекс ясно виждаше отпечатания върху чантата символ — бяла кобра, очертана с оранжева линия, страшната емблема на гимназията в Южен Маями, и думите „НАПРЕД, КОБРИ, ВСЕ НАПРЕД“. А когато Лоутън размърда чантата, слънцето освети бялата олющена резка, която преди няколко месеца Стан Рафърти неуспешно се бе опитал да боядиса в кафяво.

Стаята изведнъж ѝ се стори студена и прозрачна като аквариум. Алекс излезе на верандата и се спусна по стъпалата. Чувстваше се така, сякаш тялото ѝ е течено и преминава през нереалните прегради в някакъв затворен в стъкло подводен свят.

Без да погледне застаналия пред баща ѝ едър мъж, тя заобиколи колата, хвана Лоутън за лакътя, заведе го до дясната врата на тойотата и го настани на седалката. После кратко кимна на непознатия, озърна се към момичето, което припряно се приближаваше с пушка в ръце, втурна се към лявата предна врата, рязко я отвори, скочи вътре и завъртя ключа.

— Стой! — извика момичето. — Хей! — Мъжът се опита да им прегради пътя, ала закъсня. Алекс зави наляво, после изправи волана и здравенякът отскочи назад като подплашен кон.

Хванал чантата на Стан в скута си, Лоутън Колинс любезно махна с ръка на мъжа и русокосата, но те не го видяха, защото тичаха към жълтия пикап.

Александра излезе на главната магистрала, изпревари един пощенски бус, в последния момент се престрои, зави на север по Дъглас, после наляво по Кроуфорд, пак наляво към Пойнсиана, след това продължи на юг през лъкатушните улици на западен Коконът

Гроув, без да обръща внимание на знаците „стоп“, за да се отдалечи колкото може повече от жълтия пикап и Лийфи Уей. На Кокоплъм Съркъл два пъти обиколи колелото, преди да избере по кой път да тръгне. Мина през сенчестия тунел от индийски смокини на Сънсет Драйв. Сърцето ѝ бясно туптеше, очите ѝ не се откъсваха от огледалото. Накрая навлезе в лабиринта от улички на Коръл Гейбълс и се насочи на север към националната магистрала №1, където можеше да потъне в безкрайния поток от коли.

— Какво ти каза той, татко? Какво ти каза онзи човек?

— Почти нищо — отвърна баща ѝ. — Пита за чантата.

— За чантата.

— Да, интересуваше се какво има вътре. Казах му, че не е негова работа.

Александра спря на светофар на Алхамбра. Готвеше се да завие надясно по южната магистрала.

— Докато ти ровеше в кухнята, аз претърсих гардероба в спалнята и ето какво открих там. — Той потупа кафявата чанта. — Ако не греша, тя е на мъжа ти. На господин титуляря в регионалните бейзболни шампионати.

Алекс хвърли поглед към Лоутън.

— Между другото — продължи баща ѝ, — момичето, с което ходи Стан, носи дрехи малки номера. Дребосък. Разгледах ѝ роклите и обувките. Обича да ходи на танци. Има много такива рокли. Лъскави, къси, червени и черни, две бяха изкуствени. Червеното изглежда е любимият ѝ цвят. И носи много високи токчета. Стан се е забъркал с някакво дребно курве, това е то.

— Стига, татко. Престани.

Светна зелено и Алекс подгони тойотата на север към града.

— Е, вече знаем — каза Лоутън и потупа чантата. — Вече знаем какво ще съдържат репортажите под заглавията.

— Какво?

— Репортажите, които няма да откриеш никъде другаде. Последните новини.

— За какво говориш, татко?

— За това. — Той бръкна в главното отделение на чантата и извади зелена пачка. — Говоря за адски много пари.

13.

Александра спря в подземния паркинг на „Джаксън Мемориал“ недалеч от мястото, от което предишната вечер беше потеглила Дженифър Макдугъл. За миг остана на седалката, докато баща ѝ се занимаваше с някаква изтеглена бримка на ръкава на анцуга си.

Тя угаси двигателя и се заслуша в бетонното ехо. Чувстваше тялото си по-празно, отколкото ѝ се струваше възможно. Гневът ѝ бе изгорял и на мястото на сърцето ѝ беше оставил само въглен.

— Цял ден ли ще седим тук? Не че имам нещо против. Все ми е тая къде ще висим.

Алекс слезе и заобиколи отпред, за да отключи вратата на баща си.

— Ами чантата?

— Остави я.

— Да оставя един милион кинта в кола на обществен паркинг в Маями?

— Някой ще ги открадне, голяма работа.

— Сърдиш ли ми се?

— Не ти се сърдя, татко. Не.

— Да не би да съм направил нещо, от което да се срамувам? Да де, знам, че влязохме с взлом. И не биваше да взимам неща от местопрестъплението. Някой печен млад адвокат може да повдигне въпроса.

— Всичко е наред, татко. Държиш се добре. Не те заплашва никаква опасност.

— Не знам и за ония опадали листа. Да ги зарежа така на купчини. Може да се появи някое дете, някой малчуган, и да се скрие вътре. И кой знае какво може да стане? Аз не съм виновен.

— Не се бой — каза Александра. — Положението е под контрол, татко.

— Нали ти казвах? Още щом видях новините, разбрах, че това е дело на Стан. Имам нюх за престъпленията.

— Да, така е.

По време на нервния си пристъп Лоутън бе свалил ципа на анцуга си до малкото си шкембе и сега грубите бели косми на гърдите му се виждаха. Тя му помогна да се закопчае и го поведе към асансьора. Двата мълчаливо се качиха на етаж на Стан.

Чувстваше пръстите на ръцете си изтръпнали като от измръзване. Пръстите на краката ѝ също се вцепеняваха. Всички системи под шията ѝ сякаш изключваха.

Но умът ѝ беше кристално ясен, всеки синапс изпълняваше функциите си. Мъжът, за чиито шегги някога се приказваше по коридорите на гимназията, бе стигнал до националните новини. Мъжът с моркосините очи и волска упоритост да удължи колкото може повече пубертета си. Този мъж беше неин съпруг, прелюбодеец, крадец и може би дори убиец.

— Да те почакам ли тук? — попита баща ѝ, когато стигнаха пред стаята на Стан.

— Не, влез с мен. Не бива да се разделяме.

Когато Алекс отвори вратата, Стан набираше последните две цифри от нечий телефонен номер. После се отпусна на възглавниците си, съсредоточен върху звука в ухото му. Лицето му беше безизразно, може би от опиатите, лишено от обичайната му груба жизненост. Александра имаше няколко секунди да го види в това неприкрито състояние, да зърне животинските му мускули. С мрачна обективност, каквато никога не бе притежавала, тя забеляза, че челото му се е разширило, сякаш прекалено често беше блъскал глава в друг, по-корав череп. Забеляза и свинските му очички, безмилостното им безразличие. Вратът му беше прекалено къс, прекалено дебел. Ушите му бяха щръкнали, като че ли вечно подслушваше тайните на съседите си. Това бе човекът, който я беше измъкнал от гимназиалната неизвестност, бе я увенчал с измамната си слава, беше я издигнал до висините на юношеската аристократичност. Тогава това не бе означавало нищо, сега означаваше още по-малко. Фактът, че и малкото останала обич, която беше изпитвала към него, толкова внезапно се е изпарила, не я поразя толкова, колкото мисълта, че някога изобщо го е обичала.

Когато вдигна поглед и ги видя на прага, Стан не изгуби самообладание. Без да каже нито дума, той затвори слушалката.

— Мислиш се за много хитър, а? — насочи показалец към него Лоутън, като че ли току-що го е пипнал на местопрестъплението. — Всичко разбрахме. Всяваш пълен хаос, ранен си и никой нищо няма да заподозре. Адски хитро. Само че не си взел предвид нас, хитрецо. Нас с Алекс. Това ти е грешката.

— Разкарай тоя стар глупак.

— Баща ми ще остане тук.

Стан се намести по-удобно на възглавницата. Торбичката на интравенозната му система се разлюля на стойката.

— Къде беше? Защо досега не дойде да ме видиш?

Тя се приближи до долната табла на леглото.

— На кого се обаждаше, Стан?

— На теб.

— Глупости.

— Какво има, Алекс? Какво ти става, по дяволите?

— Кажи ми, Стан, мисля, че заслужавам да знам. Защо го направи? Не беше заради нас, нали? Ние нямахме нужда от тези пари. Справяхме се нормално. Не бяхме богати, но се оправяхме.

Той поклати глава и извърна очи към стената.

— Тя ли те накара, твоята мъничка Дженифър? Готвил си се да избягаш и да започнеш наново с нея, така ли?

Стан отново я погледна и устните му грозно се свиха.

— Не знам за какво говориш, мамка му. — Но гласът му вече издаваше истината.

— Не си прави труда, Стан. Бяхме на онова твое игрище за голф. В кънтри клуба на Лийфи Уей.

Лоутън се подсмихна.

Очите на Стан показваха отчаяните му опити да измисли нещо. Попаднала в капан невестулка, мъчеща се да си спомни обратния път за бягство.

Александра отметна кичур коса от очите си. От огледалото в банята я гледаше висока жена с гладка бяла кожа. Бомбите, които през последните няколко часа избухваха в душата ѝ, по нищо не личаха външно.

— Знаеш ли, Стан — като срещна погледа му, каза тя, — заблуди ме Марджи. Грижовността ти към нея. Ти страшно я обичаше. Защищаваше я, винаги беше до нея, за да я подхванеш, ако се препъне.

Момче на такава възраст толкова много да обича сестра си. Това е мъжът, в когото се влюбих. Това е мъжът, за какъвто те смятах. Но съм сгрешила, нали? Ти си изчерпал всичко за Марджи. Имал си съвсем мъничко и си го изчерпал за нея.

— Скапана курва! Нямах право да говориш за нея. Нямах никакво право.

Усетила шеметно замайване, Александра отстъпи назад от леглото.

— Чантата ти е в колата, Стан. Това е краят на поредния ти майтап.

Той отвори уста да каже нещо, но очите му бяха празни.

— Не се мъчи, Стан. Няма какво да кажеш.

— Дай му да разбере, Алекс.

— Ще ви предам на полицията, курва такава — каза Стан.

— Какво?

— Ще ви предам на полицията, теб и стареца.

— Да не си луд, Стан? Не можеш да ми прехвърлиш вината. Ти си скапаняк и за много дълго ще отидеш в затвора.

— Няма, Алекс.

С лениво презрително изсумтяване той извърна очи от нея, за миг се зазяпа в голата стена, после отново я погледна. На лицето му сияеше триумфална усмивка.

— Занеси парите вкъщи, Алекс. Ето какво ще направиш.

— Нещо си се объркал, Стан. Не си в положение да ми нареждаш какво да правя.

— Изслушай ме. По-късно следобед Дженифър ще дойде да вземе парите. Ще ти поиска чантата, ти ще ѝ я дадеш. И всичко ще е наред. Когато ме изпишат от болницата, за пред хората известно време ще останем женени, после ще се разведем и аз ще си отида.

— Глупости, Стан. Ела на себе си! Няма да ходиш никъде другаде, освен в затвора.

Тя хвана Лоутън за ръката. Баща ѝ си тананикаше, играейки си с бримката на ръкава си.

— Знам за Дарнъл Флинт — каза Стан.

Устата ѝ пресъхна. Тя пусна баща си.

— Знам всичко — продължи Стан. — Всички кървави подробности. Ти си убийца, Алекс. Ако ме пипнат, ще те повлека със

себе си. Заедно с твоя старец.

Усети присвиване във вътрешното ухо, болезнено повишаване на налягането, сякаш се намираше в асансьор, чиито кабели се бяха скъсали и подът летеше под краката ѝ.

— Преди две седмици Лоутън ми разказа всичко. Нали, стар глупако? Разказа ми как хлапето те тормозело, убило кучето ти, затова ти си отишла и си го застреляла в лицето. Разказа ми за прикритието, за дрогата по пода. Даже е запазил пистолета, с който си убила момчето. Оръжието на убийството, Алекс. Той ми го показва и аз му го взех. Прибрах го на сигурно място. Пистолета, с който си убила онова момче. Скрих го в случай, че някой ден ми потрябва. Както знаеш, Алекс, в полицията пазят балистичните данни за неразкритите убийства. Всичко си е в архива. Мисля, че на твоите приятели в управлението ще им е адски интересно какво са направили навремето баща и дъщеря. Ще си извадят микроскопите, ще разгледат куршума, с който е бил убит Дарнъл Флинт, и ще го сравнят със служебния пистолет на твоя старец. Да, мисля, че ще им е много интересно.

— Наистина му разказах — призна Лоутън. — Без да искам. Стана случайно.

Тя го прегърна през рамо и го притегли към себе си.

— Ти ще отидеш в затвора, Алекс, а старецът ще иде в лудницата, където му е мястото. Може би ще успее да намалее присъдата си до една-две години. Струва си да опитам, не смяташ ли?

— Няма да стане.

— О, ще стане. Разбира се, че ще стане. Служителка от полицейското управление на Маями, обвинена в убийство. Страхотно заглавие. Това ще измести Кървавия изнасилвач от първото място. Басирам се. Няма да те спасят никакви разпоредби за ограничената информация в случаите на убийства, миличка. Вестниците ще го лапнат като топъл хляб. Главният прокурор на щата ще върне парите на „Бринкс“ и ще разкрие едно осемнайсетгодишно убийство. Сигурно ще може да се кандидатира за губернатор.

— Копеле гадно!

Той се отпусна назад на възглавницата, широко се усмихна и се огледа наоколо, сякаш се наслаждаваше на аплодисментите на десетки от най-близките си приятели.

— Това, че оня Флинт те е изнасилил, обяснява много неща — отново я погледна Стан. — Например поведението ти в спалнята. Още от началото аз вършех цялата работа, докато ти лежеше и като че ли страдаше със затворени очи. Все едно че се страхуваш от секса или го ненавиждаш. Мисля, че откакто сме женени, си имала най-много два оргазма, Алекс. И тогава сигурно си се преструвала. Два. За да не отблъснеш окончателно мъжа си, а? Но сега разбирам какво те е направило такава студена риба. Оная история с Дарнъл Флинт. Господи, трябваше предварително да ми кажеш какво ти се е случило, че си повредена стока.

Той погледна Лоутън и презрително изсумтя.

— Единствената причина да се забъркам в тая история с парите на „Бринкс“ беше ти, студена мъртва риба такава. Това изобщо нямаше да се случи, ако имахме някакъв приличен сексуален живот, Алекс. И отгоре на всичко доведе къщи това старо копеле. Да дрънка глупости на вратата, докато аз се опитвам да си надървя хуя. Господи, само това ни трябваше, той да е в съседната стая, да драци по стената и да хленчи. Ти си виновна, Алекс, ти си виновна за лайната, в които сме затънали. За всичко.

Застанала до вратата, тя усети, че въздухът влиза и излиза от нея. Гледаше сивата светлина, която струеше през прозореца, чуваше звънците и гласовете на болницата, докато поредната смяна здрави хора се заемаха с безкрайната върволица от ранени и болни.

— Съвсем просто е, Алекс. Направи каквото ти казвам, иначе ще отидеш в затвора. И ще пратят стареца при лудите престъпници. Ако искаш това, хайде, вдигни телефона и ме предай.

Александра погледна баща си, после отново се обърна към Стан, който лежеше, спокойно отпуснат на възглавниците като комарджия, наслаждаващ се на добре изиграната ръка.

Тя се приближи до леглото и прокара пръсти по студената бяла рамка. Лоутън си тананикаше и пристъпваше от крак на крак до нея, сякаш танцуваше без партньорка.

— Аз вече съм в един затвор — каза Алекс. — Откакто се помня. Не можеш да ми направиш нищо, Стан, което вече да не съм си причинила сама.

Той се повдигна напред. Усмивката му изгуби блясъка си и челото му се напрегна.

— Ами тогава хайде, обади се, Алекс. И само ги гледай как ще откарат стареца ти там, където никога повече няма да го видиш.

Александра усети, че лицето ѝ гори. Стоманени ленти стегнаха гърдите ѝ. Без да откъсва очи от неговите, тя дълбоко си пое дъх.

— Печен си, Стан. Намери много хитър начин да обърнеш нещата в своя полза, да се представиш като жертва. Ограбил си работодателите си, убил си партньора си и за всичко това сме виновни ние с татко. Ти само си извършил онова, което сме те накарали ние. Страхотно! Адски ловко. Трябва да е чудесно да имаш толкова удобна изкупителна жертва за всичко, което искаш да направиш. Е, нека и аз ти кажа нещо, Стан. Когато в щатската прокуратура научат какво си извършил, никой няма да сключва сделки с теб. Направо го забрави. Не съм адвокатка, но всеки ден се срещам с тези хора в службата. Щом си решил да ме завлечеш със себе си, добре, давай. Сигурна съм, че в прокуратурата ще останат доволни. Но не се самозалъгвай. Ще прекараш остатъка от гадния си живот зад решетките. Започвай да свикваш с тази мисъл.

Алекс продължи да го гледа още няколко секунди, после се обърна към Лоутън и го хвана за лакътя.

— Хайде, татко, да се махаме от тук. Имаме работа.

Баща ѝ се отскубна от нея.

— Титуляр в шампионатите, глупости — каза на Стан той. — Нито за миг не съм вярвал на тая измислица. Працаме те обратно в „Рейфорд“, млади човече, където ти е мястото. И този път за теб няма да има завръщане в цивилизованото общество. Никога!

14.

Алекс се обади на Габриела от фоайето на болницата, взе новия ѝ адрес — квартал на запад от летището. Потегли по магистралата „Долфин“, като шофираше в крайното дясно платно. Стигна до новото жилище на приятелката си за петнадесет минути. Един-два пъти ѝ се стори, че забелязва жълтия пикап да я следи на няколко автомобила разстояние, ала си каза, че си въобразява.

— Къде сме? — попита баща ѝ, когато завиха по тясната бетонна отбивка на Габриела. — Това място не ми е познато.

— Трябва да се видим с Габриела Ернандес. Нали си я спомняш? Двете бяхме мажоретки в гимназията. Миналия месец тя се кандидатира за кмет.

— Оная, дето я хванаха да се целува с диктатора.

— Точно така.

— Защо ще се срещаш с нея?

— Тя познава разни хора, татко, адвокати, политици. Има много връзки. Мисля, че ще може да ни помогне да изберем подходящ адвокат.

— Трябва да се чупим, Алекс. Да вземем парите и да избягаме.

— Не, татко. Веднъж завинаги трябва да реша този проблем. Няма да позволим на Стан да ни държи като заложници. Но първо трябва да потърсим място, където да си в безопасност. Само докато всичко това свърши, докато уредя нещата със Стан. Няма да рискувам да те пратят някъде.

— В лудница ли, по дяволите? Няма проблем. По цял ден ще играя шах с идиоти, какво толкова?

Беше два часа следобед и на улицата грееше убийствено слънце. По отбивките на този работнически квартал нямаше автомобили. Прозорците на повечето от малките къщи бяха с решетки, зад високите телени огради се виждаха статуи на светци. Ротвайлери, добермани и немски овчарки пазеха голите предни дворове или лежаха на сянка в краката на Богородица, Йосиф или самия Христос.

Габриела ги посрещна на вратата и бързо ги въведе вътре. Тя огледа улицата, после заключи вратата и спусна стоманеното резе.

Александра остави чантата на Стан върху масата в трапезарията, дръпна ципа и я разтвори така, че приятелката ѝ да види какво има вътре.

— Мили боже, Алекс!

Габриела носеше широки джинси и бяла мъжка риза. Тя беше слаба жена с плоски гърди и тесни хълбоци на дванадесетгодишно момиче. Без грим лицето ѝ издаваше всеки мрачен безсънен час, всяко мъчение от последния месец обществени унижения. Под очите ѝ висяха подпухнали, тъмни торбички, в ъгълчетата на устата ѝ имаше ситни бръчици, сякаш се канеше да подсвирне на кучето си пазач. Черната ѝ коса бе небрежно свита в кок. И когато Габи извади две залепени с бандерол пачки стодоларови банкноти, Алекс видя, че ноктите ѝ са изгризани до месото.

Габриела изчака да премине поредният самолет.

— Трябва да се обадим в полицията.

— Не. Имаме нужда от адвокат.

— От адвокат ли?

— Затова дойдох тук, Габи. Аз познавам само безплатни защитници, но сега ми трябва някой много добър.

— За какво ти е? За Стан ли?

— Не, за мен. И за татко.

— Какво искаш да кажеш, Алекс?

— Има още нещо. Освен парите. Чакай да си поема дъх и ще ти разкажа всичко.

— Може би не е зле да изпиеш чаша вино.

— Казваше се Дарнъл Флинт — обади се баща ѝ. — Оттам започна всичко това.

Габи погледна Лоутън, който се бе настанил на пъстрия диван до предния прозорец. Той прелистваше стар брой на „Нешънъл Джиографик“ и си тананикаше някаква песничка.

Къщата завибрира от поредния самолет, порцелановите чаши затракаха в шкафа, вентилаторът на тавана за няколко секунди наруши ритъма си.

— Човекът от агенцията за недвижими имоти каза, че ще свикна — надвика рева Габриела. Тя вдигна очи към тавана, като че ли

очакваше мазилката да падне. — Предполагам, че ми трябва малко повече време.

Когато настана тишина, Габи попита Алекс дали иска червено или бяло вино и Лоутън каза, че искал и от двете. Александра я последва в кухнята. Приятелката ѝ се обърна, успокоително ѝ се усмихна и разтвори ръце. Алекс се сгуши в прегръдките ѝ.

— Разказвай, Алекс. Какво има? Какво се е случило?

Александра се отдръпна назад и двете седнаха на масата в бокса. Габриела хвана дланта ѝ в своите и Алекс започна разказа си. За Дарнъл Флинт. Изнасилването и прикритието. Заплахата на Стан да я издаде на полицията. Накрая Габи се отпусна назад на стола си и заопипва джоба на ризата си, сякаш търсеше цигарите, от които отдавна се бе отказала. Тя вдигна поглед към тавана и въздъхна.

— Леле...

— Мрачна история, а?

— Мрачна, да. Но поне сега разбирам.

— Какво разбираш?

— Как си допуснала грешката да се омъжиш за Стан. Защото си получила травма като дете. Била си тежко наранена и не си се излекувала, това е нарушило преценката ти за мъжете.

— Струва ми се, че имаш право.

— През всички тези години мълчах. Приятелите не казват такива неща. Пък и нямаше да има смисъл. Колкото и да се обичаме, мисля, че нямаше да запазим приятелството си. Но още отначало ми беше ясно, Алекс, че на този мъж му липсва нещо важно. В емоционално отношение той е на равнището на петнайсетгодишно момче.

— Прекалено великодушна си.

— Е, тогава дванайсет.

Двете се засмяха. Ала смехът им бързо утихна. Габриела се изправи от масата и отиде при хладилника.

— Трябва да заведеш баща си на сигурно място.

— Знам. Това е най-важното.

— Аз бих го взела при себе си, разбира се, но Стан ще го потърси първо тук. Ще ме намери. Знаеш, че е така.

— Знам, Габи. Не тук. Трябва да заведе татко другаде, далеч от Маями и да се уверя, че е в безопасност. И после ще се върна, готова за

бой. Ще оправя тая работа със Стан. И с Дарнъл Флинт. Време е да реша проблема. Отдавна трябваше.

— Решила ли си къде ще отидеш?

— Да.

— Не бива да ми казваш. Ако по-късно ме разпитват, не искам да лъжа. Можеш да ми се обадиш, когато стигнеш там, и да ми съобщиш, че си добре.

— Кога ще свърши всичко това, Габи? Просто продължава и няма край.

Габриела мъчително преглътна и се насили да се усмихне.

— И аз често задавам този въпрос.

— Няма край, нали? Щом се случи нещо лошо, всичко се променя. Не можеш да се върнеш обратно, да пренавиеш лентата, да започнеш наново.

— Не, но можеш да преживееш много повече трудности, отколкото си мислиш, Алекс. Поне това научих. Можеш да намериш щастие, няколко секунди тук, няколко секунди там. Но все пак е щастие. Все едно че скърбиш за нечия смърт. Струва ти се, че никога няма да го преживееш, но всичко минава. Продължава да те боли, но пак се научаваш да дишаш, дъх по дъх. Трябва.

— Когато татко се разболя — каза Алекс, — попрочетох нещо от книгите му. За паметта и неговата болест, нали разбираш. Описваше се един случай, пациент, когото наричаха господин М. Трябвало да го оперират, за да го излекуват от епилепсия. Та случаят станал много известен, защото неговият лекар експериментирал с радикални лоботомии и опитал съвсем нова процедура. Искал да види какво ще стане, ако извади голяма част от мозъка на пациента. Затова пробил дупка в черепа на господин М. и изсмукал парче, голямо колкото юмрук. Хипокампуса му.

— Господи!

— Когато дошъл в съзнание, господин М. нямал памет. Абсолютно никаква. Можел да говори, но нищо повече. Паметта му била напълно изтрита. От този момент нататък не запомнял нищо. Идваш при него, разговаряш и си отиваш, след минута се връщаш и той изобщо не си спомня коя си. Все още имал чувство за хумор, обичал да ходи на различни места, да се среща с хора. Но по-късно нищо не си спомнял. Абсолютно нищо.

— И ти се е искало да си като него.

— Точно така. Струваше ми се истинско блаженство. Идеално.

— Е, някъде тук ми се намира бормашина.

Алекс се усмихна.

— Щеше да го направиш, нали? Ако те бях помолила, щеше да ми изсмучеш мозъка.

— Страх ме е от кръв, но да, щом така искаш, Алекс.

Когато над къщата прелетя следващият самолет, Лоутън извика от дневната:

— На двора има ли басейн?

— Не, Лоутън — отвърна Габриела. — Няма басейн. Съжалявам.

— Е, тогава тези хора трябва да са се объркали.

Алекс скочи на крака и се втурна в дневната. Баща ѝ седеше наведен напред на дивана и се взираше през френския прозорец.

— Пак са онзи едрият с неговата странна приятелка. Като че ли този път са намислили нещо сериозно. Въръжени са до зъби. Най-добре залегнете, момичета. На пода.

— Татко!

Вратата избухна на сантиметри от рамото на Александра и в шията я удари парче дърво. Лоутън все още седеше наведен напред и гледаше през мъглата от разбито стъкло.

— Игрят си с адски тежки оръжия — каза той, докато ревът на самолетните двигатели заглъхваше. — Използват шума на самолетите, за да заглушат залповете им.

— Залегни, татко! Махни се от прозореца.

Алекс притисна гръб към стената и предпазливо започна да се придвижва.

— Телефонът не е свързан — изпищя от кухнята Габриела. — Мобифонът е на малката масичка. Аз ще го взема, Алекс. Ти стой там.

— Остави мобифона. Трябва ни оръжие, Габи.

— Нямам оръжие. Мразя оръжията.

Когато над къщата мина следващия самолет, от прозореца изригна още стъкло. Синята ваза на масата в трапезарията се пръсна и розите се посипаха на пода. Габриела застана на четири крака и се притисна към пода.

Лоутън изтупа стъклата от скута си и със спокойна въздишка се отпусна назад на дивана.

— Какъв квартал. Винаги ли е толкова шумно?

Габриела се пресегна за мобифона си. Грохотът се усилваше.

Лоутън запуши ушите си с пръсти.

На тридесетина сантиметра от дивана, Алекс силно притисна гръб към стената. Не виждаше нищо през прозореца, освен смълчаните къщи оттатък улицата. От нападателите нямаше и следа. Ала когато реактивният рев достигна кулминацията си, и последните парчета стъкло бяха изтръгнати от рамката, по отсрещната стена се посипаха куршуми, разбиха шкафа и колекцията на Габриела от порцеланови балерини. Канонадата продължи няколко секунди след като самолетът отмина. Нападателите ставаха по-дръзки. Очевидно смятаха, че са сразили съпротивата на врага и се готвеха за последна атака.

Габриела бе приклепнала на пода и притискаше мобифона към ухото си. На гръба ѝ бяха разцъфнали три кървави петна. Алекс впери очи в раните, постави им рамки и направи снимките си с присъщата си професионална безпристрастност.

Лоутън се изправи и се обърна с гръб към прозореца.

— Стори ми се, че чух нещо за вино — каза той.

Над покрива се издигна нов самолет и куршумите полетяха към отсрещната стена, изкривиха алуминиевата дограма, разкъсаха бялата дамаска на фотьойла. И баща ѝ стоеше невредим наред всичко това с безумното спокойствие на дете идиотче. Алекс прескочи масичката и го изблъска назад, докато опря гръба му в стената.

— Ей! Я по-спокойно! Какво правиш?

Габриела се бе свлякла върху ориенталския килим. Мобифонът се беше изплъзнал от ръката ѝ и главата ѝ бе наклонена наляво. Тъмните ѝ очи бяха изцъклени и далечни.

Когато тътенът на самолета заглъхна, Александра хвана баща си за ръка и го задърпа към кухнята. По пътя старецът грабна чантата и я понесе със себе си. Когато стигна до задната врата, Алекс внезапно спря и изруга. Имаше десетки ключалки и резета. Тя се завъртя и потърси друг изход. Нямаше. От предния двор се разнесе мъжки вик и Александра чу металическото тракане от презареждане на тежко оръжие.

Тя припряно заотключва ключалките, като започна от горе надолу. Тъкмо успя да отвори, когато някой заудря по входната врата. Дватамата се измъкнаха навън в малкия гол заден двор.

От двете им страни бясно залаяха кучета, немска овчарка се мятеше бясно край оградата на съседната къща. Алекс се запъти натам, помогна на баща си да прескочи телената мрежа и го последва. Кучето ѝ се озъби, ала тя диво му изкрещя, уплаши го и го накара да се свре в колибата си.

Александра се затича към живия плет, като теглеше баща си след себе си, прескочи друга ограда, пресече още два задни двора и излезе на улицата. Наоколо не се виждаха коли, нямаше и следа от хора, сякаш се бе взривила бомба, която убива живите същества и оставя сградите непокътнати. Призрачна пустота.

След пет минути стигнаха до оживено шосе. Спасителен рай със заведения за хамбургери, пържени пилета и магазини за мебели втора ръка.

— Не си спомням откога не съм се забавлявал така — задъхано каза Лоутън, с лъснало от пот лице.

— Стигна, татко! По дяволите. Не е забавно.

— Не е ли? Добре де, добре. Няма нужда да ми се караш.

Александра навлезе в един автопарк за автомобили на старо и застаналият на съседната пътека младеж ги пресрещна до десетгодишен пикап форд, черен с червени линии.

— Бус ли ви трябва? — попита той.

— Да — отвърна Лоутън. — Местим се. Веднъж завинаги напускаме този град.

— Страхотно — каза младежът и се усмихна на Александра. — Ние предлагаме пълно обслужване. Дори кредити. Само се подписвате на пунктираната линия, качвате се в колата и потегляте.

— Ще платим в брой — заяви Лоутън. — Нали, скъпа?

Алекс се вгледа в безпомощните очи на баща си.

— Къде е телефонът ви?

— В офиса. Заповядайте.

Докато Лоутън въртеше волана на пикапа насам-натам, Алекс позвъни в полицията. Телефонистката се смееше, явно на шега на своя колежка.

— Имаше престрелка — каза Александра. — Една жена е убита. Телефонистката продължаваше да се смее.

— Чуйте ме, по дяволите! Обърнете ми внимание.

— Успокой се, скъпа. Тук съм.

Тя даде подробно описание на жълтия пикап, едрият мъж и дребната русокоса жена, които бяха убили Габриела.

— Не видях номера, но съм почти сигурна, че пикапът е на фирма за почистване на басейни — „Саут Маями Пулс“. Сигурно е краден.

Телефонистката я попита за името ѝ.

— Не се безпокойте за това — отвърна Алекс. — Бях там и видях всичко. Съобщете го по радиостанцията. Чувате ли ме? Веднага, преди да са успели да се избавят от онзи жълт пикап.

— Трябва ми името и местонахождението ви, моля.

Алекс затвори и се върна при Лоутън. Баща ѝ стоеше до черния пикап и подритваше предната дясна гума.

— Сключих страхотна сделка, миличка. Накарах Рафаел да смъкне двеста долара. Нали, малкия?

— Да, госпожо. Баща ви е майстор на пазарлъка.

Някъде по редицата от коли някой затръшна врата. Лоутън рязко се завъртя и посегна към десния си хълбок, но не откри там нито кобур, нито револвер. Александра го хвана през кръста, притегли го към себе си и започна да го вика по име, докато се успокои.

Младият продавач нервно се усмихваше и не знаеше накъде да гледа.

— Пак ли ни гонят ония хора? — прошепна Лоутън. — Ще ни убият ли, Алекс? Ще умрем ли?

Тя го прегърна.

— Не, татко. Не и ако аз имам думата.

15.

Петнадесет минути след като Александра и старецът напуснаха стаята на Стан, пристигна полицията. Той разговаряше по телефона с Дженифър, едва бяха разменили няколко думи, когато двамата влязоха и заеха позиции до леглото му. Стан се сбогува с нея и затвори.

Бяха от управлението на Маями. През годините ги беше срещал на различни събирания. Романо, пълен старец с бяла коса и лице на пияница, и Дани Дженкинс, висок, петдесетинагодишен мъж с остри очи, почернял и с гъвкаво тяло на професионален играч на голф. Романо носеше бяла риза с къси ръкави и тъмни панталони, Дженкинс — черно поло и тъмнозелени панталони. Хвани единия, удари другия.

Стан се опита да не преглъща и да не се поти. Призова на помощ някогашния си стоицизъм — онези петъчни вечери в гимназията, преди да започне мачът, когато момчетата го потупваха по гърба, опитваха се да го окуражат, да го насъскат, да го възбудят. Но това не беше причината да стане титуляр в регионалните шампионати. Беше го постигнал със самообладание. Беше насочвал ума си към пъпа си, бе усещал как спокойствието се разлива и го изпълва топлина. И сега направи същото с ченгетата. Изключи всички вътрешни светлини, отпусна юмруци и ги поздрави.

— Извинявай, че те безпокоим, Стан — каза Романо. — Боли ли те кракът?

— Търпи се.

— Искане да ти зададем само няколко въпроса, нищо повече. Да отбележим едно-две неща за злополуката. Най-много десет минути.

— Няма проблем — отвърна Стан. — Имам колкото искате време.

И въпросите заваляха. Трябвало им описание на мустанга. Интересувало ги дали познавал някой от хората, които откъснали парите. С каква скорост се движел по магистралата? Бенито бил ли си закопчал предпазния колан?

Романо си записваше отговорите, а другият, Дженкинс, задаваше въпросите. Скоро Стан започна да се отпуска. Очевидно Александра не бе разговаряла с тях. Заплахите му бяха подействали.

Възрастният детектив от време на време го поглеждаше, но в очите му нямаше нищо подозрително. Дженкинс беше отегчен. До последния въпрос, който хвана Стан неподготвен.

— Опита ли се да спасиш партньора си? Да извадиш главата му над водата или нещо такова?

Стан тежко преглътна и се помъчи да не издава страха си.

— Бях припаднал — отвърна той. — Свестих се, момчетата от бърза помощ бяха там и Бенито вече не дишаше. Ужасно е. Двамата бяхме адски близки. Как го понесе жена му?

Дженкинс погледна Романо.

— Ти какво ще кажеш, Дан? Как го понесе жена му?

— Първият ѝ въпрос беше дали от компанията ще ѝ дадат аванс срещу неговата застраховка живот.

— Да — потвърди Дженкинс. — Парите ѝ трябва, за да купи най-скъпия ковчег. За предпочитане метален, за да може да запои капака и мъжът ѝ никога повече да не я безпокои.

— Така че според мен го понася много добре. — Романо затвори бележника си. — Благодаря, че ни отдели от времето си, Стан. Поздрави красивата си жена от нас.

— Непременно.

Стан изчака една минута и отново вдигна телефонната слушалка.

— Веднага ела тук, Дженифър. Донеси ми анцуг и патерици. — Преди момичето да успее да му отговори, той прекъсна връзката.

Добре познаваше Александра и предполагаше, че след час-два ще се вземе в ръце, ще скрие баща си някъде и ще се върне в бойна готовност. Беше съвсем сигурен, че ако остане в болницата, ченгетата пак ще го посетят и този път кобурите им ще са разкопчани.

Този петък следобед бе излязъл от работа, за да търси жени. Не бързаше, но вече усещаше топлината в слабините си. Желание да хвърли примамката си в бистрите води и да види какво ще клъвне.

Намираще се в търговския комплекс „Дейдланд“ в Кендал сред всички онези млади майчета с бебешки колички, мобифони, маникюри

и дрехи в стил Ан Тейлър. Седеше близо до детската площадка и ги гледаше да приказват по миниатюрните си телефончета и помежду си, докато от време на време излайваха на децата си нещо на испански. В този търговски център деветдесет и девет процента бяха кубинки, всички с остри парфюми и крещящи бижута. Няколко с бавачки в бели униформи, гватемалки или мексиканки, които се смятаха за страхотни късметлийки, че бършат дупетата на малките кубино-американци.

Той се усмихваше. Наблюдаваше две четиригодишни, които се гонеха около площадката. Опитваше се да се смее на лудориите им. Истински смях, сърдечен и с дълбока контраалтова искреност. Той привлече вниманието на едно от кубинските майчета наблизко, облечено по червена блуза и бели бермуди. Когато я погледна, жената му се усмихна. Той ѝ кимна в отговор.

— Ваши ли са?

— Мои са, да.

— Брат и сестра ли са?

— Да.

— Много са мили.

— Благодаря.

Жената бе на около три метра от него. Краката ѝ лъщяха, току-що обръснати и намазани с крем. Имаше дълга кестенява коса, която свободно се спускаше върху раменете ѝ. Беше дошла в центъра не да пазарува, а да се покаже. Да се наслаждава на онази флуоресцентна атмосфера от прекалено остри парфюми и лъскави стоки. Да показва на децата си Америка, нейното изобилие, нейната кухост.

Децата бяха забелязали, че ги гледа и че разговаря с майка им, което ги накара още повече да се разлудеят. Момчето гонеше момичето, което пищеше със смесица от ужас и удоволствие, която звучеше неприлично сексуална.

Той се изправи, протегна се и направи няколко крачки към нея.

— Винаги съм искал деца.

Кубинката го погледна за миг.

— Чудесни са — отвърна тя. — Изпълват живота ти.

— Мъжът ви трябва много да се гордее. Имате мъж, нали?

Очите ѝ заблуждаха към витрините.

— Извинете ме. Прекалено съм директен. Простете ми, моля ви.

— Няма нищо. — Жената отново го погледна и смутено се усмихна.

— Не, не, права сте да сте предпазлива. В наше време красива жена като вас трябва много да внимава. Параноята е основното изискване, за да оцелеете в този град. Съвсем естествено е да смятате, че всеки е убиец, че всеки мъж, който повежда разговор на обществено място, спокойно може да се окаже Кървавия изнасилвач, излязъл да търси следващата си жертва. Че се опитва да ви прелъсти, да ви завлече някъде и да ви подложи на извратените си мъчения.

Жената дълго го гледа. Известно време той търпя погледа ѝ, макар да усещаше, че очите ѝ проникват в главата му, сякаш го анализираше като психолог, изследващ структурата на личността му, сондиращ меките гънки на малкия му мозък, търсец някоя издайническа група клетки, някаква извивка на ДНК, която да доказва поквареността му.

Затова затвори очи. Не я допусна до себе си. Чу, че вика децата си, че им казва да мълчат и припряно ги отвежда. Сковано застанал на стъпалата, той остана със стиснати клепачи, докато другите майчета последваха примера ѝ, снишавайки високите си кубински гласове. Остана със затворени очи около пет минути, може би десет, като вдишваше рециклирания въздух, изкуствените миризми на търговския център, докато един служител от охраната го потупа по рамото.

— Имате ли някакъв проблем, господине?

Той отвори очи и погледна мъжа.

— Не. А вие?

Служителят бе тридесетинагодишен, чернокож, много як. С радиостанция и полицейска палка на колана.

— Медитирах — прибави той. — Това престъпление ли е?

— Е, може би ще е по-добре да медитирате вкъщи. Плашите децата. И техните майки.

— Разбира се. Не искам да плаша никого. Не, не, определено не искам. Влияе отрицателно на бизнеса. Потиска пазарния инстинкт, нали? Уплашеният клиент бърза да си отиде.

— Добре, господине. Просто се махнете от тук и правете глупостите си някъде другаде.

— Слушам, господин Ченге под наем, както наредите. С удоволствие ще се подчиня. Винаги съм готов да се подчинявам на

универсалните закони на добрите обноски и обществената справедливост.

Двадесет минути след нападението Ема все още усещаше вибрациите на автомата „Хеклер & Кох“, осемстотин патрона в минута. Мускулите на ръката ѝ трепереха. Утре сигурно щяха да я болят, поне трицепсът. Така ставаше, когато отдавна не си стрелял.

Преди двадесет минути бяха влезли в къщата и бяха открили мършавата латиноамериканка мъртва в дневната. Бяха претърсили навсякъде. Всички кучета лаеха, но парите, старецът и жената бяха изчезнали. Двадесет минути, и Норман все още не бе казал нито дума. Просто седеше до нея в пикапа, опрял колене в жабката, и зяпаше право пред себе си.

Известно време Ема безцелно шофира по улиците, докато установи, че се е насочила на юг към квартала, в който бяха повечето от нейните басейни. Зави по задна уличка, спря под една индийска смокиня срещу розово имение в испански стил и изключи от скорост.

— Могат да тичат с пет километра в час — каза тя. — Не е олимпийски рекорд, обаче за насекоми не е зле. Могат да не дишат четирийсет минути, да се провират през дупка, голяма колкото десетак, и смилат храната за четирийсет и осем часа.

Ема го погледна. Лицето на Норман Франкс беше намръщено.

— Прекалено много приказвам. Знам. Отклонявам се и дудна ли дудна. Развълнувана съм и така давам отдушник на чувствата си. Някои се дразнят, ясно ми е, но много хора го намират за стимулиращо. Обаче аз просто съм си такава. Предполагам, че съм малко възбудена, след като убих оная жена. Не че за пръв път убивам човек. Не, първо убих едно момиче — Тауана Бартли. Спомняш ли си преди три-четири години, когато откриха оная нарязан с бръснач труп в контейнера за боклук на Шесто авеню? Е, аз бях. С Тауана имахме финансов спор и аз го уредих. И убийството ѝ не ми действа повече от убийството на тая жена днеска.

— Значи си убийца, а?

— Ами да, при това хладнокръвна.

Тя откопча капака на джоба си и извади Ейми. Хлебарката изглеждаше замаяна или сънена. Ема я провеси над черното табло и я

спусна върху стотиците дупки на тонколоните. Насекомото лекичко размаха пипала, за да установи къде е, но не се опита да избяга към решетката на вентилатора, както обикновено правеше. Навярно все още беше зашеметено от разтърсването на автомата.

— Най-голямата хлебарка в света живее в Южна Америка. Дълга е петнайсет сантиметра и ширината на крилете ѝ е трийсет сантиметра. Съска, когато е разгневена. Майката на всички хлебарки. Вадиш спрея за насекоми, насочваш го срещу нея, а тя полита в лицето ти, хваща те за яката, повдига те и те отнася в леговището си. Мечтая си да доживея деня, когато тая хлебарка се промъкне в Съединените щати. Божичко! Посред нощ включваш лампата в кухнята и там има пет-шест такива, с ширина на крилете трийсет сантиметра, о, да, това ще е велик ден! Началото на истинска революция.

Норман изтупа някаква невидима пращинка от ревера на жълтото си сако. После вдигна ръка и опипа наболата си четина.

— А сега какво, Норм? Какъв е планът? Имаш ли някакви идеи?

— Болницата — отвърна Норман. — „Джаксън Мемориал“.

— Какво?

— Човекът си е счупил крака.

— Кой човек? За какво говориш, Норман?

— Човекът, дето е шофирал бронираната кола.

Тя впери очи в лицето му. Едрият мъж търпеливо гледаше през предното стъкло.

— Уф — изпъшка Ема. — Болницата. Добре, разбира се. Болницата.

16.

Стан и Дженифър бяха в коридора на третия етаж на болницата „Джаксън Мемориал“. Стан се придвижваше с помощта на алуминиевите патерици, които му беше донесла Дженифър. Гипсът на левия му крак стигаше почти до коляното. Пет килограма. Носеше син анцуг „Адидас“, срязан по шева на левия крачол заради гипса.

Докато той куцаше с патериците, Дженифър държеше ръка на рамото му, като че ли това щеше да ѝ помогне да го подхване, ако изгуби равновесие. Когато приближиха стаята на сестрите, две чернокожи жени спореха за нещо и всички останали ги слушаха. Стан не откъсваше очи от пода и внимаваше да не бърза прекалено много. Никой не ги спря.

Качиха се на асансьора, за да слязат в подземния паркинг, където Дженифър бе оставила колата.

— Леле — въздъхна тя. — Адски напрегнато беше.

Стан изчака да стигнат между първия и втория етаж, пресегна се и натисна червения бутон „стоп“.

Дженифър вдигна поглед към цифрите. Беше с къса червена рокля без ръкав, която показваше луничките по раменете ѝ. През последните три месеца Стан бе използвал всяка възможност да излиже тези лунички. Носеше тъмни кожени сандали и обеци от пера и мъниста — падаше си по индианските накити.

От невероятния секс, който толкова много пъти бяха правили, Стан беше насъбрал огромни количества добра воля към Дженифър Макдугъл. И в момента тъкмо това му помагаше да не ѝ разбие зъбите.

— Кажи ми, Джен, оставила си около два милиона долара в гардероба си. Наистина ли си мислеше, че си ги скрила?

Тя продължаваше да гледа към светлинните цифри.

— Не бяха в моя гардероб, а в гардероба в гостната.

— Уф, добре, гардероба в гостната. Да бе, да, това е трябвало да ги заблуди. За нищо на света е нямало да се сетят, нали?

— Виж, много ми е неприятно, Стан, наистина. Съжалявам. Но такива неща се случват. Пък и на нас с теб не ни трябва чак толкова много пари. И така сме си щастливи. Нали, Стан?

— Такива неща се случват — повтори той. — Парите не ни трябва. Просто ей така. Да не си се побъркала, Дженифър? Да не си си изгубила ума? Разбира се, че ни трябва тези пари! Рискувах си живота за тях. Без парите, нямам нищо.

— Имаш мен, Стан.

Дженифър рязко отметна косата си назад като кон, който пъди мухите с опашка. Само че в асансьора нямаше мухи. Нямаше причина час по час да отмята проклетата си коса. Може да го беше правила и преди, без той да забележи. Може да бе един от десетте хиляди досадни навика, които Стан едва сега започваше да открива, защото в момента не беше надървен и я виждаше такава, каквата е, момиче, чийто ум още не е настигнал тялото и навярно никога няма да го настигне.

Дженифър го чакаше да ѝ отговори със съответната реплика.

Имаш мен, Стан.

Да, скъпа, това ми стига. Не ми трябва никакви си милиони долари.

Ала Стан не играеше на тази игра и тя се отказа да чака.

— Ти ми каза да ги скрия и аз ги скрих — нацупено рече момичето. — Не знам защо толкова се ядосваш.

Той заотстъпва настрани, колкото може по-надалеч от нея, и се облегна на лявата стена на асансьора.

— В гардероба в гостната. На това ли му викаш криене?

— Натрупах отпред няколко пуловера и други неща.

— А, добре. Няколко пуловера.

— Не ми харесва, когато се държиш саркастично, Стан. Не ми харесва.

Кръвта нахлу в лицето му.

— Не ти харесва, когато се държа саркастично, а? Ами, Джен, ей, знаеш ли какво? На мен пък не ми харесва, когато се държиш толкова тъпо. А доколкото виждам, ти го правиш през почти цялото време.

Тя зяпаше неясното си отражение в стоманените врати — малко кокалесто лице, тънък, прав нос, руси вежди, тънки устни. Казваше, че искала да стане модел, ала никога не беше опитвала. Просто

продължаваше да работи на рецепцията в местното представителство на „Гойота“ и по цял ден викаше имената на кубинските продавачи по аудиоуредбата.

— Знам, че не говориш сериозно, Стан. Знам, че си раздражителен от опиатите, с които са те натъпкали. И че си шокиран от загубата на толкова много пари. Затова ще забравя, че си се държал с мен толкова гадно.

Дженифър отново отметна коса.

— И престани да правиш това.

— Кое?

— Това гадно отмятане на косата.

Тя наклони глава настрани, като че ли се опитваше да улови ехото на думите му.

— Не знам за какво говориш.

— За тоя твой конски навик с косата. Да гониш мухите.

Дженифър Макдугъл се обърна, склочи ръце зад гърба си и се облегна на отсрещната стена. Наведе брадичка и намръщено го погледна. Тази сутрин бе избрала червена текстилна рокля. С толкова дълбоко деколте, че ръбът минаваше на милиметър от розовите зърна на гърдите ѝ. Рокля, която не може да остане незабелязана по коридорите на болницата, пълни със сестри с колосани бели престилки.

— Просто си зарязала чанта с един-два милиона долара. Излязла си и си я оставила. Опитвам се да го проумея. Опитвам се да си представя как работи скапаният ти ум, Дженифър.

— Божичко — каза тя. — Излязох само за половин час, за да се подстрижа. Искрах Шери още веднъж да подреже цъфналите краища на косата ми, преди да заминем на пътешествие. Но после докато седях там, започнах да си мисля, че всичко ще се промени, че двамата с теб най-после ще сме заедно някъде другаде, и казах на Шери, по дяволите, давай, направи ми нова прическа, отстрани ме подстрижи на етажи като онова момиче по телевизията, дето ни хареса. Така ѝ казах и тя ме попита дали съм сигурна, и аз казах да, съвсем сигурна съм, и тя веднага започна да ме подстригва. После дойдох тук, а ти приказваше само за парите, устата ти не млъкваше, и изобщо не спомена за новата ми прическа. Не те смятах за такъв, Стан. Мислех те за по-чувствителен. А ти само пари, та пари!

Дженифър дъвчеше дъвка. Стан усещаше мириса ѝ. Не знаеше защо толкова много мразеше миризмата на дъвка. Напомняше му за онези кръгли сини ароматизатори в обществените писоари.

— Би ли изплюла дъвката? Хвърли я в онзи пепелник.

— Дъвката ли? Защо?

Тя го погледна. Настроението ѝ беше отвратително. Опитваше се да не го дразни, защото бе изгубила парите и може би се чувстваше малко виновна. И не знаеше точно колко е бесен Стан, какво ще ѝ направи, затова приемаше нападките му. И той не знаеше какво ще прави. Просто трябваше да чака.

— Защо ли? Щото любезно те помолих да изплюеш дъвката. Защото ще повърна от миризмата ѝ. От съчетанието ѝ с всички други бълвочи, дете си ги слагаш.

— Ако продължаваш да се държиш гадно с мен, просто ще те оставя тук. И аз имам гордост, Стан Рафърти. Не съм от ония курветини, на които можеш да си изкарваш яда. Не съм ти боксова круша. Не съм такава.

Тя раздразнено изпуфтя и поправи подгъва на роклята си.

— Абсолютно нищо ли няма да кажеш за косата ми?

— Майната ѝ на косата ти, Дженифър. Шери можеше да те подстриже нула номер и пак нямаше да ми пука. Парите ги няма, Александра ги е взела.

— Александра! Тя е влизала вкъщи!

— Взела е парите и знае всичко. Може да ме прати на електрическия стол, Джен. Заради нея може да ми изпържат задника.

— Може ли вече да слезем в колата, Стан? Започвам да изпитвам клаустрофобия. Може ли?

— Изхвърли дъвката, по дяволите! Преди да съм се издрайфал.

Тя се поколеба за миг, преднамерено бавно завъртя дъвката в устата си и я глътна. После гордо го изгледа, виждаш ли какво съм готова да направя за теб, Стан. Виждаш ли докъде мога да стигна. По същия начин го бе погледнала онази първа нощ, когато беше преглътнала спермата му. Моментът, в който Стан осъзна, че е впримчен.

— Добре де, добре.

Той бързо превъртя записа в главата си, онази първа нощ, страстния секс. Кресяха и се боричкаха, и двамата облени в пот.

Лижеха се, хапеха се, дращеха се. Нищо общо с Алекс — студена и мъртва като риба.

— Добре — каза Стан. — Ще ти дам пример какво се очаква от теб, Джен, за този нов живот, който отсега нататък ще водиш.

— Пак ли е някаква история за престъпници? Щото ако е така, трябва да те предупредя, Стан, че ми омръзна постоянно да слушам за престъпници. Като че ли няма за какво друго да си приказваме.

— Просто ме изслушай. Чуваш ли! Млъкни за момент и ме изслушай.

Тя сви устни и обидено го погледна.

— Чувала си за Майър Лански, нали?

Дженифър се намръщи.

— Разбира се. Не съм глупачка. Някакъв мошеник в Маями Бийч. Някъде по време на Гражданската война.

— Каква Гражданска война те тресе, по дяволите! Той е днешен мафиот. Голяма клечка. Шеф на шефовете. Един от най-големите престъпници на века. И Майър Лански имал жена. Казвала се Телма, обаче ѝ викали Теди. И макар че била омъжена за този велик гангстер, Теди продължавала да се държи като дама. Имала класа, носела хубави дрехи, грим, страхотни прически, всички глупости, по които си падаш ти, Дженифър. Кристали и фин порцелан. Двете с нея наистина много си приличате. Имате скъп вкус.

— Благодаря, Стан. Благодаря, че го признаваш.

Той потърка четината по брадичката си с кокалчето на показалеца. Пищялната кост го болеше в гипса и патериците бяха прекалено къси, караха го да се привежда напред, от което го болеше гърбът.

— Та значи, разказвам ти това, Дженифър, заради начина, по който се държала Теди, когато Майър имал проблеми, когато се разболявал или имал нужда от алиби.

— Добре.

— Теди винаги го поддържала. Даже да се налагало да лъжесвидетелства, да рискува, да я хвърлят в затвора. Веднъж заявила в съда, че мъжът ѝ не можело да е платил за някакъв гангстерски удар, както твърдял един полицейски доносник, щото според нея по това време Майър Лански бил в някакъв бостънски хотел и се възстановявал от операция на херния и тя се грижела за него.

Съдебните заседатели ѝ повярвали и Майър се измъкнал. Щото тя имала класа. Никой не вярвал, че жена като нея може да излъже. Теди била умна. И му била абсолютно вярна. Устоявала и на най-мъчителните кръстосани разпити. Защото знаела, че ако прецака нещо, все едно си прерязвала гърлото.

— Но те са били женени — отвърна Дженифър. — Различно е.

— Женени, неженени, все тая, Дженифър. Трябва да стоиш зад гърба на мъжа си.

— Нали сега съм тук? Какво искаш да кажеш?

Стан се отпусна на патериците. Чувстваше дробовете си така, сякаш са пълни с пясък. Опита се да отговори, но от гърлото му се изтръгна само сумтене.

— Щом аз съм Теди, ти си Майър Лански. Това ли се опитваш да кажеш, Стан? Един обир, и ставаш голяма клечка, а аз съм твоята жена. Не знам. Струва ми се малко прибързано, май че изпреварваш нещата. Особено след като вече нямаш пари. Още ли се смяташ за голяма клечка, след като са ти откраднали парите, които ти открадна?

Тя многозначително му се усмихна.

— Виждаш ли? И аз мога да съм саркастична.

— Няма значение — отвърна Стан. — Няма значение, мама му стара. Безнадеждно е.

Дженифър пристъпи напред, хвана кичур с дясната си ръка, после го пусна и отметна косата си назад.

— Знаеш ли какво, Стан? Мисля, че ти все още обичаш жена си. Ето какво мисля. Съпругата си е съпруга. А аз съм ти просто гадже. Не ме оценяваш по достойнство. Защото очевидно не знаеш, Стан, не знаеш колко ми беше трудно онова, което вчера извърших. Трябваше да облека оня глупав дъждобран и блузона с качулка, да отида там, да взема двата тежки чувала и да избягам. Беше адски страшно да дойда в оня опасен квартал с всички ония хора наоколо, просяците и наркоманите. И след няколко часа го показаха по новините. Целият свят гледаше какво сме направили, по всички предавания само за това говореха, по радиото, навсякъде! И после отивам на фризьор, за да ме харесваш, и когато се връщам къщи, всичко е обърнато надолу с главата, някакви хора ровят в нещата ми, лежат на леглото ми, пипат ми вещите. А ти изобщо не беше споменавал за такова нещо. Не беше споменавал, че ще влизат с взлом къщи, нито че ще ме заплашва

опасност. Аз правя всичко това, излагам се на риск, а сега ти изведнъж не ми харесваш дрехите, дъвката, прическата, нищо. Не ми благодариш за помощта. Вместо това ми четеш лекции за жената на някакъв мафиот. Ей, Стан, аз не съм виновна, че парите ги няма. Щом си искал да ги скрия на сигурно място, трябваше да ме предупредиш. Трябваше да кажеш: „Дженифър, скрий ги под дъските на пода, миличка, в басейна или на някое друго хитро място. Щото може да дойдат едни хора и да ги потърсят“. Обаче, тъй като ти не ми каза нищо подобно, аз ги прибрах там, където смятах, че е сигурно. Вкъщи няма много скривалища, нали знаеш. Не е лесно да скриеш нещо. Много е тясно. Имам само два гардероба.

Стан затвори очи и заразтрива слепоочията си.

— Добре, Дженифър, ясно. Както кажеш. Къщата ти е малка. Аз съм виновен за всичко. — Остана със затворени очи. Може би в това време щеше да ѝ се нагъне мозъкът.

— Ами косата ми? Не ти харесва, нали? Мислиш, че е грозна.

— Не, прекрасна е — отвърна той и отвори очи. — Ти си красиво, секси момиче. Аз съм късметлия, че те имам.

Изрече думите, които знаеше, че очаква Дженифър. По дяволите. Сам я бе избрал. Дженифър Макдугъл с нейното стегнато двадесет и една годишно тяло. Независимо дали му харесваше, трябваше още малко да потърпи.

Стан се наведе напред, натисна червения бутон и асансьорът потегли. Когато вратите се отвориха, пътя им препречи едър мъж с жълто спортно сако и син панталон. Грозен мъж, набит, с глава като циментов блок. До него стоеше русокосо момиче с кожа с цвят на кафе и зловни бледосини очи.

Мъжът не помръдваше.

— Ей, приятел, може ли? — каза Стан.

— Какво дали може?

— В нашата страна има обичай да пускаш хората да слязат от скапания асансьор, преди да се качиш. Нали разбираш? Така стоят нещата. В случай, че скапаният ти сал наскоро е стигнал до този бряг.

— Какъв сал? — попита мъжът.

— Хайде, Стан, да вървим. — Дженифър го хвана за ръката и задърпа. — Имаме важна работа, забрави ли?

Стан зяпаше момичето, може би осемнадесетгодишно, най-много двадесет. По предницата на ризата му пълзеше голяма кафява хлебарка, от която висеше зелен конец.

— Господи — изпъшка той. — Скапан град.

После закуцука към облака въглероден монооксид на паркинга. Когато се озърна назад, видя, че едрият мъж и момичето се качват в асансьора и го наблюдават, докато вратите се затварят.

— Трябва да мина през къщи и да си събера багажа — каза Дженифър. — После можем да заминем за Таос^[1], както бяхме решили. Ще си намеря работа и ще се грижа за теб, докато се изправиш на крака.

— Не — отвърна Стан. — Първо трябва да си върнем парите.

— Уф, Стан, откажи се. Ще постъпя в някое таоско представителство. Добре се справям с телефоните. Имам глас за тая работа. Ще се оправим. Само ние с теб и онези студени пустинни нощи.

Дженифър го поведе по редицата от коли към хондата. Тя отвори задната врата и му помогна да седне. Заобиколи отпред, качи се зад волана и запали двигателя.

— Първо ще я убия — каза Стан. — Ще я убия, ще взема парите и тогава ще заминем на запад. Край с тия глупости за хаоса. Този път ще имам план. Логичен и строг. Търси и убий. Майната му на хаоса!

Дженифър прехвърли дясната си ръка през облегалката на седалката и се завъртя, за да го погледне. Кожата на лицето ѝ бе опъната. В гърлото ѝ изпъкваше буца, сякаш дъвката беше заседнала. Тя понечи да отвърне нещо, после се отказа и поклати глава.

— Какво има, Джен? Хайде, казвай.

— Харесваш ли ми прическата? Честно?

— Вълшебна е, Джен. Супер е. Страхотна прическа. Изглеждаш по-красива от всякога. Великолепна коса, мама му стара. Нали? Това стига ли ти?

Тя се обърна, излезе от паркинга, зави към будката на изхода и подаде квитанцията. Докато старецът броеше рестото, Дженифър привлече погледа му в огледалото.

— Благодаря ти, Стан. Много ти благодаря.

[1] Курортен град в Ню Мексико. — Б.пр. ↑

17.

Бяха спрели на Силвър Палм авеню. Наближаваше единадесет часа, петък вечер. Известно време Стан наблюдаваше тъмната къща, после огледа улицата. Нямаше и следа от ченгета. Пустош. Беше накарал Дженифър да обикаля квартала, докато се стъмни, докато кръвта му се изчисти от адреналин и кодеин. Отбиха се да вечерят в „Макдоналдс“, след това спряха в едно кафене, откъдето Стан позвъни вкъщи. Нямаше никого. Поне никой не отговаряше. Отидоха на летището и два часа зяпаха отлитащите и кацащи самолети. После каза на Дженифър три пъти да мине покрай къщата, за да види дали някой не я наблюдава. И накрая към единадесет ѝ нареди да спре отпред.

— Щом ти можеш да дойдеш тук, защо аз да не мога да се прибера и да си взема някои неща? Защо? Не ми се струва честно.

— Защото аз трябва да вляза вътре. Защото иначе всичко отива по дяволите.

— Уф, я стига, Стан! Няма да се завра в някоя мотелска дупка с теб за кой знае колко време, без нещата ми за баня, дрехи и така нататък. Да не мислиш, че ще се задоволя с онова малко сапунче? С него ли ще си мия косата?

— Добре, по дяволите — отвърна Стан. — Иди в някоя дрогерия и си купи каквото ти трябва. Но не се прибирай у вас. Забрави за дрехите си. Някъде по пътя ще ти купим нов гардероб. Алекс знае къде живееш, значи ченгетата вече може да са там и да чакат. Разбираш ли?

— Ами Мечо Пух? Да го зарежа ли?

— Скапаният ти котарак може сам да се грижи за себе си, Дженифър. Добре, разбра ли? Мишки, птички и прочее. Не се тревожи за проклетия котарак. Прекалено е опасно да се връщаме там.

— Ти никога не си обичал Мечо Пух. Казваше, че ти харесва, обаче аз знаех, че лъжеш.

— Виж, Дженифър, вече имаше една възможност. Но ти я прецака и изгуби парите. Оттук нататък всяка грешка ще ти струва

скъпо. Иди в „Екърдс“, купи си шампоан и там каквото ти трябва и бързо се върни.

— Добре, добре — каза тя. — Ще ти покажа, че мога да съм побърза от жената на Майър Лански.

Дженифър отметна коса и се усмихна.

— Да не мислиш, че става лесно, Стан? Да изглеждам така? Да не мислиш, че съм родена такава?

Тя се наведе към него, целуна го по устните и докосна с ръка слабините му. Стан се отдръпна.

— По-късно. Не сега. Няма време.

— Още обичаш своята прасковка, нали? Не си ме разлюбил.

— Не съм те разлюбил. Просто тръгвай, Дженифър. И бързо се върни.

— Искаш ли ме или не?

— Кракът ми е счупен, Дженифър. Проклетата ми жена ще се опита да ме прати на електрическия стол. Общо взето в момента не ми е до чукане. Разбираш ли ме?

— Басирам се, че Майър Лански не е отблъсквал жена си в напрегнати моменти.

— Тръгвай, по дяволите! Побързай.

— Сигурен ли си, че не е опасно да влезеш?

— По дяволите, не, не съм сигурен. Но нямам друг избор. Там вътре е свободата ми. Затова тръгвай. И побързай. Колкото повече се бавиш, толкова по-опасно става.

Стан се измъкна от колата. Дженифър запали двигателя и потегли.

Белият му форд бе на отбивката. Някой от приятелите му от службата го беше докарал. Нито един прозорец на къщата не светеше. Той закуцука по тротоара, извади ключа изпод камъка пред вратата и влезе вътре. Застана за миг в мрака и се заслуша. По пода в дневната пълзяха сенки.

С ускорен пулс Стан обиколи от стая в стая, ала нея я нямаше. Във втората спалня миришеше на стареца, но и той бе изчезнал. Провери в гардеробите. Всичко си беше на мястото, куфарите, дрехите.

Излезе на остъклената веранда, приклепна до зеления люлеещ се стол, бръкна зад него и извади тридесет и осем калибровия „Смит &

Уесън“. В продължение на двадесет години Лоутън Колинс беше поддържал револвера чист и смазан, какъвто бе и сега.

Стан отново се изправи на патериците си, върна се в кухнята, извади от хладилника бутилка бира, изнесе я на верандата и седна. Студена бира и заредено оръжие, нямаше нужда от друга компания.

Не включи лампите. Нито телевизора. Седеше на люлеещия се стол, слушаше нощните птици в задния двор и пиеше бира. От време на време по Силвър Палм минаваха автомобили. Пистолетът лежеше в скута му, тежък, но успокояващ.

Доколкото знаеше, Алекс имаше само една приятелка, Габриела Ернандес. Но нея я преследваха онези кубински перковци. Габи не можеше да осигури убежище на Алекс, самата тя се криеше. Можеше да се е обърнала към някой колега или хората от групата ѝ по карате, но се съмняваше. Тя никога не бе споменавала за тях, те никога не ѝ се бяха обаждали вкъщи. Александра — самотницата.

Не, сигурно беше взела стареца и бе заминала за някъде. За Клюистън, Форт Майърс, Палм Бийч или на юг до Кийс. Можеше да е навсякъде. В мотел, стая под наем. Можеше да спи в колата си. На пет часа от тук. Или на два. А можеше да се е качила на самолет и да е отишла на което и да е място по света.

Стан Рафърти гледаше сенките на палмите по пода. Люлееше се и оставяше ума си да анализира проблема. Ала не стигаше доникъде.

Накрая се обади стомахът му. В единадесет и половина червата му куркаха. Той се изправи на крака, закуцука в кухнята, направи си сандвич с препечени филийки и сирене и си взе още една бира. И тогава видя прахът от мазилка по пода. Дупката в тавана. Беше я направил старецът. Всичко това се бе случило предишния ден, точно след като Алекс беше започнала да говори за почивка. Да заминели някъде. Дори бе взела туристическа брошура.

Стан включи лампата. Отиде при лавиците над печката и забеляза гланцираната дипляна. Сърцето му се разтуптя. В мускулите му нахлу онази някогашна топлина, онова желание да удари някого, да се затича с всички сили и да се блъсне в друг като него, също толкова едър, движещ се също толкова бързо. Само че на другия не му харесваше толкова, колкото на Стан. Това беше разликата между победителите и победените в бейзбола и в много други неща.

Трябваше да обичаш да удряш и да те удрят, трябваше да обичаш болката.

След минута-две седеше на кухненската маса и допиваше бирата си, приведен над брошурата с белите плажове и красивите къщи в Сисайд, Флорида, когато телефонът иззвъня.

Той вдигна поглед, но не се изправи. Пет иззвънявания, шест. Остави ги да станат дванадесет, после се пресегна, взе слушалката от стената и се заслуша в мълчанието от другия край. Накрая се чу глас.

— Стан? — Дженифър. Задъхваше се.

— Ей, къде си, по дяволите? Вече е почти полунощ. Казах ти да побързаш.

— Отне ми повече време, отколкото предполагах.

— Знаеш ли какво? Открих къде е Алекс.

— Чудесно, Стан. Радвам се за теб.

— Заминала е за градче на име Сисайд. Някакъв малък курорт край Панама Сити. Ще тръгнем веднага и ще стигнем утре по обяд.

— Стан — каза тя. — Ти не ми позволи да се прибера вкъщи. Аз обаче се прибрах. Не ти се подчиних. И сега съм тук. Вкъщи.

— Господи боже, Дженифър! Махай се от там. Може да наблюдават къщата. Ела тук и внимавай да не те проследят.

— Не, ти трябва да дойдеш тук. Случи се нещо.

— Какво?

— Направи ми тази услуга, Стан. Моля те. Ела тук. Ще го направиш ли, миличък?

По улицата мина автомобил. Той дръпна завесата и го проследи с поглед.

— Какво има, Дженифър? Да не си загазила? Има ли някой при теб?

— Опитвам се да съм като госпожа Лански, Стан. Опитвам се. Но трябва да дойдеш тук. Веднага трябва да дойдеш тук. Ще дойдеш, нали, Стан? Нали?

— Отлично се справи, Дженифър. Тя е умно момиче, не смяташ ли, Норман? — Ема затвори слушалката на другия телефон. — И има страхотно тяло. Можела е да стигне далеч, само че е тръгнала с неудачници.

Дженифър беше завързана с изолирбанд на един въртящ се стол.

— Къде е Сисайд? — Норман седеше на зеления диван. Дълбоко потънал в дунапреновата възглавница.

— Благоверният на Дженифър каза, че бил край Панама Сити. Имаш ли карта, Дженифър? Карта на Флорида?

— О, я стига. Направих каквото поискахте. Сега ме пуснете от този стол. Трябва да отида до тоалетната.

Ема отиде в кухнята и започна да отваря чекмеджета и шкафове в търсене на карта.

— Хленчиш ли, Дженифър? Хленч ли долових в гласа ти? Прозвуча ми като хленч. И ти ли го чу, Норман?

— Да, хленч.

— Да не си мислиш, че гаджето ти ще дойде и ще те спаси, Дженифър? Да не си мислиш, че си доловила нещо в гласа му и сега той препуска на бял кон насам?

Дженифър сбърчи лице и не отговори. Ема се върна в дневната. Носеше нещо в ръка.

— Какво е това, Джен? За какво е? Някакъв медицински инструмент ли?

— За отпушване на вино — с измъчено изражение отвърна момичето.

Пластмасова въздушна помпа с дълго бутало в единия край.

— Как работи, Джен? Ще ми обясниш ли?

— Забиваш иглата в тапата, пълниш шишето с въздух и тя изскача.

— Някога виждал ли си такова нещо, Норман? Отварачка за вино.

— По телевизията — отвърна той.

— Какво му е на обикновения тирбушон, Джен? Не е достатъчно модерен за теб, а?

Ема натисна няколко пъти буталото и докосна с пръст острия връх на иглата.

— Айде да видим как действа, Норман. Пие ли ти се вино?

— Не.

— А на теб, Дженифър? Ще пиеш ли една чаша?

Ема допря иглата до бузата ѝ и я прокара по кожата.

— Недей — каза Дженифър.

— Чудя се какво ще стане, ако забия тая игла в едно ревливо момиче. Да я забия в тъпанчето ѝ, да напълня черепа ѝ с въздух и да видя какво ще изскочи. Ти какво мислиш, Норман? Мислиш ли, че трябва да напомним ревливата Дженифър с въздух, за да видя какво ще изскочи от нея?

— Вие сте побъркани — рече Дженифър. — Отвратителни сте. И двамата. Извратени.

— Или пък котарака. Да напомним котарака и да видя дали отвътре ще изскочи мишка.

— Остави на мира Мечо Пух. Ако непременно трябва да измъчваш някого, мъчи мен.

— Не се безпокой — отвърна Ема. — Няма да ти направя нищо, поне засега. Просто се опознаваме взаимно, нищо повече. Аз проверявам рефлексите ти, наблюдавам реакциите ти, за да сме готови, когато се появи любовника Стан. Той ще дойде, нали? Ще направи всичко, за да спаси своята Дженифър, своето готино реливо гадже. Нали, Джен? Нали?

Тя опря иглата в слепоочието ѝ.

— Ще дойде — каза Дженифър. — И тогава ще съжалявате.

— О, надявам се да дойде. Заради теб. Това ще направи нещата много по-ясни.

— Ще дойде. — Но не беше сигурна. И въпреки че момичето бе толкова красиво, въпреки че беше реливо, Ема изпита съчувствие към Дженифър.

Тя остави помпата на масичката и седна на дунапреновата възглавница до Норман.

— Ей, Джен, знаеш ли кое същество има осемнайсет колена и бяла кръв?

Дженифър напрегнато я погледна.

— Е, знаеш ли?

Момичето отметна коса.

— Някое извънземно ли?

18.

Натиснал педала до дупка, Стан пътуваше по главната магистрала. Беше на две преки от Лийфи Уей, когато видя жълт пикап да излиза от улицата на Дженифър, да завива на север и да продължава по магистралата точно пред него. На предната седалка се бяха наблъскали трима души. Зърна ги само за миг на светлината на фаровете. Шофираше едър мъж, отдясно седеше къдроглава блондинка.

Помежду им бе притисната друга блондинка, само че с права коса. Той понечи да завие по Лийфи Уей, когато забеляза, че момичето в средата отмята коса назад.

— Господи боже!

Стан рязко изправи волана и последва пикапа на известно разстояние.

Прекосиха южната магистрала, после завиха на запад по Бърд Роуд до Палмето, качиха се по рампата и излязоха на националната магистрала. Петнадесет минути, двадесет. Не ги изпускаше от поглед сред нощния трафик, лъкатушещи пияници, бясно препускащи тийнейджъри. Жълтият пикап пътуваше на север, най-бавната кола на пътя, на север и все на север, докато започнаха да се появяват знаците за I-75. Алигейтър Али, тази мъртва, мрачна магистрала за Нейпълс и Форт Майърс. Пикапът се престрои в дясното платно, остави зад себе си светлините на Маями и шума на трафика и поведе Стан по високите рампи на запад към тъмния хаос на Евърглейдс.

Тогава нещо го осени и му се пригади. Оная скапана брошура! Сисайд, красивите къщи, белият плаж. В бързината я бе зарязал на кухненската маса, на открито, където можеше да я види всеки.

Намираше се в каубойски бар край университета и наблюдаваше новата.

Наближаваше полунощ, петък срещу събота.

Тя имаше къдрава червена коса и носеше каубойски ботуши, тесни джинси, кожен елек и риза на червени и бели квадратчета. Не беше достатъчно висока. Беше прекалено тежка. Но ако беше на нужната възраст, въпреки всичко щеше да я използва. Имаше нова идея за гениален шедьовър.

Каубойката бе разбрала, че я наблюдава и крадешком му хвърляше погледи. Жените винаги правеха така. Не те гледаха в очите. Прекалено дръзко, прекалено открито. Ала те гледаха. Държаха те под око. Това никога не го беше притеснявало. Имаше хубаво тяло.

Момичето нямаше приятелка, с която да се посъветва. Която да я предупреди да внимава. Седеше в едно ъглово сепаре и пиеше бира от бутилка с високо гърло. Останалите осем клиента в бара бяха двойки, натискаха се или танцуваха. Джубокът беше пуснат на Уейлн Дженингс. Той мразеше каубойска музика, каубойски барове и момичета, които се обличаха като каубойки, като че ли конете им са завързани отпред. Не обичаше лъжци, самозванци, каквито и да е имитатори. Самият той не беше такъв. Ако в този момент някой дойдеше при него и го попиташе дали е Кървавия изнасилвач, щеше да му отговори: „Да. Не ми харесва името, което ми дадоха, но съм аз“. И ако го попиташе защо го прави, щеше да отвърне: „Самозащита. Превантивен удар. Изпреварвам ги. Да, изпитвам нещо. Душата ми не е мъртва, не съм безчувствен, изобщо не е толкова просто. И аз чувствам като всеки друг. Изпитвам тъга и гняв и винаги съм дълбоко разочарован, че тези жени ме поставят в такова положение и нямам друг избор, освен да върша такива неща“.

Винаги казваше истината, винаги им разкриваше истинското си име, никакви псевдоними, адреса си, местоработата си, всичко, което ги интересуваше.

Лъжците бяха действителното зло на света. Лицемери, самозванци, измамници. Хора, които се чувстваха по един начин, а се държаха по друг. Хора с външност, която не съответстваше на вътрешния им мир, които учеха другите на морал, ала самите те не го съблюдаваха. Хора, които издаваха закони и тайно ги нарушаваха. Студентки, които в събота вечер се обличаха като Ани Оукли^[1], за да се престорят на смели, силни и предизвикателни, докато всъщност най-вероятно бяха страхливи, слаби и досадни.

Тази го привличаше, въпреки десетте излишни килограма. Въпреки ниския ръст. Възбуждаше го, макар че от предишната бяха минали само няколко дни. Беше се възстановил за рекордно време. Необходимостта беше майка на перверзията. Тази го устройваше. Щеше да я остави на открито — платно, изложено пред всички. Абсолютно ясно послание.

Поръча си нова бира и когато му я донесоха, плати, взе я и пресече пустия дансинг под ярките сини светлини на джубокса до ъгловото сепаре. Момичето вече не можеше да се преструва, че не го гледа.

Тя вдигна очи от бирата си, от мокрите кръгове по масата. Той остави бутилката си пред нея като дар.

— Наблюдавах те — каза червенкосата. — Мислех, че няма да дойдеш.

Той ѝ се усмихна. Тя отговори на усмивката му. Мрежата бе хвърлена. Жертвата беше уловена.

— Бавно действам.

— О, нима? Е, тогава си първият, когото срещам.

— Аз съм изчезващ вид.

Това ѝ хареса. Очите ѝ проблеснаха.

— Още нямаш трийсет, нали?

— Възрастта на жената си е нейна работа.

— Двайсет и осем, струва ми се.

— Сгреси с една година. — Тя се извърна.

— Питам, защото имам слабост към двайсет и девет годишни.

— Наистина ли?

— Ако съм прекалено груб, извинявай.

Жената отново се обърна към него, измери го с поглед и взе решение.

— Имаш късмет. Аз съм на двайсет и девет.

— Прекрасно.

— Така ли ще стоиш цяла вечер? Или ще седнеш и ще се опиташ да ме омаеш с приказки?

— Бавно действам — повтори той. — Но когато набера инерция, направо съм неустоим.

Тя отпи от бирата си и продължи да го гледа.

— Аз не съм момиче за една нощ. Ако си мислиш така.

— Повече ме интересува вечността — отвърна той.

Усмивката ѝ изгуби остротата си и тя хвърли тревожен поглед към бармана.

— Студент ли си?

— Изучавам някои неща. А ти?

Момичето го погледна. Сериозно.

— Докторантка съм по антропология. През януари е защитата ми.

Той стоеше толкова близо до нея, че тя можеше да се пресегне и да го промуши в корема, да го изкорми, да му извади червата. Ако знаеше кой е и какво иска от нея, със сигурност щеше да го направи.

— Значи си следващата Маргарет Мийд^[2]. Затова ли си тук? Да изучаваш туземците?

Тъгълчетата на очите ѝ се набръчкаха.

— Точно така. Странните ритуали на ухажване при северноамериканските селяндури.

— За такъв ли ме смяташ? За селяндур?

— Е, не приказваш като селяндур.

— Ти също не приказваш като каубойка.

Тя се усмихна още по-широко.

— Обличам се така, просто за да се вписвам в средата. Знаеш как е.

— Да, туземски дрехи.

— Точно така.

— Добре ли се чувстваш в този костюм?

— Не особено.

— Ами тогава трябва да го свалиш. Или да намериш някой да ти го свали.

Момичето сведе очи и се усмихна, отново отпи от бирата си и я остави настрана.

— Да сваляш жени в бар, толкова е банално. Не подхожда на интелигентен човек като теб.

— Ами, за пръв път ми е.

— О, нима? Къде обикновено търсиш жени?

— В бакалията.

— Много оригинално.

— На щанда за замразени храни. Пристигам към шест, шест и петнайсет и заставам там, като че ли не мога да избира.

— Но всъщност се озърташ за жени.

— Точно така. За някоя, която се прибира от работа, чорапогащник, костюм, и избира нещо замразено за вечеря. Самотна вечеря, така разбирам, че не е омъжена.

— И я сваляш.

— Не. Заговорвам я. Казвам ѝ, че телешкото по бургундски е вкусно. Че много върви със сериала по телевизията. Все едно двамата водим един и същ тъжен самотен живот.

— И действа ли?

— Да.

— Самотни работещи жени. Лесна плячка — отбеляза каубойката.

— Точно така — потвърди той. — Бързо схващаш.

— Не чак толкова. Всъщност и аз съм малко бавна.

— Знам едно по-хубаво място — каза той.

— Убедена съм. Къде, в твоето жилище ли?

— Не. Наричам го моята райска градина. Тихо и красиво, пясък, вода. Лунна светлина, звезди и жасмин.

— Владее карате. Имам кафяв пояс.

— Чудесно. Можеш да ни защитаваш от лунната светлина.

Тя докосна кичура, който се спускаше до бузата ѝ. Хвана един косъм. Жест, който той често забелязваше. Когато жените се чувстваха красиви и смятаха, че владеят положението.

— Добре, ще дойда с теб, но за малко — реши момичето. — Само за да видя тази райска градина.

— Вечерта ще свърши, когато пожелаеш. Обещавам ти.

И тя излезе от сепарето. Изправи се до него. По-висока, отколкото предполагаше. Колкото него. Подходяща.

— Е, ще ме включите ли в научната си статия, госпожо Мийд?

— Може би. Зависи.

— И от какво зависи?

— От това дали ще ме научиш на нещо, което не знам.

[1] Феб Ан Оукли Моузи (1860 — 1920) — американска състезателка по спортна стрелба. — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) Маргарет Мийд (1901 — 1978) — американска антроположка.
— Б.пр. ↑

19.

Здраво стиснала вибриращия волан, Александра шофираше в нощта. От мрака пред нея като мишени на стрелбище се появяваха магистрални знаци и автомобилни фарове. През няколко секунди поглеждаше в огледалото и винаги, когато някой автомобил започнеше да се приближава, гърдите ѝ се свиваха и тя затаяваше дъх, докато колата ги изпревари.

Опрял глава на прозореца, Лоутън спеше. На два пъти се будеше и презрително отговаряше на някакъв досаден герой от съня си, после незабавно пак се унасяше.

Александра на три пъти спира да налее бензин и да използва тоалетната. Бързо напредваха на север по I-75. Все същите четири ресторанта на всеки ярко осветен площад, все същият топъл вятър, носещ същите хиляди насекоми във въздуха около пращящите флуоресцентни лампи. Беше се схванала, в главата си чуваше гласове от последните две денонощия. Заплахите на Стан, молбите на Габи, телевизионните репортажи, безсмислените думи на баща ѝ, обясненията на Скарлет Роджърс. Откъси от разговори, сякаш превключваше запаметени радиоканали.

И през цялото време кълтеше неговото омразно име.

Дарнъл Флинт. Дарнъл Флинт...

Името му на устните на Стан бе проклетие, пулсиращо от отвратителна черна магия. Човекът, за когото се беше омъжила, се бе превърнал в онзи, който я измъчваше насън — седемнадесетгодишното момче, което лягаше отгоре ѝ винаги щом се унесеше.

Сякаш през младостта ѝ не се беше случило нищо друго. Онази сутрин се издигаше толкова нависоко, че всяко друго събитие от детството ѝ се губеше в сянка. Никакви рождени дни и Коледи, яркочервени велосипеди, великденски рокли, кукли, весели следобеди, прекарани в печене на бисквити с мама. Никакви филми, учители, щастливи сутрини, изпълнени с кипящата енергия на юношеството,

уханни летни нощи, танци със светулките, игри на двора, нищо не излизаше извън сянката на Дарнъл Флинт.

Спомняше си всичко, разбира се. Ала то се сливаше, изместено от един по-голям, по-мрачен спомен. Като някакъв тумор, който растеше и протягаше пипалата си към всички кътчета на мозъка ѝ.

Дарнъл Флинт бе причината да тренира карате, изкуството да отклоняваш човешкото докосване. Дарнъл беше избрал Стан Рафърти за неин съпруг, човек, абсолютно неспособен да ѝ даде обичта, от която се нуждаеше. Пак той бе избрал Габриела за нейна приятелка, жена също като Алекс, чиито детски рани не бяха зараснали. Дарнъл дори беше избрал професията ѝ, така че нощ след нощ да гледа през обектива си и да вижда неговите кървави останки.

Преди осемнадесет години Дарнъл Флинт я бе принудил да бяга, за да спаси живота си. И тя все още бягаше.

Призори, когато дърветата и хълмовете започнаха да изплуват от мрака, Алекс отби от междущатската магистрала, спря в едно крайпътно заведение и се нареди на опашката. Лоутън отиде до тоалетната, докато тя купуваше „Талахаси Демократ“ и две големи кафета.

Когато се върна в пикапа, Алекс откри кратко съобщение на страницата със събития от щатски мащаб.

В петък следобед беше убита Габриела Ернандес, известна политическа фигура от Маями. Надупченото от куршуми тяло на госпожа Ернандес било открито на пода в дневната от един от двамата ѝ сина. На въпроса дали смята, че смъртта на госпожа Ернандес е свързана с неотдавнашната ѝ противоречива среща с кубинския диктатор, Хари Антрим, говорител на полицейското управление на Маями отговаряше: „В този град животът ви може да се окаже в сериозна опасност, ако имате неправилна външна политика“. Убийството става още по-загадъчно, тъй като откритата на отбивката тойота е регистрирана на името на Александра Рафърти,

служителка в отдела за идентификация в полицейското управление на Маями. „Естествено, че сме разтревожени — заявяваше Антрим. — В петък вечер госпожа Рафърти не се яви на работа и не се обади по телефона. Да, всички сме много загрижени.“

Александра остави кафето си настрана и се загледа в светлата тухлена стена на ресторанта. Опитва се да диша равномерно, да се вземе в ръце. Но след миг усети, че в гърлото ѝ засяда буца и зад очите ѝ заприижда гореща вълна.

Наведе се напред, опря чело във волана, обгърна гърдите си с ръце и заплака. Скръб, на която отдавна не бе давала отдушник. Сълзите пареха — преглъщани толкова дълго, те се бяха превърнали в киселина. Тя запуши устата си с длан и тихо зариде, докато се задъха и я заболя стомахът. Докато Лоутън протегна ръка и я докосна.

Алекс избърса очи, отпусна се назад на седалката и го погледна.

— Има ли ни във вестника? Имената ни?

Тя поклати глава.

— Не, татко.

— Преди името ми често се появяваше във вестника. Някога показвал ли съм ти колекцията си от изрезки? Бях медиен любимец.

— Виждала съм ги.

Александра извади хартиена кърпичка от банана си, издуха си носа и изтри сълзите. Изчака да възстанови нормалното си дишане. После сгъна вестника и го пхна между седалките.

Запали двигателя, изкара тежкия пикап от паркинга, качи се по рампата на I-10 и потегли на запад. Фордът плавно набра скорост.

— Е, няма нищо по-хубаво от едно ново начало — каза баща ѝ.

— Аз я убих, татко. Убих най-добрата си приятелка.

— Нима?

— Аз отведох онези копелета при нея.

— Между другото, кои са тези хора?

— Не знам. Приятели на Стан, предполагам. Негови съучастници.

— Сигурна ли си, че не са дошли да почистят басейна?

— Не, татко. Те бяха убийци.

— Ами тогава те ще горят в ада, не ти. Ти не знаеше, че са там. Не може да се чувстваш виновна за всичко, Алекс. Има си име за това, забравих какво. Хора, които си мислят, че са виновни за световните проблеми. Не можеш да живееш така. Господи, никой няма да върши никаква работа, ако винаги си мисли, че е виновен за всяко лошо нещо, което се е случило. Всъщност къде отиваме? В Охайо ли, Алекс?

— Не, татко.

— Излязохме ли вече от Флорида? — след малко попита той.

— Почти.

— *Мъченици*, това беше думата. *Мъченици*, като Жана д'Арк. Която, между другото, е била изгорена на клада, защото е вярвала в такива глупости.

Ниските тъмносребристи облаци бързо се плъзгаха над тях. Тук-там ги пронизваха снопове лъчи, като прожектори на десетки полицейски хеликоптери.

— Откраднахме ли онези пари? Бягаме ли?

Тя го погледна, после отново впери очи в пътя.

— Не, не сме ги откраднали, татко. Просто ги взехме със себе си, докато реша какво да правя.

— Звучи ми неестествено — каза Лоутън. — Да бягаме. Като лоша шега.

Той се подсмихна, отвори жабката, надникна вътре и я затвори.

— Отдавна искам да се преместя. Напоследък в Маями стана прекалено опасно. Днес никъде не можеш да идеш, без да се натъкнеш на случайна стрелба. Когато с майка ти се оженихме, не беше така. Не, беше спокойно и безопасно. Всички в града се разбираха, говореха на един и същ език, щото тогава всички си бяхме от Охайо или Индиана. Сега всеки срещнат на улицата спокойно може да се окаже от Тибет. Адски шантаво е. Забелязала ли си, Алекс?

— Да, забелязала съм.

— Носим много пари. Предимно стотачки. Мога да ги преброя, ако искаш.

— Не искам да знам колко са.

— Не искаш ли? Защо?

— Защото не са наши.

Лоутън се наведе напред и дяволито се усмихна.

— Наши са, естествено.

— Трябва да ги върнем, татко.

— Защо?

— Защото са чужди.

— Вече не са. Наши са.

— Не са, татко.

— Смятам, че сме си ги заслужили след всичко, което преживяхме.

Алекс въздъхна. Трябваше да го учи на морал така, както някога я беше учил той.

— Това, че някой несправедливо е пострадал, не означава, че има право да нарушава законите. Сам го знаеш.

— Господи, смърдя отвратително. — Лоутън хвана подмишницата на анцуга си и я приближи към носа си. — Имам нужда от баня. Даже две. А може би три.

Тя го погледна да види дали отново се шегува, ала баща ѝ я наблюдаваше със смръщено от тревога чело.

— Сигурна ли си, че не бягаме?

— Не, татко, не бягаме. — Алекс се пресегна и го потупа по крака. — Стратегическо отстъпление, нищо повече. Само колкото да си поемем дъх, да подготвим следващия си ход.

Сред облаците в небето се рееха ястреби. Александра погледна към огледалото — голям червен камион с рев профуча покрай тях.

— Знаеш, че е опасно постоянно да зяпаш назад — каза Лоутън. — Така не се шофира. Не можеш да следиш пътя.

— Знам, татко.

— Не е разумно да се движиш в една посока и да гледаш в друга. Известно време можеш да го правиш, но рано или късно ще се блъснеш в нещо.

Когато въздушната вълна на камиона ги разлюля, тя хвърли поглед към баща си.

Лоутън забарабани с пръсти по таблото и избърса някакво петно на прозореца.

— Знам за огледалата. О, да, знам. Отлично познавам това състояние.

— Аз съм внимателен шофьор, татко.

— О, това ме е измъчвало през целия ми живот. Трябваше да съм при теб и да те защитавам. Трябваше да съм от онези бащи, с които

децата споделят, а ти си решила, че си длъжна да отидеш и сама да се справиш с онова момче. Толкова много мислех за това, че беше като развалена грамофонна плоча, въртях едно и също и не продължавах напред. Затова знам, Алекс. Знам какво е да гледаш в огледалото. Но напоследък това нещо, дете се случва с мен, тая загуба на паметта, е истинско облекчение, всичко изчезва. Малко по малко с всеки следващ ден. Не че е най-приятното нещо на света. Но поне прекарвам повече време в настоящето и това не е толкова лошо. Горещо го препоръчвам.

Александра притискаше гръб към облегалката. Очите ѝ бяха замъглени, но тя премигна и впери поглед в бялата кола пред тях.

— Не ми обръщай внимание — продължи Лоутън. — Какво знам аз, по дяволите? Старец със скапан мозък. Кой съм аз, по дяволите, че да давам съвети на умна жена като теб?

— Слушам те татко. Винаги съм те слушала.

— Ние бягаме, за да си спасим живота. Само с ризите на гърба си и с една торба пари. Леле, колко забавно!

Алекс продължи напред през възлести храсти, палми и борови гори. Нямаше много движение, само от време на време ги изпреварваше някой камион. Баща ѝ вдигаше и сваляше ципа на анцуга си и си тананикаше стара песничка от едно време, когато нещата не бяха толкова сложни.

На няколко пъти трябваше да спира, за да се консултира с картата, ала накрая се насочи на юг по лабиринт от тесни провинциални пътища, които я изведоха на 30А — крайбрежното шосе. И изведнъж въздухът се изпълни със силно, богато ухание на море. Слънцето ярко грееше, небето беше по-синьо, отколкото само допреди километър.

Прекосяха обширните блата в щатския парк „Грейтън Бийч“, пресякоха ниско, покрито с бетон пространство, направиха остър завой и излязоха на права отсечка, която минаваше точно покрай дюните. И най-после го видяха.

Изскочило от кафявите шубраци и ниски борове, градчето представляваше весело съчетание от пастелно лилаво, жълто, розово и тъмносиньо. Десетки островърхи викториански кукленски къщички с ламаринени покриви, бели веранди и балкони, дъсчени стобори, сложни орнаменти и филиграни. Приказно, абсурдно място.

— Какво е това, по дяволите? — Лоутън се бе навел напред, опъваше предпазния колан и се взираше в града.

— Сисайд. Сисайд, Флорида.

— Хм, проклет да съм. Какво е това, увеселителен парк ли?

— Това е град, татко. От онзи албум, който толкова много ти харесва.

— Град ли? Какъв албум?

— Построили са го съвсем близо до мястото, където почивахме онова лято. Спомняш ли си? Сийгроув.

— Спомням си, разбира се. Но защо се връщаме, по дяволите? Да не сме забравили нещо?

— Реших да продължим да строим онзи пясъчен замък. Спомняш ли си го, татко? Гигантския пясъчен замък, който строихме с теб?

— Дали няма лунапарк? С въртележки. И смешен голф. Някога бях много добър в голфа.

Тя се загледа в пъстрия хаос от крайбрежни къщи, изпъкващи на еднообразния фон на храсталаците, палмите, боровете и дъбовете като вълшебна царство, красиво и забавно.

— Известно време ще поостанем тук, татко. Ще сме на сигурно място, докато уредя някои неща.

Все още приведен напред, той се оглеждаше наоколо.

— Е, това не е Охайо — каза Лоутън. — Но, по дяволите, мисля, че засега ще свърши работа.

Докато пристигаше сутрешната смяна, той наблюдаваше от паркинга. Седнал в синята си хонда „Акорд“ с тъмни прозорци, той беше анонимен и невидим. Колата бе паркирана така, че да му осигурява панорамна гледка.

По време на пътуването от бара до центъра на Маями каубойката беше повярвала, че е искрен и добросърдечен. Той я забавляваше с истории от миналото си, същите, които винаги разказваше, и те неизбежно я очароваха. Жените обичаха анекдоти за майки и сестри. Доверяваха се на мъже, които поддържат добри отношения и оценяват жените. Момичето толкова се трогна от една случка с майка му, че

постави ръка на рамото му и не я вдигна, докато не спряха на пясъчния паркинг.

— Тук чувстваш ли се в безопасност? — попита той, когато двигателят утихна.

Тя погледна към високата сграда.

— Това ли е твоята райска градина, точно до полицейското управление на Маями? Господи, какъв си чудак!

— Такъв съм си.

Сега седеше в колата си с брой на „Хералд“ в ръце и час по час вдигаше очи от националните новини, за да погледне закъснелите секретарки и детективи, влизащи в служебния паркинг на четириетажната сграда. Съботната смяна.

Към девет часа настана затишие, точно когато свърши страниците с националната информация. Наводнения, безредици, политически провали и криминални безумия в далечни градове. Той остави подлистника настрана, намери местните новини и прочете част от статията на водещия журналист на „Хералд“, човек на средна възраст, който очевидно бе открил сарказма в пети клас и оттогава не беше успял да го преодолее.

Днес се пенявеше за нов жилищен квартал в края на неговия безценен Евърглейдс. Язвителна атака срещу някакъв бизнесмен, който имал нахалството да поиска да строи къщи на някогашното любимо място за риболов на журналиста. Тъй като бе израснал в Маями и си го спомняше като сънливо затънтено туристическо градче, човекът се мислеше за папа на алигаторите. Всеки трябваше да му се кланя, да целува пръстена му и да му позволява да решава какво да се строи и какво не. Проклети журналисти!

Когато отново вдигна поглед от вестника, работният ден най-после окончателно беше започнал. Неколцина добри граждани, които имаха работа с властите, но не можеха да намерят място за паркиране, започнаха да спират на пясъка до служебния гараж, където бяха посадени десетина палми.

Един млад мъж, който слезе от бял пикап, пръв забеляза каубойката. В продължение на няколко секунди той остана неподвижен, зяпнал голото й тяло, после бавно заотстъпва назад и завика за помощ. Униформеният служител на паркинга излезе от будката си.

След пет минути вече се бяха събрали тридесетина полицаи и между няколкото палми бе опъната жълта лента за ограждане на местопрестъплението. Появиха се телевизионни екипи, а високо в небето бучеше хеликоптер.

Ала той не обръщаше внимание на сцената пред себе си, защото погледът му беше попаднал върху основната местна новина за деня. Статия от три колони за Габриела Ернандес, известна окръжна активистка, чието надупчено от куршуми тяло в петък следобед било открито от един от синовете ѝ.

Това обаче изобщо не го интересуваше. Не даваше и пукната пара за политиците. Той препрочиташе последните няколко изречения.

На местопрестъплението била открита нов модел тойота „Камри“, регистрирана на името на Александра Рафърти, служителка в полицейското управление на Маями.

В петък вечер говорителят на управлението Хенри Антрим заяви: „Нямам представа къде е госпожа Рафърти. А сега изчезна и съпругът ѝ. Естествено, че съм разтревожен“. Господин Антрим има предвид Станли Рафърти, изчезнал от болничната си стая в „Джаксън Мемориал“, където лежеше със счупен крак след катастрофата на бронираната кола на „Бринкс“ в началото на седмицата.

Когато прочете съобщението, той внимателно сгъна вестника, остави го на дясната седалка и се загледа в полицаите. Яркото слънце на поредния ден. Клапите в него се отваряха, в кръвта му се вливаха силни стимуланти. Космите на ръцете му бяха настръхнали.

— Мама му стара! — измърмори под нос той. — Мама му стара...

20.

Закусиха в заведение малко по на юг от Сисайд и когато фирмата за къщи под наем най-после отвори в девет часа, двамата с Лоутън чакаха на вратата.

По лъскавата цветна брошура Алекс избра къща с две спални на Ийст Ръскин стрийт, на две крачки от плажа. Казваше се „Чатауей“, възможно най-евтината, която се предлагаше, собственост на Чад и Моли Чатуик, семейство от Ню Орлиънс, които я използвали само за един месец през лятото. Алекс я нае за седмица.

Тя отброи петнадесет стодоларови банкноти и служителката се вцепени при вида на толкова много пари в брой.

— Ние сме от Маями — каза Алекс, като че ли това обясняваше всички прояви на лоши обноски.

— А, разбирам — отвърна жената.

Слава богу, Лоутън мълча през цялото време, потънал в пълен смут от необяснимо дългото пътуване.

Един младеж с количка за голф ги упъти към къщата, едноетажно бунгало в зелено и оранжево-розово с бял дъсчен стобор отпред и ламаринен покрив. От едната страна имаше тясна отбивка, на която Алекс паркира пикапа. Предният двор не бе по-голям от нейната кухня в Маями. Петнадесетина квадратни метра, обрасли с тропически храсти и цъфтящ златник. Земята беше покрита с дебел пласт смлени борови иглички. От албума на Лоутън Александра знаеше, че в Сисайд са забранени изкуствените чимове, косачките за трева и градинските ножици. Контролирана дива среда, защитена със закон.

Пред къщата имаше веранда с дъсчена ограда, дневната беше слънчева и весела с бели прозрачни завеси, полиран дъбов под и стени в слонова кост. По дивана и фотьойлите имаше пъстри възглавници. Няколкото плетени столове и масички бяха боядисани в синьо, жълто и червено и придаваха на стаята жизнерадостния вид на детска градина. Мебелите и самата къща бяха на по-малко от пет години, ала всичко се

стремеше да напомня за по-стара и по-изящна епоха и в същото време да е напълно съвременно.

На дъбовата маса за хранене имаше опакована в целофан кошничка, подарък от агенцията за къщи под наем. Кафе на зърна, кроасани, пресни плодове и малка бутилка шардоне, всичко необходимо за началото на една великолепна почивка. В ъгъла до портала, който водеше към кухнята, имаше бял стол с висока облегалка и ръчно рисувани сини цветя. Всичко тук говореше за отличен вкус и нямаше нищо общо с онази някогашна порутена къща на брега. Нямаше пясък по пода, паяжини, ръждиви мивки и силен мирис на мухъл.

Алекс избра за себе си предната спалня. Близко до улицата, така че едновременно да наблюдава баща си и движението навън. Докато Лоутън взимаше душ, тя събу маратонките си, разкопча банана си и потърси къде да скрие чантата с пари. Накрая се спря на плетената кошница върху шкафа над кухненската мивка. Една по една нареди вътре пачките, докато я напълни догоре, и я върна на мястото ѝ. После прибра останалите пет-шест до формите за лед в камерата на хладилника.

— Това не е мястото, на което бяхме преди — отбеляза Лоутън. Той стоеше гол в дневната и водата от тялото му се стичаше по пъстрите килимчета на пода.

— Прав си, татко. Но тук е чудесно, не смяташ ли? Плажът е същият. Пък и не е нужно да сме в абсолютно същата къща.

— Нима?

— Не, това няма значение. Не ти ли харесва? Тук е чисто и слънчево.

— Уморен съм — отвърна баща ѝ. — Трябва да поспя. Остарявам.

— Можеш да спиш колкото искаш. По-късно ще отидем на плажа да погледаме залеза. Ще обиколим района, ще видим какво се е променило.

— Всичко се е променило. Всичко е различно от едно време.

— Някои неща са се променили, естествено. Но Сисайд ти харесва, нали?

— Трябваше да съм в „Харбър Хаус“. Ще получа неизвинено отсъствие.

— Ще ти напиша извинителна бележка, татко. Те ще проявят разбиране. Спокойно могат да минат без теб няколко дни. Сега сме тук, хайде да се порадваме на почивката.

— Крием ли се?

— На почивка сме, татко. Имаме отпуска.

— Илейн Дилашоу пече шоколадови бисквити с орехи. Ако ме няма, за да ги взема, тя ще ги даде на оня проклет Джордж Мърфи.

— Трябва да ти намерим хавлия, татко. Намокри целия под.

— Погледни ме. — Той спусна ръка, повдигна увисналия си пенис и го остави да падне. — Погледни това безполезно парче месо.

— Хайде, татко. Трябва да си починеш. И двамата имаме нужда от почивка.

— Преди не бях такъв. Някога бях истински мъж. Спомняш ли си?

— Да. Беше много мъжествен. Всички жени те харесваха.

— Нали? Можех да имам всяка от тях. Но избрах теб.

— Избрал си Грейс, татко. Майка ми, Грейс.

— Грейс ли?

— Хайде да си легнеш. Ела, стига приказки.

Тя го настани на чистия чаршаф, включи вентилатора на тавана, спусна щорите. Наближаваше десет часът, температурата навън не надвишаваше двадесет градуса. Поне пет-шест градуса по-малко и много повече кислород, отколкото в онзи субтропичен ад почти на хиляда километра на юг. В далечината се чуваше плясъкът на прибоя, от север подухваше освежителен ветреца, ухаещ сякаш на вечнозелена растителност, бистри планински езера и ледници. Имаше още поне месец, докато есенният въздух проникне чак до Маями. Един ден път с кола, друг сезон. Друга Америка.

Тя седна на ръба на леглото и Лоутън дяволито ѝ се усмихна.

— Тук е хубаво — каза баща ѝ. — Точно като в албума.

— Да. Точно като в албума.

Алекс отвърна на усмивката му и погали сухата, отпусната кожа на дланта му. След минута-две клепачите му се затвориха и той най-после заспа. Когато започна да диша дълбоко и да похърква през носа, тя се изправи и тихо затвори вратата.

В кухненския килер откри макара с конец, после извади от чекмеджето с приборите тежък черпак. Александра прокара единия

край на конца до бравата на стаята на Лоутън и започна да размотава макаратата, като отстъпваше към своята спалня. Накрая завърза другия край за черпака и го остави на ръба на нощното си шкафче. За толкова кратко не можеше да измисли по-добра предупредителна система.

Погледът ѝ попадна върху шкафчето и се задържа върху оставения там кожен банан. Алекс въздъхна, вдигна го и дръпна ципа. Извади петте снимки, пръсна ги върху плетената масичка, после измъкна малкото стъклено полукълбо от велуреното му калъфче, лупа, голяма колкото разрязан наполовина малък лимон.

Постави лупата върху „Задъхващата се“ и разтърка очи. След това започна бавно да мести стъклото от дясно наляво и да го плъзга нагоре по тялото на жената от свитите пръсти на краката към тънките глезени, малкия белег с форма на полумесец на десния пищял, капката кръв до коляното.

Десетки пъти беше правила същото, ала в тази спокойна стая, на тази силна светлина, снимката изглеждаше по-отвратителна от преди, по-отчетлива.

Алекс продължи по леко разтворените крака на жената до обръснатия ѝ пубис, тънката ѝ талия и малкия ѝ пъп. Гърдите бяха сплеснати, зърната — тъмни и малки, като нейните. Накрая стигна до раната на гърлото ѝ, назъбено „С“, оставено от рязко замахналия с ръка убиец. Абсолютно същото като при другите три жертви.

Тя задържа лупата върху лицето ѝ. Брюнетка с дълга до раменете коса, бретон. Отворени очи, бездънно сини. Тъмни вежди, дълги мигли. Синина на лявата буза от удар с дясна ръка. Александра присви очи и завъртя снимката така, че силната океанска светлина да падне точно отгоре ѝ и се наведе към нея.

Синината бе по-малка, отколкото ѝ се беше струвало преди, по-малка от среден юмрук. Широка не повече от два пръста.

Тя отмести фотографията настрани и постави на нейно място „Маршируващата“. Изчака, докато скрилият слънцето облак отmine, плъзна лупата по светлата кожа на жената и откри същата синина на същото място, също толкова малка. Широка два пръста. Провери другите три и установи същото. Синини, каквито бе виждала и преди в друг случай или в друг контекст. Не си спомняше.

Алекс се изправи и закричи назад-напред. Ако беше в управлението, щеше да слезе в хранилището, да потърси в старите си

досиета, да прерови купища снимки, докато открие онази, която се мъчеше да си спомни.

Не можеше да разсъждава, не можеше да се съсредоточи. Мислите ѝ бяха мъгляви и разпокъсани от прекараната безсънна нощ. Засега трябваше да остави синината на подсъзнанието си, още една причина, поради която се налагаше да се обади на Дан Романо.

Алекс взе душ, изми си косата с шампоан и се загърна в хавлия. Взе бермудите, блузата, бельото си и анцуга на баща си и ги занесе при малката перална машина, която бе видяла в кухнята. Включи я и се върна в стаята си и легна на леглото.

Заслуша се в дращенето на клоните в черчевето на прозореца, в присмехулника, който изпълняваше взетия си назаем репертоар в малкото дворче между тяхната и съседната къща, и дълбоко вдишва благоуханния въздух.

Сякаш дълбоко в нея биеше катедрална камбана. Това място вече ѝ действаше, като че ли всеки дъх беше натоварен с възбуждащи феромони, тези силни химични вещества, отделяни от дърветата и приборя, процеждащи се от порите на земята, докато въздухът станеше неустоим, вибриращ от спомени. Невероятно силни, живи спомени — последния златен месец от детството ѝ, чудесните часове с родителите ѝ, безопасния, прекрасен свят, плажа и морето, обраслите с шубраци хълмове, лагуните, пеликаните и чайките, носещи се на вятъра, онзи сладък, здрав аромат на напечено от слънцето чамово дърво.

Алекс се отпусна на възглавниците и се загледа в графиката на стотици розови фламинги, събрани край лагуна в Евърглейдс. Десетки пъти беше виждала тази литография на Одъбон^[1], нарисувана от великия натуралист от деветнадесети век, когато тези птици бяха изобилствали във Флорида също като бизоните в прерията. Трябваше ѝ известно време, за да разбере какво не е наред в литографията. Самите фламинги. Те изобщо не бяха розови, а синкави, само върховете на крилете им бяха оставени в истинския им цвят. Някаква дизайнерска шега, напомняне, че миналото и настоящето завинаги са се слели, променени завинаги. Принцип, на който се основаваше самият Сисайд, носталгичната игра на „тука има, тука няма“, която играеше градчето.

Алекс затвори очи и усети, че налягането във вените ѝ спада. Започна да следи дишането си, да проследява всяко вдишване чак до дробовете си и обратно. Години наред бе упражнявала тази йогистка

дисциплина в началото и края на всяка тренировка по карате и тя обикновено беше прояснявала ума ѝ по-добре от двойно кубинско кафе. Макар че днес само още повече я приспиваше.

Трябваше да помисли, да разработи план, да реши точно какво да сподели с Дан Романо. Ала в момента бе прекалено изтощена. Прекалено уморена, за да изпитва угризения, да се тревожи или да подготвя контраудара си. Прекалено изчерпана, за да направи каквото и да е друго, освен да потъне в тъмната, бездънна река на съня.

— Отиваш ли някъде?

Майка му стоеше на прага на килера. Коланът ѝ беше развързан. Пеньоарът ѝ висеше разтворен и разкриваше редките сиви косми на пубиса ѝ и увисналите торбички кожа на мястото, на което някога се бяха намирали гърдите ѝ.

— На кратка почивка — отвърна той. — За няколко дни заминавам на север.

Постави третата и последна найлонова торбичка кръв в хладилната чанта и я зарови в натрошения лед.

— Съжалявам, че те безпокоя, но съм жадна. Алкохолът ми свърши.

— Не хленчи. Купил съм ти.

Тя навлажни устни и с олюляване се потътри напред, като измъчено му се усмихна.

— Ти си добър син — каза майка му и нервно протегна ръка. — Винаги си бил добър и грижовен с мен. Само на теб мога да разчитам. Само на теб.

Той отблъсна ръката ѝ, мина покрай нея, занесе хладилната чанта в дневната и я остави до входната врата.

— Ето. — Приклепна, отвори чантата и извади еднолитрова бутилка „Смирноф“. — Но не се опитвай да ме забаламосваш с тия глупости за добрия син. Вече е късно за това, дърта вещице.

— Но е вярно. Ти си най-малкият ми, най-хубавичкият ми син.

— Върви на майната си!

Старицата вдървено се приближи към него. Артрит или подагра, не беше сигурен. Отдавна не бе ходила на лекар. Не беше излизала от тази къща.

— Ти беше любимото ми дете. Наистина.

— Долна лъжкиня, ти ме заряза още в мига, в който ме роди. Постоянно къркаше и ме поглеждаше само колкото да ми се намръщиш.

— Не, не. Обичах те, повярвай ми. Ти беше моето бебче, миличкото ми нежно момченце.

— Няма да успееш. Откажи се. Вече нищо не можеш да направиш, извиненията няма да ти помогнат. Аз бях петгодишен, плачех за теб, стоях точно пред теб, а ти изобщо не ме забелязваше. Беше прекалено заета да вадиш още лед от формичките и да си правиш поредния коктейл от уиски с лимон. Сега не можеш да се върнеш назад във времето и да го промениш. Свършено е. История. Ти ме изостави и сега си търпиш последствията. Ето как става. Застига те кармата.

— И аз съм изживявала тежки моменти — каза тя. — Животът ми не беше лек.

Погледът ѝ заблужда из мрачната стая. Очите ѝ се навлажниха.

— Спести ми съзливите си глупости.

— Ако баща ти беше жив, нямаше да постъпваш така.

Това го спря за миг.

— Баща ти щеше да извади колана си и да...

— Какво, майко? Да ме пребие ли? Да нашиба задника ми до кръв, докато не ми останат сълзи? Това ли искаше да кажеш?

— Защо съм тук, сине? Защо постъпваш така с мен, милото ми момче?

— Нарича се „отмъщение“, мамо. Известно също като „справедливост“.

— Но ти беше толкова добричък. Толкова миличък. Не е хубаво, сине. И онова, което правиш с онези жени, също не е хубаво. Знаеш го, нали?

Тя протегна ръка и пристъпи към него, ала той се отдръпна и се запъти към предната стая, където на голия под лежеше дюшекът ѝ. Вонеше на урина и разлагаща се кучешка храна. Тоалетната дъска в банята липсваше, фаянсът бе на черни и оранжеви петна. По стените лазеха хлебарки. Той застана пред чинията и погледна в кафеникавата вода.

Семейната библия лежеше върху капака на фаянсовото казанче. Черната ѝ кожена подвързия се беше огънала от годините, прекарани

на силна влага. Тънките страници бяха единствената тоалетна хартия, която позволяваше на майка си.

Той развъртя капачката на водката и вдигна бутилката над тоалетната.

— Не! — изпищя старицата и се хвърли към него, но той отблъсна мършавото ѝ тяло настрани и тя се строполи на пода. Привдигна се и го погледна от дълбините на кафявите си очи.

Той наклони шишето и го остави да се излее в чинията.

— Ти си жесток — безизразно каза майка му. — Жестоко момче!

— Аз не съм виновен. Просто продължавам семейната традиция.

— Баща ти беше нещастен човек. Но ти си по-добър от него. Много по-добър. Ти си добро момче.

— Естествено — ухили ѝ се той. — Аз съм цял светец.

— Така е. Винаги си бил добър. Толкова умно, чувствително дете. Винаги съм знаела, че ще се издигнеш. Че ще станеш важна личност.

— О, наистина станах. Пишат за мен на първите страници на вестниците.

Мъжът остави бутилката на ръба на мивката. Старицата впи очи в нея с потръпващи устни. На дъното оставаха три сантиметра прозрачна течност.

Той усети, че се усмихва. Във вените му се вливаше нова енергия. Шлюзовете на адреналина бяха отворени и с всяка изтекла секунда той набираше височина.

— Време е да вървя, мила мамо. Трябва да хвана самолета. Ако се появи нещо и се наложи да се свържеш с мен, аз ще съм на плажа и ще си почивам с всички онези чудесни хора в техните чудесни къщи. На прекрасния пясъчен бряг на Сисайд, Флорида.

[1] Джон Джеймс Одъбон (1785 — 1851) — американски натуралист. — Б.пр. ↑

21.

Събуди я автомобилна аларма, която ви в продължение на няколко секунди, после рязко замлъкна с двойно изпиукване.

Александра седна на леглото, запремигва и се опита да си спомни къде се намира. Изтекоха няколко секунди, докато събитията от последните дни изплуват от мъглата и се подредят в строен ред. Катастрофата на бронираната кола, мрачната сцена в болничната стая на Стан, надупченото тяло на Габриела, безкрайното пътуване от Маями до Северна Флорида.

Тя присви очи и погледна будилника на нощното шкафче. Пет четиридесет и осем. Седемчасов сън, след който не се чувстваше отпочинала. Мускулите я боляха, крайниците ѝ бяха като налети с олово. Като че ли беше прекарала следобеда в опити да се изтръгне от мрачните подземия на кошмарите.

Алекс се прозя и се протегна, после спусна крака на пода и стъпи върху нещо метално и студено. Тя се наведе и го видя. Черпакът.

Скочи от леглото и се втурна в дневната. Беше гола и все още сънена, ала бързо се разсъни.

Лоутън го нямаше нито в кухнята, нито в неговата спалня. Нямаше го и в банята.

Александра три пъти извика името му, преди да види, че входната врата е откряната и на улицата навън сияе кехлибарената привечерна светлина.

Бермудите и блузата ѝ бяха в пералнята, мокри и смачкани. Тя ги облече, нахлузи маратонките си и излезе навън. Паниката нямаше да ѝ помогне. Трябваше да се съсредоточи, да запази спокойствие, да разузнае района. Може би след по-малко от час щеше да се стъмни и не можеше да си позволи грешни предположения.

Не можеше много да се е отдалечил. В това малко усамотено градче нямаше къде да се отиде. Триста къщи, заобиколени от непроходими шубраци от едната страна и от Залива — от другата.

За миг спря на червените тухли на Ийст Ръскин и се озърна към тясното шосе, после впери поглед към града. Избра плажа. Самата тя би тръгнала натам. Може би същите спомени бяха привлекли Лоутън към захарните пясъци. Навярно старецът си припомняше онези дълги разходки с Грейс, когато двамата бяха оставяли Александра сама да строи своя пясъчен замък.

Бермудите и блузата лепнеха по кожата ѝ, влажни и тежки. На стъпалата към плажа подмина група от загорели туристи — мъжете в пъстри дрехи за голф с очила в ретро стил, жените в дълги рокли, накичени с прекалено много бижута, и с чаши вино в ръце. Когато Алекс забърза надолу, смехът и разговорите им рязко секнаха и те едновременно отстъпиха настрана, сякаш правеха път на недосегаема личност.

Когато стъпи в дълбокия пясък на плажа, маратонките ѝ заскърцаха като върху току-що навалял сняг. Последните поклонници на слънцето вече изтупваха хавлиите си, сгъваха столовете си и се насочваха към стъпалата.

На изток край високите дюни имаше десетки бунгала, несигурно застроени върху пясъка, а на два-три километра зад тях започваха мрачните вили и мотели. В обратната посока плажът продължаваше четири-пет километра и преминаваше във високите, обрасли с трева дюни, които преди осемнадесет години бяха пазили от водата нейния пясъчен замък.

Тя бързо се запъти натам по по-твърдия мокър пясък край водата. Подмина две гимназистки по бански, които си подхвърляха фризби в плитчините край брега.

Зад тях група осемгодишни дечурлига играеха на гоненица, плискаха се и се гмуркаха в сребристия залив. Още по-нататък неколцина възрастни, изтегнати на шезлонгите си, четяха списания или пиеха студени напитки.

Трябваше ѝ почти половин час, за да стигне до последните неколкостотин метра на плажа. Дотогава наоколо бе опустяло и само една млада двойка тичаше към нея, следвана от черен лабрадор. Слънцето залязваше — червено-златистите отблясъци изпъкваха на тъмносиния фон на запад.

Алекс се обърна и закрачи назад.

Стомахът ѝ се бе свил от страх, сърцето ѝ ускорено биеше. Опитваше се да се успокои, да измисли десетки логични обяснения. Че баща ѝ просто скита из живописния град, че се е развихрил на местния пазар или седи в някой бар на открито, пие бира и разговаря с някой местен зевзек. Или че когато се върне, ще го завари да гледа телевизия в дневната в Чатауей, готов за обичайната си бира.

Александра забави крачка и се загледа в отраженията на залеза по вълните. Дрехите ѝ бяха почти сухи, но сега трепереше повече, отколкото преди половин час. Тя отново забърза в сгъстяващия се мрак и почти бе стигнала до стъпалата, когато видя големия уродлив силует да излиза от водата на петдесетина метра от нея.

Алекс спря, избърса очи и се затича нагам.

И се закова на място.

— Татко?

Пристъпи напред и видя баща си в ръцете на висок млад мъж. Косата на Лоутън Колинс беше мокра и разрошена, главата му се опираше в гърдите на мъжа. Беше по червени боксерки, вдигнати високо над малкото му шкембенце. Очите му бяха отворени и на устните му се бе изписала смутена усмивка.

— Добре е — каза мъжът. — Просто е влязъл прекалено навътре в морето и се е уморил.

— Боже мой! — изохка Александра. — Татко, сигурен ли си, че си добре?

Лоутън засрамено кимна и изплю малко вода на пясъка. После завъртя глава и вдигна очи към мъжа, който го носеше.

— Познавам ли те, малкия?

Алекс се приближи и се вгледа в спасителя на баща ѝ. Тъмнозелените му бермуди и бялата му фланелка бяха мокри. Тъмните му очи блестяха и на лицето му грееше познатата усмивка. Сърцето ѝ заблъска в гърдите и тя си пое дълбоко дъх, за да преодолее обзелата я слабост. За миг не успя да свърже името с лицето. Струваше ѝ се толкова не на място, на толкова много километри от света, който споделяха двамата.

— Джейсън! — възкликна Александра. — Джейсън Патърсън.

— От плът и кръв.

Той поклати глава и смутено се усмихна, сякаш не вървеше толкова гладко, колкото се беше надявал.

— Реших, че имам нужда от почивка — рече Джейсън. — Ти толкова хвалеше това градче, че дойдох да се убедя.

— Глупости.

— Красиво е. Малко е кукленско, но е приятно за окото.

— По дяволите, Джейсън, какво правиш тук?

— Ами, разхождах се по плажа и го видях да размахва ръце. Не знаех, че е баща ти. Просто съвпадение. Щастлива случайност.

— Стан ограби бронирана кола — каза Лоутън. — Затова сме тук. И заради Дарнъл Флинт.

— Кой е Дарнъл Флинт?

— Във вилата са парите от бронираната кола. Искаш ли да ги видиш?

— Какви пари? — Джейсън я зяпна. — Какво става, Алекс?

Тя отправи очи към мътните води, които отразяваха последните слънчеви лъчи.

— Това е дълга история. Прекалено дълга.

— Имам време — отвърна младият мъж и изправи Лоутън на крака. — Предостатъчно.

Джейсън разсеяно се усмихваше. Ветрецьт развяваше дългата му черна коса. Той повдигна ръка и я отметна от лицето си. И Александра осъзна, че го зяпа, че гледа ръцете му, медната кожа на гърлото му. Че усеща физическото му присъствие повече от когато и да е. Индианските му скули, тъмните му, лъскави като въгленчета очи, спокойната му усмивка.

— Вие двамата се познавате, нали?

— О, да — потвърди Джейсън. — От години тренираме заедно.

Той срещна погледа ѝ и още по-широко се усмихна.

— Гладен съм — каза Лоутън. — Стана ли време за вечеря?

Алекс откъсна очи от тези на Джейсън и се обърна към баща си. После въздъхна и го хвана подръка.

— Ти вечно си гладен, татко.

— Мога да изям цял кон. По дяволите, мога да изям два коня. Ами ти, синко? Гладен ли си? Ще вечеряш ли с нас?

Джейсън се наведе, събу гуменките си и изля водата от тях.

— Умирам от глад — усмихна се той на Алекс. — Чак ми прималява.

Тя поклати глава.

— Хайде, татко. Трябва да те изсушим.

— Ами аз? Мокър ли да остана?

В морето на шест-седем метра зад тях от мрачното небе се спусна чайка и сякаш запрати към брега лилави вълни.

— Естествено, Джейсън, ела и ти. Искам да чуя обяснението ти. И гледай да е логично.

22.

— Ейми те харесва — заяви Ема. — Луда е по теб, Джен.

— Откъде знаеш?

Навела глава, Дженифър наблюдаваше хлебарката, която пълзеше по предницата на бялата ѝ копринена блуза.

— Ако се отпуснеш, още повече ще те хареса. Тя усеща, когато някой се страхува от нея.

— Трябва да налеем бензин — обади се Норман.

— Ами тогава спри и налей — отвърна Ема. — Всеки път ли ще искаш разрешение? Божичко, Норман, бъди решителен, поне веднъж отбий от магистралата, без да се съветваш с мен.

Тя ядосано погледна другата жена.

— Мъже.

— Мъже — повтори Дженифър.

Ема седеше отдясно, Дженифър — в средата. Смрачаваше се. I-10, на два часа път западно от Талахаси. В отсрещното платно вече четиридесет и пет минути почти нямаше движение. Пътуваха за Сисайд, Флорида.

Близо хилядата километра трябваше да им отнемат най-много дванадесет часа, ала някъде край Форт Майърс се бе повредил проклетият карбуратор и не можеха да вдигнат над осемдесет. Трябваше да решат дали да спрат и да се опитат да го поправят, или да продължат напред. Продължиха.

Нямаше климатик и беше адски горещо, дори с отворени прозорци. Ема се обливаше в пот. Пътуваха от полунощ, цяла събота, хиляда километра с не повече от седемдесет и осем километра в час. Осемнадесет часа след като бяха напуснали Маями, все още се намираха във Флорида.

— Трябваше да вземем самолет — отбеляза Норман.

— О, да — отвърна Ема. — Представям си как щяхме да минем с автомата и пистолета. Вече щяхме да сме на път за „Лийвънуърт“^[1].

— Или с крадена кола.

— Да бе, и на петнайсетия километър да ни спре пътна полиция.

— Може ли да прибереш хлебарката, Ема?

Дженифър изпъшка и се размърда на мястото си.

— Стига си се свивала, по дяволите. Плашиш я.

Ейми полази от яката на блузата по дългата, тънка шия на Дженифър. Ема я държеше за зеления конец. Лампичката на тавана беше включена, за да може да я наблюдава. Веднага щом слънцето залезе, трябва да си нащрек с хлебарките, тъй като това е обичайното им време за хранене и съешаване.

— Просто е отврат — каза Дженифър.

— Това е заради мисловната ти нагласа — поясни Ема. — Мисли за усещането като гъделичкане. Все едно че гаджето ти духа по шията и прокарва пръсти по кожата ти. Гаджето ти прави такива неща, нали? Гъделичка те, милва те по нежните места.

— Не, всъщност е доста груб.

— Груб и бърз ли?

— Да — потвърди Дженифър. — Груб, бърз и хърка.

— Мъже — рече Ема.

— Да, мъже.

— Жените са от Венера — каза Ема. — Мъжете са от Пенис.

Дженифър се засмя.

Изтече минута. Тримата се вслушваха в боботенето на двигателя.

Накрая Ема наруши мълчанието.

— Трябва да измислим нова игра.

— Писна ми от игри — отвърна Дженифър.

— Какво ще кажете за „Мечти“?

— Уф, добре. Какви са правилата този път?

— Няма правила. Всеки разказва мечтите си. Нали разбираш, каквото там си фантазира.

— Чакай да си помисля — каза Дженифър.

— Знам за какво си мечтае Норман — продължи Ема. — Да е часови пред Бъкингамския дворец. От ония с ремъците под брадата дето никога не мърдат и не приказват. Можеш да скачаш наоколо, да му плюеш в лицето, той пак ще стои като статуя и ще зяпа в празното пространство. За това си мечтае Норман. Никога да не му се налага да мисли. Да изпълнява заповеди. Като робот. Като мравка войник. Просто да служи на царицата, не на кралицата.

— Сетих се за какво си мечтая — каза Дженифър. — Да съм телефонистка в най-голямото представителство на „Лексус“ в света. В Далас, Тексас. На паркинга обикалят всички ония красиви продавачи и ме чакат да повикам имената им. Гласът ми ще се чува на километри. И всички петролни магнати и другите богаташи, които идват да пазаруват всеки ден, ще чуват гласа ми да кънти в небето като глас божи. Една секси богиня.

Норман хвърли поглед към нея и отново се извърна към пътя.

— За това ли си мечтаеш? — попита Ема. — По дяволите, Джен, че това е същата работа, дето я вършиш и сега, даже още по-кофти.

Дженифър се нацупи за миг, после отвърна:

— Хм, не исках да го кажа, защото знам, че ще ми се присмееш, обаче истинската ми мечта е да имам деца и съпруг и да живея в голяма къща с много прозорци, да имам чистачка, която да чисти всеки ден, децата ми да са красиви и умни, никога да не ми лаят по нервите, мъжът ми да иска да се любим всяка нощ и да ме обожава, да се гордее с мен и да ме смята за страхотна майка и съпруга. Ще ги водя на футбол, ще ходя на пазар, ще организирам онези големи вечери и ще почиваме в планината или на езерото. И ще имам градина с цветя и краставички.

— Божичко! — възкликна Ема.

— Знаех си, че ще ми се подиграваш.

— За това ли си мечтаеш? Можеш да постигнеш всичко на света, а ти искаш да станеш домакиня, така ли? Мама му стара, Дженифър! Това е тъпо. Краставички, господи! Чу ли я, Норман? Момичето иска да гледа краставички.

— Чух.

— Е, щом не ти харесват моите мечти, да чуем твоите, Ема. Хайде, казвай, за да мога и аз да се присмея на мечтата ти.

— Дресьорка на хлебарки.

— Какво?

— За филмите. Там винаги търсят хора, които могат да се оправят с хлебарки.

— Наистина ли?

— Естествено. Не си ли виждала? В някой страшен филм от цепнатината на стената се появява хлебарка, качва се по леглото, изкатерва се по завивките и камерата внимателно я следи, докато пълзи

по дланта на момичето, после по ръката и по лицето. Не знаем какво ще видим — може би момичето спи, може би се люби или гледа как се приближава хлебарката, и после бам, камерата се отклонява и ние виждаме, че от челото на момичето стърчи нож.

— Супер.

— Естествено, че е супер. Това е Холивуд, Дженифър. И там плащат големи пари за човек, който може да накара хлебарката да мине точно откъдето трябва, онова дълго пътуване по ръката на момичето. Хората с моите способности получават огромни заплати. Ще си купя голямо имение в Бел Еър или в Бевърли Хилс, ония места, дето живеят всички звезди. И всяка сутрин ще извеждам на разходка кучето си.

Наближиха комплекс бензиностанции и Норман намали.

— „Ексон“ или „Шел“? — попита той.

— Норман — каза Ема, — защо не почерпиш от огромния си резервоар с тестостерон и поне веднъж не вземеш сам решение какъв бензин да налееш. Мислиш ли, че можеш да го направиш?

— Ще опитам.

— Мъжете са от Пенис — подсмихна се Дженифър.

— Норман е енигма. Той е от съвсем друга планета. Знаеш ли какво е енигма? Енигма е загадка. Като сфинкса. Огромен, грозен, просто си седи и нищо не прави.

Хлебарката запълзя по прасковения мъх по бузата на Дженифър. Тя затвори очи и отпусна глава назад.

— Гъделичка ли те, Дженифър? Или гали чувствителната ти кожа?

— Да — потвърди момичето. — Да.

— Добре. Сега започваш да осъзнаваш едно от многобройните чудесни качества на *Periplaneta americana*. Просто се отпусни. Отпусни се и се кефи.

— Не мога да повярвам — прошепна Дженифър. — Даже една гадна хлебарка е по-добра от Стан Рафърти.

— Той не е бил добър, а? Кофти любовник.

Норман я погледна и поклати глава.

Без да отваря очи, Дженифър отвърна:

— Караше ме да върша разни неща. Неща, които не обичам.

— Ей — обади се Норман, — престанете!

Ема студено го изглежда, което значеше „Остави ни на мира“.

— Какви неща, Джен?

— Завързваше ме за таблата на леглото, нали разбираш, и използваше разни предмети.

— Какви предмети?

— Главно плодове. Много си падаше по банани, един-два пъти опита с круши. Даже с грозде.

— Задник.

— Да — каза Дженифър. — Това също.

Ема се подсмихна.

— Престанете — повтори Норман.

— И после онзи човек от службата на Стан. Казваше се Делвин.

— Тройка ли направихте?

— Не, Стан само гледаше. Седеше до леглото и гледаше как с Делвин се чукаме. Беше някак особено и гадно. Съгласих се само защото той ме помоли, защото се опитвах да го направя щастлив. Но не ми хареса. И колкото повече мисля за това, толкова повече се ядосвам.

— Значи само е седял и е гледал, а? Беше ли гол? Биеше ли си чекии?

— Не, беше си облечен и само гледаше.

— Господи боже!

— Стан има проблеми. Сексуални проблеми.

— Така изглежда.

— Стига — повтори Норман. — Престанете и двете.

— Стан е много лош човек — продължи Дженифър. — Постоянно четете за престъпления. Знае всичко за известни обири, престрелки, съдебни процеси и за частния живот на престъпниците. Много е опасен.

— Глупости, Дженифър — заяви Ема. — Както го описваш, твоят Стан ми прилича на книжен плъх. Книгите не са истинския живот. Нищо подобно. Докато не се овъргаля в калните канавки, докато над главата му не засвирят куршуми, човек не знае нищо. Докато не натисне спусъка и не очисти друго човешко същество, докато не види куршумът да излиза от плътта и костния мозък.

— Стан знае много неща. Занимавал се е с всякакви гадости.

— Обаче не дойде да те спаси, нали? Чакахме го, но той не дойде. Цялото това учене, цялото четене за престъпността не му е дало смелостта да дойде и да те спаси, въпреки че ти го помоли. Той чу

треперещия ти глас по телефона, разбра колко си уплашена и не ти се притече на помощ.

— Но въпреки това е опасен — не отстъпи Дженифър. — Много опасен човек.

— Е, не се безпокой, котенце. Не се безпокой за Стан. Ние с Норман сме по-опасни от него. Много по-опасни.

Хлебарката пълзеше по десния ѝ клепач и пипалата ѝ опипваха дългите ѝ мигли.

— Ема? — Дженифър въздъхна дълбоко.

— Да?

— Благодаря, че не ме уби.

Ема отпусна крака на хлебарката и насекомото се покатери по носа на Дженифър, после запълзя по челото ѝ.

— Моля, Дженифър.

— Всъщност защо не го направи? Защо просто не ме застреля? Аз не ви трябвам. Само съм ви в тежест.

— Взех те с нас, защото си готина, Джен. Щото усмивката ти ми харесва.

— Не, питам сериозно. Защо?

— И защото имам нужда от някой, с когото да си приказвам. Тоя тип, Норман Франкс, в случай че не си забелязала, не е много разговорлив. Има словесен запек. Нали, Норман?

Той продължи да следи пътя.

— Момиче като мен не може много да издържи с монолози. И все повече те харесвам, Джен. През последните осемнайсет часа ми ставаш все по-симпатична. Започвам да си мисля, че може би си тъкмо оная приятелка, от която имам нужда през този напрегнат период.

Дженифър се замисли над думите ѝ, докато хлебарката пълзеше по русата ѝ коса.

После протегна ръка, напипа дланта на Ема, хвана я и топло я стисна.

— Наистина съм ти благодарна, че не ме уби. Ще направя всичко, за да ти се отплатя.

Ема ѝ намигна.

— И без това нямаме нужда от мъже. Какво друго са ни донесли те, освен проблеми? Права ли съм, Джен?

— Проблеми и само проблеми. Мъжете са от Пенис.

— Да вървят по дяволите — каза Ема. — Имаме ли нужда от тяхната космата, мускулеста помощ? Нямаме. Имаме ли нужда да ни наглеждат, да ни пазят? По дяволите, нямаме. Да вървят в манастир, ако щат, а, Дженифър?

— Абсолютно.

Дженифър лукаво стисна дланта ѝ.

— Завинаги приключвам с тях — рече тя. — И вече се чувствам по-добре.

Норман отби на бензиностанцията и се обърна към Ема.

— Някой ни следи.

— Какво?

— Ей там, оня форд.

Петгодишен форд „Галакси“ бе спрял на съседната бензиностанция.

— Господи боже! — ахна Дженифър. — Това е той. Стан.

Норман отвори вратата и слезе. Той се наведе към отворения прозорец и главата му го изпълни.

— Обикновен или специален?

[1] Федерален затвор в Североизточен Канзас. — Б.пр. ↑

23.

Стан Рафърти спря на „Шел“ срещу ярко осветената бензиностанция на „Ексон“, където зареждаше жълтият пикап. Натисна клаксона, ала отвътре не излезе никой. Вятърът развяваше червено-зелените найлонови знаменца. Пет-шест кокошки кълвяха в тревата край сградата. В тоалетната сигурно живееха свине, а в храсталаците пасеше крава.

Така бе във Флорида. Излизаш на километър от Маями и все едно си във Форт Блосъм, Джорджия или в някоя затънтена дупка в Алабама. През последните осемнадесет часа по всички радиостанции пускаха само сълзливи мелодии или пък някой идиот проповедник сипеше огън и жупел в греховния мрак на радиосвета.

Стан върна на заден и спря до маркуча с въздух. Трябваше още два пъти да натисне клаксона, преди един блед червенокос дебелак да отвори вратата на офиса и да се затътри към отворения му прозорец. Всяка негова стъпка предизвикваше сеизмични вълни.

Лявата му буза бе подута и от ъгълчето на устата му се стичаше кафява слюнка. Сигурно цяла нощ беше зяпал голи снимки в новия брой на „Барнярд Мънтли“, помисли си Стан.

Той допи еднолитровата бутилка кока-кола и хвърли бутилката на пода. Беше изпил три и на задната седалка имаше още четири. Бе ги купил на предишната бензиностанция. Обезболяващи за проклетия му крак. Не помагаха много.

Дебелият селяндур дойде до прозореца и се наведе.

— След седем часа няма пълно обслужване. Ще трябва сам да си налеете.

Стан погледна дигиталния часовник на таблото.

— Още е седем без десет.

— Моят часовник показва друго. А тук се движим по моя часовник.

Дебелакът носеше шапка, гащеризон и оранжева фланелка, от която Стан мигновено получи главоболие.

— Господи, приятел, кракът ми е счупен — каза той и потупа белия гипс. — Направи ми услуга.

Мъжът се отдръпна от прозореца.

— Не ме молете, господине. Правилникът си е правилник.

Той закрачи обратно към офиса.

— Ей ти, шопар! — извика Стан. — Погледни ме. Обърни се, идиот такъв, и ме погледни в очите.

Мъжът спря с гръб към Стан, изстреля гъста струя тютюнев сок в бурените до колонките и бавно се обърна. Устните му бяха свити, ала когато видя насочения през прозореца тридесет и осем калибров револвер, на лицето му се изписа уплашено изражение.

— Знаеш ли кой съм аз, свинчо?

— Не, струва ми се.

— Аз съм Автомата Кели, ето кой съм. Аз съм Ричард Лъб, Алфред Пакър и Лий Харвий Осуалд взети заедно. Аз съм Чарлс Старкуедър, Франк Нити и Джоузеф Майкъл Валахи^[1].

— Всичките тия хора?

— Да. Те, че и още.

— Щом казвате.

— Затова ми напълни резервоара, дебелако. Обикновен безоловен.

Докато мъжът му наливаше бензин, Стан го наблюдаваше в огледалото и в същото време следеше жълтия пикап оттатък шосето. Дженифър и тъмнокожото момиче бяха отишли до тоалетната, докато хипопотамът, който шофираше, пълнеше резервоара. Стан успя съвсем за кратко да зърне двете жени, ала онова, което видя, не му хареса. Поведението им не загатваше, че Дженифър е заложничка. Приличаха на приятелки, които отиват някъде да прекарат заедно уикенда.

Следеше ги вече близо хиляда километра. Никога не бе виждал някой да кара толкова бавно. Стотици пъти бе мислил дали да не ги изпревари, да стигне в Сисайд няколко часа преди тях. Но нещата можеха да се объркат. Колата можеше да се повреди. Можеха да го задминат. Така поне ги държеше под око и ако му се откриеше възможност, някъде по пътя щеше да ги нападне.

Винаги беше ненавиждал този бял форд, но сега започваше да оценява колата, защото бе практически невидима. Въпреки съвсем

оскъдният трафик през последните няколко часа, тримата нямаха представа, че е по петите им. Просто поредната бяла кола.

— Готово — извика шопарът.

Стан вдигна очи към колонката, извади портфейла си, отброи седемнадесет долара и ги подаде на мъжа, но дебелакът подозрително погледна парите и заотстъпва назад.

— Вземи ги — каза Стан. — Това не е обир.

— Наистина ли?

— Не е, идиот такъв, просто исках пълно обслужване. Нищо повече.

— След седем нямаме пълно обслужване — отвърна шопарът.

— Да, и аз така чух.

Стан размаха парите. Мъжът се наведе и ги грабна от пръстите му.

В това време жълтият пикап вече излизаше от бензиностанцията на „Ексон“.

— Преди да си тръгна — каза Стан и отново му показва пистолета, — искам да преглътнеш.

— Какво?

— Тютюна за дъвчене, глътни го. — Той се прицели в широкото му гладко чело. — Цялата каша, веднага я глътни.

Стан вдигна ударника.

— Мамка му — изруга мъжът. — Прекалено е много, за да я глътна.

— Не ме моли. Просто я глътни, шопар такъв. Цялата. Бързо, че трябва да тръгвам. Глътни я, иначе ще ти гръмна дребното курче.

Без да откъсва очи от пистолета, дебелакът проточи шия, пое си дъх, после преглътна тютюна.

— Ако не внимаваш, това нещо ще те убие, малкия. Ще получиш рак на устата и ще умреш по-сигурно, отколкото ако те застрелям.

Стан свали ударника, превключи на скорост и потегли по шосето.

Когато погледна в огледалото, шопарът се бе превил над тревата, повръщаше и две от кокошките бързаха да си устроят угощение.

Той продължи след задните светлини на пикапа, докато пътуваха на север в тъмната нощ. Нижеха се километър след километър. Известно време остави радиото изключено. Влезе в главата си и започна да рови в търсене на нещо, с което да се забавлява.

Някога щеше да използва петте жени, с които беше правил секс. Когато не можеше да заспи или чакаше в кабинета на зъболекаря и му писнеше да чете списания, хиляди пъти си припомняше всеки миг с онези пет жени, всеки полов акт, всяка част от телата им. Големината и формата на зърната на гърдите им, срамните им косми. Миризмата и мекотата на плътта им. Всичко.

Разбира се, списъкът не бе много дълъг. Като се извадеха Дженифър и Александра, оставаха само онези две мажоретки в единадесети клас, които няколко пъти му бяха духали и на два пъти се бяха разкравали на задната седалка на жълтия му додж. После идваше сестра му Марджи. Само веднъж с нея, при това само защото тя беше поискала, за да види как е, да го изживее, преди да умре. Със сигурност щеше да умре, всички го знаеха. Лекарите, родителите им, всички. И Марджи му каза, че не иска да легне в гроба, без да познае удоволствията на мъж в плътта ѝ.

Въпреки всички опити на Стан да привлече вниманието на приятелчетата си от бейзболния отбор към Марджи, никой от тях не прояви какъвто и да е интерес. Затова накрая се съгласи да го направи.

Една вечер, когато родителите им бяха на гости, отиде в нейната спалня, угаси осветлението и се пхна в леглото до нея. Помилва малките розови зърна на гърдите ѝ, посмука ги, после ѝ показа как да го гали. Тя искаше да опита всичко, което знаеше Стан, макар че то не бе много. Ала когато се отпусна на чаршафа до нея, сестра му заплака. И продължи да ридае, с каквито и думи да я успокояваше.

Той се облече, излезе от стаята, направи си сандвич и го изяде, наля си мляко, погледа телевизия и когато се върна, Марджи все още хлипаше. Затова я удари. Не силно. Плесница по лицето, за да я накара да дойде на себе си. Беше го видял в един филм — мъж да прекратява истерията на гаджето си. Просто шамар.

Подейства. Тя престана да вие и го погледна.

— Съжалявам — каза Стан. — Съжалявам, съжалявам. Не биваше да го правим. Не е естествено.

— Не плача за това, Стан.

— А защо?

— Не можеш да разбереш, нали?

— Защото ще умреш и повече няма да се наслаждаваш на секса, затова ли?

— Не.

— Защо тогава?

— Плача, защото първият ми и единствен полов акт е с толкова невероятен тромав мъж.

Той се вцепени и я зяпна. Плъзна очи по съсухрените ѝ крака, по мършавото ѝ голо тяло. След толкова много години все още с кристална яснота си спомняше този момент, спомняше си точно как се е чувствал. Стаята се бе превърнала в бял огън. Чуваше пращането зад очите си, сякаш мозъкът му се разпадаше.

Прииска му се да я убие на място. Прииска му се да я стисне за гърлото и да счупи всичко, до което се доберат пръстите му. Всички костички и вени. Прииска му се да спре притока ѝ на въздух и да гледа как подбелва очи.

И в този момент за пръв път разбра, че има зло сърце. Че всички тези книги за престъпления не са само хоби. Бяха го привличали, защото беше покварен по рождение. Престъплението бе истинската му религия. То заместваше молитвите към Господ и пеенето на химни. Книгите за всички онези шантави перверзници от миналото, убийци, контрабандисти и похитители, го вдъхновяваха също толкова, колкото историите за светци вдъхновяваха нормалните хора.

Онази вечер, докато гледаше сестра си, Стан ненадейно осъзна, че няма престъпление, няма грях на света, който да не е готов да извърши.

— Още ли е зад нас? — попита Ема.

— Да — отвърна Норман. — Още.

— От самото начало ли ни следи?

— Да.

— От Маями ли? Следил ни е осемнайсет часа?

— Точно така.

— Божичко, Норман, и ти едва сега го споменаваш!

Ема зяпаше през прозореца тъмния скучен пейзаж. Борови гори и шубраци.

— По дяволите, Дженифър, предполагам, че в крайна сметка гаджето ти трябва да те харесва. Поне достатъчно, за да се влачи след теб хиляда километра. Или може би иска да те убие. Да не ти позволи

да го предадеш, да свидетелстваш против него. Може би това изобщо не е любов.

— Защо не се опитаме да му се измъкнем, Ема? Не е много трудно.

— Каква кола кара?

— Форд.

— Има ли климатик?

Дженифър потвърди.

— Хм, по дяволите. Искаш да кажеш, че ние тука осемнайсет часа се мъчим в тая жега, а той си седи и в лицето му духа хладен въздух, така ли? Това не те ли вбесява, Дженифър? Какъв егоизъм! Чиста несправедливост.

— Вбесява ме.

— И би трябвало. Щото мен ме вбесява. И съм сигурна, че Норман също е бесен. Нали, Норман? Нали те е яд на оня егоист?

— Както кажеш, Ема.

Дженифър помълча два-три километра, после протегна ръка в мрака, откри дланта на Ема и скришом я стисна.

— Харесваш ли ми косата, Ема? Прическата ми, искам да кажа. Нова е. Направих си я специално за Стан. Щяхме да заминаваме за Санта Фе или Таос, за едно от тези две места, да си купим кирпичена къщурка, да живеем близо до земята, в хармония с природата и нейните цикли. Затова казах на Шери, моята фризьорка, по дяволите, режи, придай ми съвсем нов вид за нашето ново начало в живота. И после Стан ме погледна и изобщо не забеляза. Не каза нито дума за това.

— Мъже — отвърна Ема.

— Да. Ако нямаха пениси, нямаше да могат да си познаят предниците от задниците.

Ема се подсмихна.

— Ей, Норман, това момиче е забавно. И умно. Не смяташ ли?

Норман продължи да гледа шосето пред себе си и не отговори.

— Спри, Норман. Ей тука, отстрани на пътя, и изключи фаровете. Да видим какво ще направи оня любовник.

Норман намали скоростта, отби и спря.

Ема се завъртя и се вгледа в мрака. Белият форд беше на петдесетина метра зад тях, спрял отстрани с изключени фарове.

— Ела, Дженифър. Слез от колата.

— Какво?

— Отиваме при твоя любовник. Да видим дали наистина е толкова опасен.

Стан не ги видя да се приближават, докато не изплуваха от мрака на три метра пред форда.

— Мама му стара!

Той включи фаровете и превключи на дълги, ала те дори не мигнаха, просто продължиха да вървят. Дребна русокоса жена с белезникави очи и Дженифър, която крачеше с онова нейно сексапилно поклащане на хълбоците. И двете носеха автоматични оръжия.

Стан грабна револвера от дясната седалка, но в бързината го изпусна на пода и трябваше да откопчае предпазния си колан, за да може да се наведе и да го вземе.

Когато се изправи, в тила му се заби студена цев.

— Остави пистолета на седалката — заповяда жената.

— Дженифър?

— Да, Стан. Тук съм.

Тя стоеше на предния десен прозорец и се целеше в него с автомат. Оръжието бе толкова голямо, че се беше прегърбила от тежестта му.

— Остави тъпия си патлак на седалката — повтори другата жена.

— Не ми се ще да те гръмна и да повредя тапицерията с кръв и мозък.

Стан пусна револвера на дясната седалка. Дженифър се пресегна и го взе.

— Добре. Сега изключи фаровете и слез от колата. И дори не си помисляй да бягаш.

Покрай тях в мрака профуча автомобил, освети ги за миг и изчезна в същата посока, в която пътуваха те. Ала дори да бяха видели автомата, не намалиха скоростта.

— Кракът ми е счупен, мама му стара — отвърна Стан. — Никъде няма да бягам.

— Тогава слизай от скапаната кола, мъжки.

Той се подчини и измъкна навън тежкия си гипс. Момичето му нареди да се обърне и да заобиколи от другата страна на форда, после

да се приближи до канавката.

— Господи боже, Дженифър, нима ще позволиш на тази жена да ме застреля?

— Знаеш ли какво установих, Стан? Знаеш ли какво научих през последните неколкостотин километра? Открих, че една обикновена домашна хлебарка е по-добър любовник от теб. Ето какво открих.

— Хлебарка ли?

— Точно така, обикновен домашен вредител.

— Господи, да не си пияна? Да не са те натъпкали с наркотици или нещо такова?

— Дойдох на себе си, Стан. Видях коя страна на филията е намазана с масло. Трябваше ми известно време, но накрая го осъзнах. Ти си мъж и цял живот си се подготвял да станеш нещо много гадно и извратено. И даже да започнеш още сега, никога няма да можеш да го преодолееш.

— Дай му да разбере, Джен.

— Съжалявам, Стан. Между нас двамата няма да се получи. Открих друг човек.

— Нима? И кога?

— Стига глупости — намеси се Ема. — Дръпни се от там, Джен, да не ти изцапам хубавата копринена блуза.

— Чакай малко, дай да поговорим — каза Стан. — Не можеш просто така да убиеш някого край пътя, без каквато и да е причина. Не става така.

— А стига бе.

Разнесе се високо изщракване и той усети удар в гърба. Просна се напред, все едно някой го е ударил с непозволен блок. Един от онези евтини удари, с които започват буйните скандали на стадиона. Хората се изсипват от пейките, треньорите се втурват на игрището и се опитват да разтърват биещите се. Същото усещане. Блъсване в гърба, вцепеняващо и силно. И вбесяващо.

Ала не можеше да направи нищо с гнева си, защото лицето му бе в росната трева и не чувстваше тялото си. И знаеше, че този път ще се наложи да го изнесат на носилка. Щяха да го закарат в болницата и да го сложат да легне на чистия чаршаф, където щеше да се събуди след часове, без да си спомня нищо, и до него щяха да седят едно-две

момчета от отбора, изкърпани и облечени, с гаджетата си, и няколко мажоретки с въпросителни усмивки.

— Ей, идва на себе си. Свестява се. Чуваш ли ни, Стан?

И той щеше да се усмихне, защото там щеше да е онази мажоретка. Александра Колинс. Най-готиното момиче в училище. Умно и забавно, но понякога тъжно. Като Стан. Тъжно и мълчаливо — тъкмо това го привличаше. Искаше момиче, с което да може да сподели. Момиче, на което да може да разкаже за Марджи, какво са направили заедно. На което да разкрие чувството си за малоценност, момиче, което да сподели с него своите тайни, и това да ги направи много близки.

Лицето му бе в росната трева и тя стоеше до леглото му, когато се свести. Александра Колинс.

— Мъртъв ли е?

— Не, още диша.

— Тогава на теб се пада честта, Джен.

— О, божичко, Ема! Не, не мога.

— Трябва, Джен. Нямах избор.

— Моля те, Ема!

— Хайде, миличка. Вече всички сме в кюпа. Това е съвместно предприятие.

Стан чу Дженифър да хленчи, после мина много време. Миришеше на мокра трева.

И тогава усети нов удар в гърба. Но нямаше болка.

Не, само златисто сияние в главата му. Тишина, дълбока и чиста.

Край болничното му легло се бяха събрали другите му приятели от гимназията. Съотборниците му. Всички момчета. Как се казваха? Не си спомняше. Не си спомняше и гаджетата им. Не си спомняше дори името на своето гадже. Господи, това бяха най-добрите му приятели, а той не си спомняше имената им. Дори собственото си гадже, момичето, за което искаше да се ожени. Божичко, какво му ставаше, по дяволите, та не можеше да си спомни името на това страхотно момиче?

И после вече не си спомняше нищо.

Накрая остана само росата.

[1] Известни престъпници. — Б.пр. ↑

24.

Седяха в едно сепаре в „Бъд & Алис“, ресторант сред дюните, недалеч от Сисайд. Лоутън и Джейсън от едната страна, Алекс от другата. Баща ѝ носеше анцуга си, чист и сух. Със сресана коса, с лице, възвърнало нормалния си цвят, но малко смутен, озърташе се наоколо така, сякаш се мъчеше да възстанови веригата от събития, довели го на това място. И му липсваха няколко брънки.

Джейсън беше извадил куфара от багажника на взетата си под наем кола, бе го занесъл в стаята на Лоутън и си беше облякъл светлокафяви джинси и тъмносиня риза на златисти палми. Тя за пръв път го виждаше по нормални дрехи. Опитваше се да не го гледа прекалено често, но очите не ѝ се подчиняваха.

„Бъд & Алис“ беше Г-образна сграда, чиито прозорци гледаха към Залива. Ресторантът бе в стила на крайбрежните заведения от същото време като къщите отгатакъ шосето и изглеждаше по-истински от града, който обслужваше. Беше едновременно скромен и елегантен с полирания си дъбов под, малък уютен бар, обикновени столове и маси от черешово дърво. По стените висяха черно-бели фотографии, които показваха голите дюни и ниските хълмове през деветнадесети век преди крайбрежието на Флорида да се превърне в модерно убежище за зъболекари от Атланта и пластични хирурзи от Тъскалуса. Поне на такива приличаха шумните пияни клиенти в съседните сепарета със стилните си спортни дрехи и прически за по сто долара.

Вечерята в „Бъд & Алис“ беше великолепна. Алекс отдавна не бе яла такава храна. Филе от жълтоперка, пикантни печени картофи, чудесно вино, избрано от Джейсън. Всичко прясно, домашно приготвено, с фини подправки — сосовете, зеленчуците, топлият пълнозърнест хляб. Дори обслужването се отличаваше със спокойна ефикасност. Персонал от страхотни млади хора по бермуди и фланелки, които нито бяха мудни, нито прекалено сервилни. Във въздуха като че ли се носеше златисто сияние, светлина, която се излъчваше от стените и обгръщаше помещението в защитния си ореол,

сякаш пиеха шери пред камината в някоя зимна английска провинциална странноприемница. По всяко друго време в живота на Александра тази вечер щеше да ѝ се струва безупречна.

— Хайде още веднъж да повторим, Алекс. Натъкваш се на онази къща в Гроув и откриваш чантата с парите просто зарязана там, така ли? — Джейсън напълни чашата ѝ с шардоне и остави бутилката обратно в леда. — Ей така, на открито. Искам да кажа, това си е доста шантаво.

— Не беше на открито, беше на една лавица — обади се Лоутън. — И не забравяй, синко, че я придружаваше опитен детектив. Аз.

— И всъщност си нямаме работа с изпечени престъпници — отбеляза Алекс.

— Онези хора, дето са ви преследвали, убийците на Габриела Ернандес ли бяха? Сигурна ли си?

— С жълт пикап — отвърна тя. — Същите бяха, категорично. Или са били съучастници на Стан, или са тръгнали след парите отнякъде другаде.

— Добре, тогава защо бягаш? Можеше просто да се обадиш на своите приятели в управлението, да им разкажеш всичко и да предадеш парите. Сделка ли се опитваш да склучиш? За да защитиш Стан ли?

— Харесва ми този младеж — широко му се усмихна Лоутън. — Харесва ми как разсъждава. Има глава на раменете си. Не е като повечето младоци, които напоследък срещам. Вземи например оня Франк Синатра. Виж, той е роден неудачник.

Александра избърса устните си и остави салфетката до чинията.

— Не защитавам Стан. Копелето ще отиде в затвора. Той е крадец и убиец.

— И кръшка — добави баща ѝ. — С едно миньонче. Представям си я като някое диско гадже.

— Не виждам проблема, Алекс. Просто вдигни телефона и го предай. Или си мислиш да задържиш парите?

Александра стисна устни.

— Не става дума само за обира — отвърна тя.

— Да, Стан знае за Дарнъл Флинт — каза Лоутън. — Заплаши да разкрие цялата гадна история.

— А кой е този Дарнъл Флинт?

— Едно момче — отвърна баща ѝ. — Много отдавна отнесе куршум в лицето.

— Моля те, татко. Не искам да говорим за това.

— Сигурно. Не е приятна тема за разговор на вечеря.

Джейсън изправи рамене. Беше се изчервил и втренчено гледаше Александра, като че ли се опитваше да проникне в мислите ѝ. Тя потръпна и се извърна.

— Куршум в лицето ли? Какви са тези неща, Алекс?

Без да го поглежда, Александра се опита да запази самообладание.

— Хайде просто да приемем, че с мъжа ми сме имали скандал. Той отпрати някои заплахи и аз ги приех съвсем сериозно.

Джейсън дълбоко си пое дъх, въздъхна и сведе очи към празната си чиния.

— Добре. Както искаш.

Лоутън се зае с остатъка от фидето си, нави го на вилицата си и неуверено го насочи към устата си.

— Сега е твой ред, Джейсън. Искам да чуя обяснението ти. Какво правиш тук?

Той я погледна, отметна тъмен кичур коса от очите си и се насили да се усмихне.

— Е, ще си поръчаме ли десерт? — попита младият мъж. — Кафе?

— Аз не искам десерт — отвърна Лоутън. — Трябва да внимавам за талията си. Не искам да стана сто и трийсет кила като оня проклет Джордж Мърфи. Момичетата няма да ми обръщат внимание. А, не.

Джейсън вдигна ръка, привлече вниманието на келнера и му даде знак да донесе сметката. После отново се усмихна на Алекс и отпи глътка вино.

— Мислех да се разходим по плажа, да погледаме звездите. Да се изкъпем на лунна светлина.

— Не, благодаря — каза баща ѝ. — За днес достатъчно се къпах.

— Не е съвпадение, нали, Джейсън? Идването ти тук.

Той проследи с поглед едно младо семейство, което напусна сепарето си и се насочи към изхода.

— Вече ти казах, търсех те.

— И дойде тук? Ей така избра Сисайд?

— В четвъртък ти го спомена на плажа, спомняш ли си? Твоето романтично убежище. Не се сетих за друго, затова рискувах.

— Но защо, Джейсън? Защо изобщо дойде?

— Сутринта пишеше за теб в „Хералд“, Алекс, в репортажа за убийството на Габриела Ернандес. Открили колата ти на нейната отбивка. Прочетох го и тръгнах да те търся.

— Качил си се на самолета и си изминал целия този път, само защото си предположил, че съм тук, така ли?

— Разстоянието не е малко, да — призна той. — Трябваше да взема самолет до Атланта, да се прехвърля на друг и после на още един до Панама Сити. След това наех кола. Истинска одисея. — Джейсън допи чашата си и я остави настрана.

— Искам да чуя защо, Джейсън.

— Защото се тревожех. Стан катастрофира. По цялата улица се разсипват пари, дават го по националните новини. На другия ден намират колата ти пред къщата на убита жена. И не стига, ами и двамата изчезват.

— Стан е изчезнал от болницата, така ли? — като се наведе напред, напрегнато прошепна Алекс.

— Явно снощи е избягал — отвърна Джейсън. — Полицията проверила у вас. Нямамо те, него също. По телевизията говореха, че същите кубински екстремисти, които убили онази Ернандес, имали нещо общо със случилото се с вас със Стан. Че вие сте били невинни жертви, убити, само защото сте били свързани с онази жена.

— Онази жена ми беше приятелка — каза Алекс. — На близката ми приятелка.

Джейсън помълча, вперил очи в чинията си.

— Извинявай — накрая каза той. — Бях груб. Много съжалявам, Алекс.

Александра отново се опита да преглътне горещата буца, която през последните няколко часа ѝ пречеше да диша, но не успя. Загледа се във високата трева навън, която сияеше на светлината на ресторанта като платинено бяла пшеница, леко поклащаща се на вечерния ветрец.

— Така или иначе — продължи Джейсън, — гледах репортажите по телевизията, прочетох вестника и кой знае защо кубинската версия нещо не ми се стори достоверна.

— И какво си помисли? Че със Стан сме избягали заедно ли? Че ще откриеш тук и него?

Той сви рамене.

— Решил си, че сме съучастници, че изчезването ми е свързано с парите на „Бринкс“.

— Мина ми през ума.

— И ти се е приискало да си поиграеш на ловец на съкровища.

— Вече ти казах, безпокоях се за теб, Алекс. Бях загрижен. Не ми се струваше в твоя стил. Освен ако не си била принудена.

— Принудена. Решил си, че Стан ме е принудил да му стана съучастничка, така ли?

— Съмнявам се, че някой може да те принуди за каквото и да е, още по-малко Стан.

Лоутън се обърна към Джейсън.

— Знаеш ли кое не става на вода? — Старецът всмука последното фиде в устата си. — Отговорът е „кръвта“. Кръвта вода не става. — Той се усмихна на Алекс. — Виждаш ли, спомням си някои неща. Само трябва да се съсредоточа, нищо повече. Да упорствам.

Александра го потупа по ръката.

— През последните няколко месеца татко има бели петна в паметта. Но както виждаш, прави всичко възможно да го компенсира.

— Да. Впечатлен съм — отвърна Джейсън.

Техният келнер, млад рус мъж с коса, завързана на опашка, остави сметката до ръката му.

Джейсън хвърли кредитната си карта отгоре и сервитьорът я взе.

— Готов съм да си лягам — каза Лоутън. — Мисля, че ми се отразява разликата в часовите пояси.

Алекс извинително се усмихна на Джейсън.

— Ще трябва да отложим разходката на лунна светлина.

— Естествено — отвърна той. — Може би утре вечер. Или вдругиден.

Тримата излязоха от ресторанта и бавно тръгнаха по улицата със сергии, на които предлагаха качествени фланелки и всевъзможни дреболии. Лоутън спря пред витрината на очарователна малка книжарница.

— Какво прави тук, по дяволите? Това си е моят албум. — Той посочи албума на Сисайд. — Някой го е откраднал.

— Всичко е наред, татко. Книжарницата е затворена. Утре ще дойдем да го вземем.

— Сигурно пак проклетият Франк Синатра. Няма да се изненадам, ако тоя крадец е следил всяка наша стъпка.

— Спокойно, татко. Наслади се на прохладния ветрец. Чудесно е, нали?

— Проклетият Синатра! Трябваше да го натъпча с олово, когато имах възможност.

Въздухът приятно се разхлади, докато мълчаливо вървяха по лъкатушните улички и пясъчните алеи до Ийст Ръскин. Повечето къщи бяха тъмни, навън нямаше много хора. Пред Чатауей тримата спряха за кратко и погледаха небето. Алекс не бе виждала толкова много звезди от предишното си идване тук.

— Отседнал ли си някъде, Джейсън?

— На идване видях един мотел малко по-нататък по пътя.

— Остани при нас — предложи Лоутън. — Може да те използваме, в случай че ни се прище да поиграем на карти. По-добре трима, отколкото двама. Когато идваме тук, винаги много играем на карти. Особено когато вали.

— Благодаря, но ще се настаня в мотела. Утре сутрин ще се видим.

— Имаме диван — чу се да казва Алекс. — Изглежда доста удобен.

— Не, наистина. Не мога.

— Можеш да спиш с дъщеря ми — заяви Лоутън. — Мисля, че ѝ се иска. Цяла вечер те зяпа замечтано. Не съм толкова одъртял, че да не познавам тоя замечтан поглед.

— Татко! Престани. Държиш се невъзпитано.

— Е, може би ще приема да спя на дивана — подсмихна се Джейсън. — Само за тази нощ.

Алекс продължи да гледа небето. Нещо прелетя над нея, навярно прилеп, танцуващ странния си танц, или просто понесено от вятъра парче хартия. Усецаше, че двамата мъже я наблюдават.

Прилепът закръжи над нея, спусна се надолу и размаха криле като полудял ангел. Сякаш нечия душа за последен път летеше над земята, за да се наслади на земния въздух, преди завинаги да напусне планетата.

— Спомням си това място — каза Лоутън. — Сега вече всичко си спомням.

— Какво си спомняш? — попита Джейсън.

— Това място. Сисайд. Тук бяхме щастливи. Разхождахме се по плажа, играехме на карти. Беше само за един месец, за трийсет кратки дни, но помня всеки един от тях като че ли е било вчера. Като че ли продължава и до днес.

— Хайде, татко. Трябва да си лягаш. Късно е.

— Същите звезди, същата луна, същият прибор. Нищо съществено не се е променило. — Той отвори портата и закрачи по алеята. — Съществените неща не се променят. Забранено е.

— Прекалено е скъпо — каза Норман.

— Хайде, Норман, поживей си, позволи си малко разкош.

Служителката зяпаше Норман Франкс, откакто влязоха в стаята. Полиран дъсчен под, ваза с маргаритки на лавицата зад гишетото. Бели стени и голи греди на тавана. Вентилатор. Приличаше на хижа в летен лагер. Летен лагер за богати възрастни.

— Не ми пука, че е скъпо — заяви Дженифър. — Искам да остана тук.

— Хайде, Норман, фрашкани сме с мангизи. Какъв е проблемът?

Служителката имаше къдрава бяла коса и носеше текстилен тъмнозелен панталон с остри ръбове и синьо поло с надпис „СИСАЙД“ отляво на гърдите. Приличаше на неотдавна овдовяла жена, която е постъпила на работа, за да може да спести за пластична операция на лицето.

— Прекалено е скъпо — повтори Норман.

— Нашият приятел смята, че искате прекалено много — усмихна се на служителката Ема, но жената не ѝ отвърна. — Мислите ли, че можем да се спазарим? Да се разберем за по-разумна цена? Навярно бихме могли да ви бутнем малко сухо за любезното ви съдействие. Добрият стар рушвет.

— Навярно ще сте по-доволни в „Мариът“, малко по-нататък по пътя — каза възрастната жена. — Стаите им са значително по-евтини.

— Искам да остана тук — упорстваше Дженифър. — Страшно е хубаво. След онова, което трябваше да направя през нощта, смятам, че

съм си го заслужила.

— Джени иска да остане тук — обърна се към служителката Ема. — И внимавайте, ако не постигне своето, ще започне да циври. Повярвайте ми, няма да ви хареса. Тя е адски досадна ревла.

— „Мариът“ — обади се Норман.

Жената с пластичната операция пак го погледна. Никога не бе виждала толкова едър мъж. Толкова едър, толкова грозен и с толкова гъста брада. В тази стая никога не беше влизал човек с небесносин панталон, яркожълто спортно сако и сребриста риза на геометрични мотиви. Тя сведе очи към телефона под плота. Като че ли се чудеше дали да се обади в местната полиция. Ей, бързо елате. Тук има един тип с лъскави шестоъгълници на ризата. И с няколко паралелепипеди.

— Между другото, как се казва това място? — отново се усмихна на жената Ема в опит да я покори със сърдечността си.

— Сисайд — сухо отвърна служителката.

Норман гледаше стената зад нея, вперил очи в маргаритките, като че ли всеки момент щеше да прескочи гишето, да се приближи до тях и да ги помирише. Годзила среща Бамби.

— Знаем, че е Сисайд. Затова сме тука. Искаме да останем в Сисайд. Но какво е това, по дяволите, мотел ли?

— Това е град — отчетливо произнесе служителката.

— Хм, не прилича на другите градове. Искам да кажа, вече пообиколихме наоколо и не видяхме никой да се мотае по улиците. Щом е град, къде са хората?

— Сезонът свърши. Собствениците не живеят тук цялгодишно.

— Не живеят, а? Никой ли не живее тука?

— Имаме шестима постоянни жители.

— А, шестима жители, и му викате град! Аз не му викам град на това. Шестима души не стигат даже да изиграят един волейбол. Според мен това тука е мотел и вие не щете да му викате така, защото не ви звучи достатъчно надуто и затуй му викате град, та хората да си мислят, че е нещо специално, някакво готино селце. Обаче, доколкото виждам, пак си е мотел, мама му стара.

— Моля, мерете си приказките. Ругатните ви ме обиждат.

— О, божичко. Простете ми, мама му стара.

— Това ли е всичко? — Жената я измерваше с даскалски поглед. Върни се на мястото си. Само още веднъж да ми създадеш проблеми,

млада госпожице, и ще получиш един ден карцер.

— Пускате ли домашни любимци?

— Не.

— Ами хлебарки? Или и тях не приемате?

— Мисля, че търсите „Мариът“, не Сисайд.

Ема весело се усмихна.

— Добре, реших. Ще вземем най-хубавата ви къща. Голяма и привлекателна, с три спални, четири, която е най-хубава. С веранда от всички страни. Камина, балкон, кула, с една дума с всичко.

— Благодаря, Ема — каза Дженифър и я хвана под ръка. — Много ти благодаря.

Жената вдигна очи към тавана, сякаш за да призове на помощ цялото си възпитание. Какво ли не трябваше да търпи!

— Покажете ми кредитна карта.

— Имаш ли кредитни карти, Норман?

— Естествено.

— Ами тогава я дай на тази мила госпожа, за да ни приеме в града си.

Докато служителката проверяваше картата, Ема прибави:

— А, между другото, тук трябваше да се срещнем с едни приятели.

Жената отново я стрелна с хилядаватовия си даскалски поглед.

— Двама са. Старец и млада жена с дълга черна коса. Казва се Рафърти.

— Александра Рафърти — обади се Дженифър.

— Точно така. Александра Рафърти. Знаете ли в коя къща е отседнала?

— В Чатауей — отвърна жената. — На Ийст Ръскин.

— Какво облекчение — каза Ема. — След като бихме целия този път щеше да е жалко да се разминем.

— Тогава нека се настаним близо до нея — предложи Дженифър. — На един изстрел разстояние.

Ема се отдръпна назад и ѝ се ухили.

— Ей, Норман, това момиче наистина започва да ми харесва.

— Да — потвърди той. — Тя е различна.

Ема се обърна към даскалицата и мило се усмихна.

— Най-хубавата ви къща близо до госпожица Рафърти. Но да е на един изстрел разстояние.

25.

Александра лежеше в мрака и се вслушваше в шепота на вятъра. Над Залива бушуваше буря. Приглушени от облаците, мълниите осветяваха цели участъци от небето. От откряхнатия прозорец нахлуваше хладен, сладък въздух. От леглото си виждаше светкавиците и чуваше скърцането на къщата, което отначало ѝ заприлича на прашене на пламъци, ала скоро разбра, че е пясъкът от плажа, леко драскащ стъклата на прозорците.

Лежеше будна повече от час. Искаше ѝ се да стане, да отиде в дневната и да постави ръка на рамото на Джейсън. Да го събуди, да поговори с него. И още нещо, да. Нещо, за което дори не си позволяваше да мисли. Целувката му от предишната сутрин все още пареше устните ѝ като слънчево докосване.

После ѝ хрумна, че познава тялото на Джейсън по-добре, отколкото това на мъжа си. Неговите силни и слаби места, бързината му. Познаваше мириса му в покой и след продължително физическо усилие. Дъха му, когато се напрягаше и когато бе спокоен. От десетките тренировки през последните няколко години, без да го прави нарочно, Александра беше опознала мускулите и жилите му, пръстите, ноктите и тъмните косъмчета на китките му.

В известен смисъл познаваше тялото му по-добре от своето. Безброй пъти го бе виждала стремглаво да се носи насреща ѝ, да изисква от нея светкавична прецизна реакция. Беше се научила да чете езика му, да предусеща настроението му, желанията му, вероятността да свърне наляво или надясно, да се наведе надолу. Познаваше го така, както фигуристката познава отдавнашния си партньор.

Тя протегна крака, изпъна пръсти. Неубедително се прозя, намести се по хълбок и се загледа през прозорец в неравномерно пулсиращата светлина. Вятърът издаваше звуци между къщите като ранено животно. Във въздуха тегнеше някакво напрежение. Нещо не на място. Зажадняла тишина, която изпълваше къщата.

Алекс се надигна и стана. Носеше една от фланелките на Джейсън. Тя вдигна дясната си ръка и допря нос до памучния ръкав. Дълбоко под мириса на праха за пране се криеше уханието на неговия афършейв и на мъжката му пот.

За миг застана до прозореца. Три светкавици непосредствено една след друга разцепиха небето на юг. Ала без гръмотевици, без дъжд. Без да разредят напрежението, което стягаше тъмните висини.

Изведнъж за няколко секунди на мимолетната светлина тя отново се превърна в онова момиче, много отдавна изправено до прозореца на вилата, което после бе станало сегашната жена, разкъсваща се между тези две състояния. Както се бе разкъсвала през целия си живот, никога напълно едната или другата. Нито тогава, нито сега. Цял живот на несигурност, на неудобство в собственото ѝ тяло, в собственото ѝ сърце.

Александра се извърна от прозореца, дълбоко си пое дъх, бързо пристъпи към прага и без да се замисля какво ще направи или ще каже, отвори вратата.

И той беше там, застанал на крачка от нея, с очи, проблеснали на светлината на далечна светкавица, с полуусмивка на устните, неподвижен — сякаш пуснал корени в дъските на пода, сякаш расъл там от години в очакване Алекс най-после да събере смелост.

— Джейсън?

— Ти кого очакваше?

— Откога си тук?

— От години.

Тя пристъпи напред, Джейсън разпери ръце и я пое в топлата си прегръдка. Притиснаха се един към друг в мрака и далечният грохот над Залива се сля с туптенето на сърцата им. На улицата издрънча нещо като метал в метал.

Вятърът духаше откъм морето и силно миришеше на дъжд. От плажа се разнесе вой като зловец плач на кит, минаващ в опасна близост до брега.

Алекс не беше готова за това, за този бавен танц назад към леглото. Бе прекалено дезориентирана, прекалено крехка, прекалено смутена, прекалено гневна. Ала не се съпротивляваше, докато се поклащаха в беззвучен ритъм. Нагаждаше тялото си към неговото и

усещаше как силата му се напъга на сантиметър под спокойната повърхност. Топлината му, спокойната му прегръдка.

— Страх ме е — каза тя.

— От мен ли?

— От това.

— Знам. Страшно е.

— Навярно веднага трябва да престанем. Докато още можем.

— Искаш ли?

— Не, разбира се.

Александра отстъпи назад и го погледна на слабата светлина. После ръцете ѝ започнаха да се повдигат, сякаш разперваше криле. Джейсън се пресегна, изхлузи фланелката през главата ѝ и с плавно движение се измъкна от боксерките си.

На жълтата светлина на уличните лампи Алекс застана гола пред него. Леко сви пръсти в юмрук и бавно го насочи към брадичката му. Той се усмихна и също толкова бавно го блокира, хвана я за китката и я завъртя с гръб към себе си в каратистки менует.

Плътно се притисна към гърба ѝ и плъзна дясната си предмишница под брадичката ѝ. Китката му леко се опря в гърлото ѝ, стандартна задушавача техника. Целуна я по едното ухо, после по другото. Тя го остави да я подържи още няколко секунди, усещайки как penisът му се надига по вдлъбнатината на дупето ѝ, после хвана палеца на дясната му ръка, внимателно го натисна назад, освободи се от хватката му и се обърна към него.

— Не че сме непознати. Отдавна го предчувствахме.

— Млъкни, Джейсън.

Алекс пристъпи напред, целуна го по устните и го притегли още по-близо към себе си в ленивото поклащане на прегръдката. После се озоваха на леглото, под завивките, под прохладния памук, чисто бял и пулсиращ от мълниците. Пръстите на Джейсън се плъзгаха по кожата ѝ, изучаваха тялото ѝ, финия пух по ръцете, лицето и корема ѝ — сякаш правеше всичко възможно да запомни ъглите, заобленостите и точния релеф на кожата ѝ.

След това беше неин ред да направи същото. Задъханият трепет на откритието, милването, галенето, прокарването на пръсти по този непознат терен, по падините между ребрата му, по твърдите зърна на гърдите му, по мускулите му, по космите от пъпа до слабините му, по

този мъж, който ѝ се откриваше, който лежеше по гръб и се наслаждаваше на докосването ѝ, уязвим и сигурен едновременно.

Когато бурята най-после стигна до сушата, вихрите ѝ брулиха къщата само за миг-два, после ги обгърна дъждът. Капките внезапно забарабаниха по ламаринения покрив, сякаш от стратосферата се сипеха монети. Все по-високо, докато накрая заглушиха всички останали звуци.

Двамата яхнаха гребена на шума и се скриха в гълбините му. Александра усети, че я напуска онзи страх, който толкова отдавна бе стаила в душата си.

Тя беше върху Джейсън и контролираше положението, беше по хълбок и по гръб, и той проникваше в нея. Алекс се разтваряше за него, привличаше го все по-дълбоко, докато двамата се сляха и остана само безсловесна топлина и вибриране. Топеше се твърдят възел в гърдите ѝ. После всичко свърши също толкова бързо, колкото бе започнало и бурята продължи навътре към сушата. Ала тогава вече не им трябваше нейната закрила.

Бяха навлезли в тези дълбоки води и сега се мъчеха да останат на повърхността, кроул, бруст и бъттерфлай, гмуркане и изплуване, стройни тела в безвъздушното море. Час, може би два, не знаеха. Той я гонеше, тя го гонеше, двамата се плъзгаха във водата. Милувките, пъшкането. Задъхването. Вдигането на възглавниците от пода.

— Умори ли се?

— Още не. А ти?

— Не знам. Изтръпнала и уморена едно и също ли е?

— О, не. От мен ли си изтръпнала?

— Ще ти кажа, когато толкова изтръпна, че повече не мога да продължавам.

И тя се наслаждаваше, доставяше наслада на него и на нещо извън тях. Плът и нервни окончания. Разтърсващо задъхване и свободно плаване в атмосферата. Сън, продължил един час и дълбок петнадесет километра, мъчително събуждане. През завесите се процеждаха първите лъчи, синя светлина, идеален въздух, протягане и прозявка. Алекс се чувстваше преизпълнена с нещо толкова ново, толкова необяснимо, че трябваше да се напругне, за да си спомни коя е и къде се намира.

Ема остави хлебарката да пълзи по пастелнорозовия парапет на верандата. Отпусна ѝ много от зеления конец. Насекомото бясно размахваше пипала, завладяно от необичайна нервност. Прекалено на открито. Прекалено на слънце.

— Какво чакаме?

Норман носеше черни боксерки, които сутринта бе купил от един магазин отгатак шосето. Жълта фланелка, последна мярка. Стоеше на верандата на третия етаж на „О-ла-ла“, тяхната къща за седемстотин долара на ден. Четириетажна, с две огромни спални, кула и две веранди, които опасваха втория и третия етаж. С електроуредите и картините, които можеше да открадне от къщата, Ема щеше да живее цяла година.

Отгатак улицата и две къщи по-близо до плажа се намираше Чатауей. Готино малко бунгало, в което бяха скрити два милиона долара. Автоматът на Ема с лъскавото му дуло лежеше в краката ѝ, пистолетът — върху яркозеления стол. С боеприпасите, които беше взела, можеха да издържат едномесечна обсада от опълчението на Монтана. Или да изстрелят толкова много куршуми срещу къщата отгатак улицата, че стените ѝ да се разпаднат.

— Какво си се разбързал, Норман? Да не би изведнъж да ти се е прищяло да се върнеш в Маями? Липсва ти мръсотията, нали? Липсват ти пукясалите псета, дето се разлагат на улицата, кофите за боклук, дето преливат от новородени бебета, а? Вонята в коридора, денонощно виещите полицейски сирени. Кажни ни, Норман. Искаме да чуем, нали, Дженифър? Искаме да разберем защо някой толкова бърза да напусне това място и да се върне в гадния Маями.

— Да, Норман, защо?

Откъм Залива духаше прохладен ветрец и развяваше гъстата златиста коса на Дженифър.

— Престанете — каза той.

Дженифър също си бе купила нови дрехи, дълга до глезените пъстра рокля с дълбоко деколте, тюркоазени обеци, сандали и бейзболна шапка с избродиран надпис „СИСАЙД“. Отиваха ѝ. Тя спокойно се усмихваше. Ема привлече погледа ѝ и ѝ намигна. Дженифър ѝ намигна в отговор.

Тъмнокожото момиче носеше светлокафяв анцуг с емблемата на курорта. Нищо луксозно, но въпреки това я караше да се чувства добре, нова дреха, ново начало. Неочаквана промяна на посоката в живота ѝ. Чисто новата Ема Лий Потс дълбоко си поемаше дъх и се канеше да се развихри.

Предишната нощ с Дженифър бяха спали на голямото легло. За пръв път и двете спяха с жена. Отначало започнаха несръчно, Ема се пресегна, докосна я по хълбока, Дженифър уплашено се отдръпна, двете се смутиха, започнаха да се извиняват, после дълго лежах в неловко мълчание.

Но накрая Ема си каза, какво пък, по дяволите, претърколи се, целуна я по устата, облиза устните ѝ с език, после продължи надолу по стройното, гладко тяло на Дженифър, като я целуваше и опипваше, докато не се озова чак в меките ѝ, влажни, захарни гънки и изведнъж ѝ направи всички неща, които винаги беше искала някой да направи на нея. И това толкова възбуди Дженифър, че тя започна тихо да вие като вълчица, която сънува кошмар. Двете се гърчиха и мятаха толкова силно и дълго, че Норман се втурна в стаята да види какво става.

— Нищо лошо — каза Ема. — Просто се опознаваме, това е. Обвързваме се.

— Добре ли сте?

— По-страхотно от добре — отвърна Дженифър със сънлив глас. — На петнайсетина километра по-нататък от добре.

В неделя сутрин се събудиха рано и пак го направиха, по-бавно и по-тихо, опитаха две нови пози, хапеха се, кикотеха се и после станаха съвсем сериозни. Ема с изненада установи, че другата жена има на какво да я научи.

— Ние лесбийки ли сме? — попита Дженифър, докато взимаха душ.

— Не сме. Просто сме две жени, успели да се издигнат над мъжете.

Това ги накара отново да се разкикотят. И продължиха през по-голямата част от сутринта. Тяхната тайна, тези нови, изненадващи чувства.

— Това място ми харесва — сериозно заяви Дженифър. — Подхожда ми.

Тя се облегна на парапета и се загледа на юг. Залива, колоритното градче с неговите тесни тухлени улички, бели беседки и паркови пейки.

— Искам да живея тук, Ема. Да не си тръгвам. Прилича на идеално тихо селце в Нова Англия. Само че е по-топло. И има плаж. И палми.

— Защото е във Флорида, а не в Нова Англия — отбеляза Ема.

Дженифър пак се разкикоти.

— Тук като че ли е прекалено красиво, за да е истинско — каза Ема. — Още не съм решила.

— О, Ема, бъди добра. Тук ми харесва.

— Напомня ми за един от ония филми, дето Джими Стюарт има железария и всички се познават. Ходят заедно на излети и църква, нощем седят по пейките под звездите и си разказват мили глупави истории.

— Недей да разваляш всичко, Ема. Недей да се майтапиш. Тук бих могла да съм щастлива. Наистина.

— По дяволите, ако комисията на собствениците ни направи проверка, Джен, моментално ще ни изхвърлят. Съмнявам се, че в Сисайд имат много професионални престъпници.

— Не бъди толкова сигурна — обади се Норман.

— Е, даже да нямат, ние просто трябва да сме първите. По дяволите, това място ми харесва.

— Това означава ли, че вече не искаш мъж и деца? Че изведнъж си се отказала от тази фантазия?

— Това беше тъпо. Тогава не знаех какво е... Нали разбираш, не знаех какво е...

— Без пенис — довърши Ема.

И двете пак се закикотиха. Ема не си спомняше някога да се е кикотила. Дори като малка. Особено тогава.

На улицата под тях майка и двете ѝ червенокоси дъщери караха тромаво велосипеди. Момичетата забелязаха Ема, махнаха ѝ и ѝ извикаха „здрасти“. Тя също им махна.

— Много тъпо — каза Норман.

— Я се успокой, Норман. Ще вземем скапаните пари. Това е най-важната ни задача. Но оная Рафърти е тука, само на петнайсетина метра от нас. И не знае, че сме пристигнали. Да не бързае. Трябва да

изберем най-подходящия момент да нанесем удара си. За да го направим без много шум. Защото ако с Дженифър после решим, че искаме да останем тука, не бива да започваме по тоя начин, да ни гепят за убийство. Нали така? Съгласен ли си?

— Естествено — отвърна той. — Както кажеш.

— Добре разсъждаваш, Норм — похвали го Дженифър. — Много спокойно. Съвсем по сисайдски.

Ема ѝ се усмихна и тя отвърна на усмивката ѝ.

— Струва ми се, че съм гладна — каза тъмнокожото момиче. — Знам, че току-що ядох, обаче пак съм гладна. Трябва да е от прохладното време, от миризмата на океана или от нещо подобно. Но съм адски гладна. Ами ти, Дженифър? Гладна ли си?

Дженифър отметна коса от очите си.

— О, да. Умирам от глад. Не си спомням да съм била толкова гладна.

— Страхотно — отвърна Норман. — Тогава да вървим да ядем.

— Да — каза Дженифър. — Хайде.

26.

В неделя сутринта Джейсън се измъкна от леглото и след двадесет минути се върна с топли канелени кифлички и кафе от Ямайка. Алекс събуди баща си и тримата закусваха на люлеещите се столове на предната веранда.

Между къщите се стелеше рядка мъгла. Вrabчeтa кълвяха буболечки в предния двор. По тихата улица минаха две деца със стари колелета. След тях се гътреше рунтаво черно куче.

В девет, когато отваряха магазините, Алекс и Лоутън прекосиха крайбрежния път и в продължение на час обикаляха наоколо. И двамата си купиха нови дрехи. Баща ѝ си избра облекло в пъстри тропически тонове. Алекс си взе риза в зелено и червено, бели джинси и няколко памучни фланелки. Оставиха покупките си в къщата и тримата отидоха на разходка в града, като надзъртаха във всички кафенета, галерии, кулинарни магазини и бутици. Обходиха всички улици и алеи.

Усмиваха се на надутите имена на къщите. На портите на всички постройки имаше плочи с ръкописни надписи, подробност, също установена от градоустройствените закони.

И всички бяха великолепни възстановки на различни стилове. Пастелни цветове, лилаво и зеленикавосиньо, розово и тъмнозелено. Всяка къща представляваше специфично съчетание от традиция и съвременност. Във всеки детайл, във всеки корниз и градина, се криеше скромна находчивост. Кулички, веранди, широки балкони, ламаринени покриви, външни стълбища и куполи. Все едно да се разхождаш във фантастичен акварел. Алекс обаче сякаш се страхуваше от толкова много изобретателност и добър вкус, чувстваше се малко уморена и неадекватна.

— „Дисни Уърлд“ без страшните атракции — каза Джейсън.

— По-измамно е — отвърна тя. — Ужасно е близко до действителността и почти се изкушаваш да повярваш, че е истинско.

Ако живееш тук достатъчно време, ще започнеш да сънуваш в пастелни тонове. Изпитвам угризения, че не ми харесва.

Беше слънчево, температурата се задържа между десет и петнадесет градуса. Студените северни повеи като че ли поосвежиха Александра. И изостриха апетита ѝ.

Обядваха в „Бъд & Алис“, отново чудесно приготвена морска котка, печени зеленчуци, ризото, превъзходен ябълков пай. И когато Алекс предложи да подремнат, никой не възрази.

Слънцето струеше през дървените решетки на прозорците. Двамата с Джейсън отново се любиха. И този път той проучваше тялото ѝ, шепнешком ѝ задаваше въпроси и тя мълвеше отговори, насочваше го към любимия си ритъм. Ала Джейсън не спря дотам. С бавни и нежни милувки той откри някои нови изненадващи полутонове, скрити в по-големите, по-познати мелодии. Нюанси на докосване, фини трели и контрапунктове, за чието съществуване Алекс изобщо не беше подозирала.

Езикът и пръстите му, устните и стройната мускулатура на тялото му.

Тя се изпъваше, свиваше се и се извиваше, откривайки плътски наслади с този нов мъж, които идваха и си отиваха толкова бързо, че не можеше да си представи как ще успеят да ги повторят.

Не се стремяха да постигнат нейното или неговото облекчаване, а да забавят собственото си върховно удоволствие, приближаваха се към някакво състояние, за което никога не бе чувала да се споменава. Място, толкова далеч от тази стая, от този момент, толкова далеч от ограниченията на плътта и шумния хаос на съзнателната мисъл, че когато стигнаха, я изпълни златна тишина. Все още слети, те не помръдваха, не приказваха, дори не дишаха. Иначе — идеална празнота. Освобождаване от тежестта на живота, толкова чисто и бързо, че сякаш леглото се беше изтръгнало от плена на гравитацията.

И после се върнаха.

Лоутън Колинс чукаше на вратата. Искал да слезе на плажа и да се попече на слънце.

— Това ми харесва — каза Ема. — Хората излизат и оставят вратите си отключени. Възвръща ти вярата в човека. Бих могла да

живея в такъв град.

Влязоха в Чатауей през задната врата. Ема бе първа с автомата. Дженифър я следваше с револвера на Стан Рафърти, Норман пазеше в ариергард с другия пистолет.

В три следобед тримата влязоха в светлата бяла кухня в тази малка къща, докато добрите хора се печеха на плажа.

— Никога преди не съм нападала чужд дом — отбеляза Дженифър.

— И още не си — отвърна Ема. — За тази цел трябва да са тук собствениците. Трябва да ги вържеш, да ги удариш с дръжката на пистолета. Това е обикновено влизане с взлом.

— Стига с тия глупости — скара им се Норман. Той затвори задната врата и се запъти към хладилника.

— Да не си гладен?

Норман затрака с някакви бутилки, потърси на лавиците, после отвори фризера.

— Намерих нещо. — Той извади две шепи заскрежени пачки.

— Господи, Норман, колко си бърз. И преди трябва да си вършил такива неща.

Ема прибра парите в белия найлонов чувал за боклук, който носеше със себе си.

— Но това не може да е всичко. Божичко, тук няма трийсет-четирийсет хиляди.

Дженифър излезе от задната спалня. Носеше кафявата чанта с емблемата на гимназията в Южен Маями. Тя я обърна и я разклати.

— Празна е. Нали не мислите, че вече са ги изхарчили?

— За какво? За плажно масло ли?

— Някъде тук са — каза Норман.

Той повдигна ръба на дивана, надникна отдолу и с трясък го пусна на пода.

— Спокойно, Норман. Не бива да подплашим нечий скапан сеизмограф.

Ема отиде в предната спалня, остави автомата на скрина и претърси гардероба, под леглото, под матрака, в банята, във всички чекмеджета.

— Открих ги! — извика от кухнята Норман.

Тя взе автомата и на излизане от спалнята се блъсна в стареца.

Шестдесетина-седемдесетгодишен, с хлътнали гърди и сива коса. Широки жълти сърфистки шорти и авиаторски слънчеви очила.

— Здравсти — поздрави той. — Изглеждам ли ти модерен в новите си дрехи?

Ема насочи автомата към него и бавно заотстъпва назад.

Старецът затвори предната врата и спусна резето. После повдигна крак и изтупа босото си стъпало.

— Проклет пясък — каза старецът. — Влиза в чаршафите, не можеш да спиш.

Той вдигна другия си крак, изчисти го и влезе покрай Ема в кухнята.

Норман слизаше от печката с кошница в ръце. По начина, по който я държеше, Ема можеше да прецени, че е тежка. Дженифър стоеше на прага на другата спалня с револвера в дясната си ръка. Беше зяпнала.

— Не мърдай, смотаняко — нареди Ема, ала старецът като че ли не я чу.

Той спря да разгледа пистолета, който Норман бе оставил на плота. Свали си очилата и ги хвърли до оръжието.

— Хубав пистолет. Твой ли е?

Норман кимна и погледна Ема, за да види как да реагира.

— Не мърдай, по дяволите — повтори тя. — Последно предупреждение.

Старецът се приближи до Норман, постави ръка върху ръба на кошницата, наклони я напред и надникна вътре.

— Леле! — ахна той. — Тук е фрашкано с мангизи.

Обърна се, отвори вратичката на хладилника и извади кана с лимонада. Повдигна я към устните си, наведе я и отпи. Когато свърши, погледна към тримата, избърса уста и рече:

— Къде ми е доброто възпитание? На някого пие ли му се?

— На мен не — отвърна Дженифър.

Норман поклати глава.

— А на теб, млада госпожице? — протегна каната към Ема старецът.

— Това ли е, Норман? Това ли са всички пари?

— Така изглежда.

— Тогава да си вървим.

— Ами той?

Хванал кошницата с една ръка, Норман се пресегна и взе пистолета си.

— Не можем просто да го оставим — каза Ема.

— Този път улучихте десетката — заяви старецът. — Радвам се за вас. Наистина. Ние също се натъкнахме на малко сухо. В момента се валяме в пари. Явно тук растат по дърветата. Нямам търпение да дойде есента. Сигурно ще е забавно.

— Той е побъркан — рече Дженифър.

— Стар е — поправи я Норман. — Не е побъркан.

— Изсипи парите в чувала за боклук, Норман. Върни кошницата, където си я намерил. Обичам да оставям чисто след себе си.

Когато той се подчини, Ема се приближи до стареца и притисна дулото към гърба му.

— Недей, Ема — помоли я Дженифър. — Безобиден е.

— Спокойно може да ни разпознае.

— Няма. Погледни го, един нещастен дъртак. Мозъкът му се е разбърникал в черепа му. Няма да даде показания против никого.

Старецът пристъпи към Дженифър и протегна ръка към револвера.

— Къде ли не го търсих. Къде беше?

— Хайде, Норман, нарамвай чувала с парите и да ни няма.

Той погледна стареца, после Ема, обърна се и излезе през задната врата.

— Какво ще правиш, Ема?

Старецът продължаваше да разглежда пистолета.

— Моят е, да — каза той. — Същият сериен номер, малката драскотина на ръкохватката. С тоя патлак сме стари познати. Много, много стари.

Дженифър се опита да издърпа револвера от него, ала той не го пусна.

На улицата се разнесоха гласове. Ема рязко се завъртя и надникна през предния прозорец. Натоварени с плажни хавлии, Александра Рафърти и някакъв мъж тъкмо влизаха в двора.

— Хайде — каза тя. — Да се махаме от тук.

Дженифър още веднъж се помъчи да освободи оръжието от ръката на стареца, ала не успя.

— Господи боже, Дженифър, хайде! Остави го. Остави му проклетия револвер.

— Много ни уплаши, татко, да избягаш така.

— Бях жаден — отвърна той. — Пиеше ми се лимонада.

През стената се чуваше тананикането на Джейсън под душа. Баща ѝ лежеше на леглото си и зяпаше тавана. Алекс стоеше на прага.

— Само се обърнахме, и ти изчезна. Много се разтревожихме, татко. Разбираш ли защо?

— Помислили сте, че съм се изгубил.

— Да. Уплашихме се. Не може просто така да изчезваш, нали?

— Добре.

— И защо беше заключил вратата, татко? Защо?

— Винаги заключвам вратите. За сигурност. Така защитавам семейството.

Александра дълбоко си пое дъх.

— Имаме ли много пари? — Той я погледна, после отново отправи очи към тавана.

— Какво имаш предвид, татко?

— Имам предвид пари. Сухо, мангизи. Твърда валута. Имаме ли много?

— Имаме, да, но не много.

— Тук парите растат по дърветата, знаеш ли?

— Какво искаш да кажеш, татко?

— Нищо. Абсолютно нищо.

Тя се приближи и се вгледа в него.

— Струва ми се, че слънцето прекалено ме е напекло — рече старецът. — Мозъкът ми се е разбърникал в черепа.

Алекс се наведе и пипна челото му. Беше студено и сухо.

— В Охайо ли сме?

— Не, татко, в Сисайд.

— Къде е това? Във Флорида ли?

— Да. Сисайд, Флорида.

— Ще заведа Грейс във Флорида. Ще създам семейство. Чувал съм, че там на юг било хубаво.

— И аз съм чувала същото — каза Алекс. — Портокалови дървета докъдето очите ти стигат.

— Е, тогава поговори с Грейс. Тя е голям инат. Казва, че във Флорида било само за дъртаци. Обаче аз не смятам така. Според мен там има всякакви хора. Млади, стари, на средна възраст. Чуval съм, че било страхотно място за младоженци.

— И аз съм чувала същото — повтори Алекс.

— Ами тогава поговори с нея. Нали? Поговори с нея. Тя е голям инат.

— Непременно — обеща Алекс. — Непременно ще поговоря с нея.

27.

Пет следобед. Джейсън бе отишъл да напазарува за вечеря. Лоутън седеше на един от люлеещите се столове на предната веранда. Отпусната на бежовия диван и загледана в баща си, тя набра домашния номер на Дан Романо.

Неделя, почивният ден на Дан — толкова късно следобед, а той все още спеше. Нищо. Трябваше да го направи, докато в къщата е тихо и умът ѝ е ясен.

Дан вдигна на първото извъняване, ала изпусна слушалката и за миг ѝ се стори, че я е хвърлил на пода и пак е заспал. После се разнесе гласът му, предрезгавял от хрочки, пури и ром, и се поинтересува кой, по дяволите, го смущава посред нощ.

— Слънцето вече почти залезе, граф Дракула. Време е да ставаш.

— Кой е там, мама му стара?

— Алекс.

Последва кратко мълчание. Изпъшкване, отмятане на завивки и друг сънен глас, женски. Дан отдавна беше разведен. Но знаеше малките имена на повече проститутки от всеки сводник в Маями.

— Александра Рафърти? Бившата служителка от полицейското управление на Маями?

— Точно така.

— По дяволите, къде изчезна, момиче?

— В момента не мога да ти кажа.

— Добре ли си? Заплашва ли те нещо?

— Всичко е наред.

— И аз така си мислех. Все това повтарям на хората. Ще се появиш здрава и читава. Вестниците пресилват нещата, но аз си знаех, че си добре. Искаш ли да поговорим за това?

— Не точно сега.

— Добре. Ей, изпусна голям купон. Сигурно си разбрала, че твоят човек пак се развихри.

— Не съм чела вестници.

— Е, уби още едно момиче, в петък през нощта остави трупа на празния паркинг пред управлението. Нали се сещаш, покритото с пясък пространство до служебния гараж? Опръска с кръв стъпалата пред сградата. Невероятно зрелище. Във въздуха кръжаха хеликоптери, улицата беше задръстена от бусове със сателитни чинии. Трябва да се върнеш на работа, Алекс, твоят човек скоро открито ще нанесе удар. Поне така изглежда. А, да, момчетата от патологията установиха, че ги убива със стъкло, с парче огледало. Това е последната новина. В две от раните откриха следи от сребърното покритие. Старо огледало, казват, обаче нямам представа как са го определили. В раните имало и частички боя, черна маслена боя.

— Боя ли?

— Ей, става все по-странно, Алекс. Ако не побързаш, ще разкрием случая без теб. Няма да получиш своя пай от славата.

— Не ми и трябва.

— Къде казваш, че си отседнала?

— Не съм в града.

— Къде си точно?

— Не мога да ти кажа, Дан.

— Не можеш да ми кажеш. Защо?

— Ами синините?

— Какви синини?

— По лицата на жертвите. Патолозите казват ли нещо за тях?

— В доклада няма нищо. Поне аз не си спомням. Просто синини. Защо?

Александра видя, че Лоутън се изправя от люлеещия се стол и поздравява беловласа жена, която минаваше по улицата. Тя бодро му отвръща и се приближава до верандата.

— Виж, Дан, обаждам се да ти кажа, че съм добре и да проверя дали сте заловили убийците на Габриела Ернандес.

— Още нямаме за какво да се хванем. Няма очевидци, нищо. Само тонове куршуми от „Мак“ 10.

— Аз повиках полицията, Дан. В петък позвъних в полицията и дадох описанието на убийците и пикапа им.

— Ти ли?

— Да.

— Е, такова описание изобщо не е стигало до бюрото ми.

— По дяволите!

— Значи си ги видяла, така ли? На местопрестъплението ли беше?

Тя му разказа за младата жена, мъжа и жълтия пикап. Описа ги, дрехите им, странните очи на момичето, грозния тип.

— Кубинци ли бяха?

— Съмнявам се. Нямахте нищо общо с Габриела. Не беше политическо убийство.

— Откъде знаеш?

— Виж, Дан, разсъни ли се вече? Готов ли си да ме изслушаш?

— Изобщо не съм лягал. Е, бях в леглото, но не съм спал, ако разбираш какво искам да кажа.

Проститутката се изкиска.

Лоутън и беловласата жена разговаряха през оградата. Тя се смееше на нещо, което ѝ бе казал.

— Тогава слушай, Дан. Просто ме изслушай, става ли? Без да ме прекъсваш. Ако ме прекъснеш, няма да мога да продължа.

Тя му разказа за Стан, за обира на бронираната кола. Разказа му, че парите се озовали в нея и убийците на Габриела най-вероятно я преследвали.

В това време Лоутън влезе в къщата и за миг се зазяпа във вентилатора на тавана.

— Това беше Грейс — каза той. — Това беше жена ми.

Той я погледна, усмихна се и като си тананикаше под нос, отиде в спалнята на Алекс.

— Там ли си?

— Тук съм — отвърна Дан. Полицейски глас. Сериозен. Напълно разсънен.

— Предполагам, че те интересува защо съм взела парите.

— Определено.

— Просто случайно попаднах в ръцете ни. После бяхме у Габриела и навсякъде хвърчаха куршуми. Бях изпаднала в паника, Дан. Мъжът ми е крадец и убиец, най-добрата ми приятелка беше убита пред очите ми.

— И по този начин се защитаваш, така ли? Изпадаш в паника и заминаваш някъде с два милиона долара.

— Виж, Дан, трябва да ми повярваш. Ще върна парите. Просто за ден-два трябваше да се скрия. Не можех да ги оставя, нали? Да позволя да ги вземат убийците.

— Затова си избягала. И се криеш някъде.

— Избягах, да. Но ще се върна. Утре, вдругиден, веднага щом уредя едно нещо.

— Добре. Ще се обадя в „Бринкс“, ще им съобщя. Една наша служителка е взела вашите два милиона, обаче не се бойте, скоро ще се върне. Повярвайте ми.

Лоутън я повика от спалнята.

— Първо трябва да се справя с нещо тук и после ще се върна.

— Какво нещо? За какво говориш, по дяволите?

— Преди много години ми се случи нещо, Дан. Свързано е с престъпление, тежко престъпление. Досега остана в тайна, но скоро ще се разкрие и тогава ще имам нужда от твоята помощ. Може да стане много гадно. Стан ще се опита да ме обвини, да сключи споразумение с прокуратурата. Ще приказва разни отвратителни неща.

— Чакай, чакай. Объркваш ме, Алекс. Нищо не разбирам.

— Опитвам се да ти го обясня, Дан. Просто ми е трудно. Не ме припирай, потърпи малко.

Лоутън отново я повика. Гласът му прозвуча остро.

— Би ли изчакал един момент, Дан?

— Имам ли друг избор?

Тя отиде в спалнята. Баща ѝ стоеше до леглото и гледаше петте снимки от местопрестъплението. Бананът ѝ лежеше на пода в краката му. Лоутън беше подредил снимките в точния хронологически ред.

— Татко! Защо си ровил в банана ми?

— Алекс...

— Тук съм, татко.

— Не, Алекс. А-Л-Е-К. Името.

Тя застана до него и сведе очи към фотографиите.

— „А“ — посочи баща ѝ. — „Л“, „Е“, „К“.

Александра гледаше петте мъртви жени.

Струваха ѝ се някъде много далеч. Снимките, леглото. Усещаше, че кръвта се оттича от краката ѝ. Лицето ѝ изтръпна като измръзнало. В периферното ѝ зрение заплува жълта мъгла.

— Алекс — отново каза Лоутън. — Е, познаваш ли го този човек?

Тя се върна в дневната и вдигна слушалката. Въздухът бе рядък, светлината — мъчително силна. Очите ѝ не можеха да се фокусират. Дъхът ѝ изгаряше гърлото, сякаш седмици наред се скиташе в пустинята. Когато заговори, гласът ѝ беше пресипнал.

— Дан?

— Ей, не мога да понасям, когато някой ми се обади и после ме накара да чакам. Адски е нелюбезно, не смяташ ли?

— Дан...

— Тук съм, миличка. На твоє разположение.

— Трупът, който сте открили. Новото момиче.

— Онова на паркинга ли?

— Да. Като другите ли беше оставено?

— В съвсем нова поза. Не бяхме виждали такава. Още не сме ѝ измислили име. Има някои идеи, но нищо подходящо.

— Не ми казвай. Нека я опиша, позата, в която сте я открили.

— И как ще го направиш? Да не взимаш уроци по ясновидство?

— Лежала е на хълбок с ръце, вдигнати напред и свити в лактите под прав ъгъл, и със силно свити крака, така че пиццалите да продължават линията на предмишниците. Като буквата „Н“.

Дан не отговори веднага. Проститутката нетърпеливо изписка нещо зад него. Александра го чу да диша в слушалката.

— Добре де. Предполагам, че може да се опише така. Като „Н“. Разговаряла си с някого от колегите, така ли?

— Не съм се чувала с никой друг, освен с теб.

— Добре, вярвам ти. Как разбра?

Когато заговори, гласът ѝ я изненада. Празнотата му, отдалечеността му.

— Той изписва моето име, Дан.

Лоутън влезе в дневната. Опитваше се да вдигне ципа на синия си анцуг, но той бе заципал плата.

— Изписва името ти ли? Какво значи това?

— Помисли. Убиецът поставя труповете на жертвите във формата на букви.

— Букви ли? — Дан замълча за миг. — Мамка му!

— „А“ — Задъхващата се. „Л“ — Прегърбената. „Е“ — Мухобойката. „К“ — Маршируващата. „С“ — Полумесецът. И после пак „А“. А сега — „Н“. През цялото време е било под носа ни.

— Къде си, Алекс? — попита той.

— Не мога да ти кажа.

— Къде, по дяволите?

— Вече ще затварям, Дан. По-късно ще ти се обадя.

— Поне в безопасност ли си?

— Да. Мястото е известно с безопасността си.

— Тогава остани там. И ме дръж в течение.

— Добре.

— Какво е всичко това, Алекс? Защо оня копелдак изписва твоето име?

— Може да не е моето. Може да е на някоя друга Александра.

Дан се замисли за няколко секунди.

— Не, права си — мрачно каза той. — Затова е оставил последната пред участъка и кървавата му диря води към стъпалата пред входа. Не можахме да го разберем. Били сме прекалено глупави. Затова оставя поредната жертва точно под носа ни и ние пак не се сещаме. Какво е всичко това, Алекс? Какво става тук, по дяволите?

— Не знам, Дан.

Раздразнен от ципа, Лоутън започна да хленчи.

— Довечера пак ще ти позвъня. И двамата имаме нужда от време, за да осмислим информацията. Довечера ще си поговорим.

— Имаш ли оръжие, можеш ли да се защитиш по някакъв начин?

— Той не знае къде съм. Не се бой за мен, Дан. Просто помисли. До довечера.

— Проклетите психолози, ето кой е виновен. Копелетата получават пари, задето са толкова умни. Е, тоя път наистина се оказаха прекалено умни. Полицейската работа е тъпа и елементарна. Търси очевидното, гледай точно пред себе си. Но не, те ни пратиха в някаква фантазмагорична страна с всички тия глупости за разиграване на случки от детството.

— До довечера, Дан — каза тя и затвори.

Плажът пустееше.

Алекс вървеше покрай водата.

Главата ѝ се пръскаше от шока, не си спомняше кой ден от седмицата е. Нито годината и века. Нито на коя планета и в коя галактика се намира. Не си спомняше името и рождения си ден. Нито защо изобщо е тук. Изпълваше я горещ бял шум, беше празна като господин М., като че ли са изсмукали собствения ѝ хипокампус. Бяла страница, също като пясъците пред нея, чиста като безоблачното небе. Не помнеше нищо. Сякаш прекалено дълбоко бе дишала този прозрачен въздух и той беше проникнал в кръвта ѝ, разтваряйки всички тревожни мисли, страшното бреме на миналото, насъбралите се утайки от цял един живот.

Тя събу обувките си и ги взе в ръка. Ходилата ѝ потъваха в кристалния пясък, който приятно пареше между пръстите ѝ. Погледът ѝ се рееше към морето, към спокойните, по-сини от всякога води. А небето беше още по-синьо и по-спокойно от океана.

По пътя видя три пясъчни замъка, загладени от постоянния вятър, който ги бе превърнал в безформени купчинки пясък. Видя две човешки фигури, примитивни пясъчни скулптури, безлики създания с разперени ръце и крака. Видя забравена хавлия, опаковка от шоколад и разкривен алуминиев стол, полузаровен в белия захарен пясък.

Дълго вървя, докато стигна до края на плажа. Докато светлината започна да гасне и небесната призма на запад пречупи слънчевите лъчи в целия спектър, ярки снопове златисто, червено, зелено и жълто.

Тя се обърна и закрачи назад, ала без цел. Нямахше къде да отиде. Нямахше срещи и задължения. Живееше само в този миг. Не я оковаваха спомените, шептящите духове от миналото, големите хорове, които пееха своите химни за отминали дни.

Здрач навън, здрач в главата ѝ. Морето и сушата от двете ѝ страни, небето — отгоре. Можеше да гледа и вижда. Да диша. Да се движи. Но нямахше спомени.

Макар и за кратко, нямахше минало. Макар и само за час, тази ободряваща празнота, тази лекота. Вълнуващото избавление.

Два километра, после три. Александра вървеше по плажа и с всяка стъпка усещаше завръщането на гравитацията. Двадесет и девет годишна. Октомври, двадесети век, земята с всичките ѝ скрити богатства, древни съкровища, архиви, скулптури. Миналото, миналото, натежаващо в главата ѝ.

Александра Рафърти бе привлякла вниманието на убиец. Заради нея бяха мъртви седем жени. Убити, за да може някакъв проклет маниак да изпише името ѝ, така че тя да знае за съществуването му, да усеща присъствието му, да преживява дълбочината на измъчената му любов. Някаква подобна глупост.

Тя се приближаваше към дюните на Сисайд и с всяка стъпка горещият бял шум на шока заглъхваше.

Убиецът беше изнасилил седем жени и бе прерязал гърлата им, взирайки се в безпомощните им очи. Тласкан от безумното си желание, той беше принесъл тези дарове на Алекс, сякаш това бе представата му за прелъстяване, неговото пречистване. После изродът беше оставил кървавата си диря, за да ѝ покаже копнежа си, да я накара да трепери от силата на любовта му.

За да чуе вика му:

„Кой съм аз и защо върша всичко това?

Какво още ти готвя?“

Александра се изкачи по едно от изящните сисайдски стълбища, които водеха от стръмните дюни като скулптурен гребен на вълна. Вече беше тъмно, хладно и ветровито. Баща ѝ бе сам от часове. Беше си изгубила ума и сега си го бе възвърнала.

Някакво копеле беше убило седем млади жени, само за да изпише нейното име.

28.

— Излязох да се поразходя, това е. Теб те нямаше. И приятелят ти го нямаше, затова излязох и се срещнах с Грейс. Тя живее на две преки от тук. Ще ми се да не ми викаш непрекъснато.

Алекс изправи рамене и си пое дъх. Погледна към Джейсън, който миеше съдовете. Той държеше главата си наведена и му беше смешно, ала се мъчеше да не го показва. Отново се обърна към баща си. Прииска й се да удари нещо. Да заби юмрук през стената на къщата. И да продължи, докато ръката й се превърне на пихтия.

— Тя се казва Грейс — не преставаше Лоутън. — Следобед се запознахме през оградата, после отидох да я видя. На две преки от тук, там живее, и ни помни от предишното ни идване. От онази жълта къща, която бяхме наели. Помни я. Помни и твоя пясъчен замък. Даде ми назаем този фотоапарат. Да документирам нашата невероятна почивка.

Той проточи шия, погледна в изпъкналия обектив на апарата, „Брауни Рефлекс“, и го насочи към Джейсън. Младият мъж поставяше последната чиния в съдомиялната машина. Беше сготвил лазаня почти без продукти. Със салата „Цезар“ и франзели. И готов лимонов пай за десерт. Алекс се бе опитала да хапне, ала не можа. Извини се, без да се мъчи да обяснява.

— Хайде, Александра, иди и застани до приятеля си. Да, да, знам, че мразиш да те снимат, но после винаги обичаш да разглеждаш снимките. Просто трябва да проумееш, миличка, че не може да гледаш без да позираш. Хайде, размърдай се.

Алекс затвори очи и отново ги отвори. Нищо не се беше променило. Джейсън я наблюдаваше, като криеше усмивката си, но очите му го издаваха. Тя отиде и застана до него. Той я прегърна през рамо.

— Добре, браво. Хайде сега, кажете „зеле“. Не се цупи, дай на татко усмивчица, с която после да се гордееш. Айде да видим тия твои перлени зъбки.

Баща ѝ натисна бутона и превъртя лентата.

— Спомени за цял живот.

— Откъде взе апарата, татко? — Алекс се освободи от прегръдката на Джейсън.

— Нали ти казах, от Грейс. Тя е билкарка. На две преки от тук. Килерът ѝ е пълен с хапчета. През живота си не съм виждал толкова витамини. Обаче трябвало да работи, щото казва, че била на седемдесет и две, но аз съм готов да се закълна, че не е на повече от трийсет. Твърди, че знаела точно от какво имам нужда, за да възстановя паметта си. Комбинация от пет-шест хапа, корени, кора и стъбла от цветя. Нещо такова. Според мен тя си пада малко вещица, има такова къкрещо гърненце. Но е добра вещица. Казва се Грейс. Което нещо ми напомня...

— Още следобед ти казах, че не искам да излизаш сам, татко. Ясно ли е? Ще запомниш ли това съвсем просто нещо?

— Просто се е срещнал с една жена — намеси се Джейсън. — Какво лошо има в това?

Той прибра остатъците от вечерята в хладилника и запуши бутилката каберне.

— Не искам да се скита сам. Особено сега.

— Защо? Какво се е случило?

Алекс се обърна и погледна към тъмния прозорец.

— Нищо не се е случило. Просто е опасно.

— Ей, Алекс, ние сме далеч от Маями. Тук не си заключват вратите, държат прозорците широко отворени. По дяволите, дори нямат шериф.

— Изобщо ли няма полиция?

— Точно така.

— Откъде знаеш?

— Какво ти е, Алекс? Защо ми се сопваш?

— Не се сопвам. Откъде знаеш, че няма шериф?

Джейсън си изми ръцете, избърса се с кухненския пешкир и го остави на закачалката. После обидено я погледна.

— Защото питах в агенцията. Най-близкият полицейски участък е в Панама Сити. На около четирийсет и пет минути път. От време на време минават патрулни коли, но няма постоянно полицейско присъствие.

— Защо си питал, Джейсън?

— Интересуваше ме. Нищо повече. Хайде, Алекс, тук е съвсем безопасно. Какво толкова, ако Лоутън се поразходи наоколо?

— Ами, например вчера за малко да се удави. Забрави ли?

— Мисля, че си е взел поука от плуването в океана. Нали, Лоутън? Не си ли взе поука да не плуваш навътре?

Старецът отиде при дивана и я погледна за миг, после ѝ подаде фотоапарата.

— Това е за теб, миличка. Подарък. За да ти останат спомени един ден. Знаем колко много искаш да имаш фотоапарат. А този е много хубав и в същото време е съвсем прост. Само поглеждаш през обектива и виждаш снимката, докато я правиш. Последен модел. Това, което започва като хоби, някой ден може да стане професия.

Тя взе фотоапарата.

— Благодаря ти, татко.

— Даже взех жълтата кутия, упътването и всичко останало. Разказах ли ти за билкарката? На две преки от тук. Тъпело стрийт. Твърди, че се казвала Грейс, обаче може да лъже. Не прилича на нито една Грейс, която съм познавал. Но пък с жените човек никога не знае. Понякога могат да те заблудят.

Алекс му помогна да си облече новата пижама, която си бе избрал. Синьо-жълта с хавайски мотиви — папагали, сърфисти и изригващи вулкани.

Той си легна и се зави до брадичката. Александра седна на ръба на матрака.

— Непослушен ли бях?

— Не, татко. Не беше непослушен.

— Тогавя защо толкова рано ме пращаш в леглото?

— Вече е десет часа. Винаги си лягаш по това време, нали?

— Ами, да.

— Не ти ли се спи?

— Май че съм малко уморен. Днес беше страхотен ден. Адски много нови неща. Запознах се със симпатична жена. Още отсега те предупреждавам — спокойно може да се ожения за нея.

Александра се размърда, наведе се към него и сниши глас.

— Виж, татко, случи се нещо. Ще трябва да се върна в Маями.

— Тук не ти ли харесва?

— Чудесно е, но трябва да се върна.

— Е, аз оставам. Не, тук страшно ми харесва. Искам да кажа, не е Охайо, обаче какво от това? Утре ще започна да пия билки, за да си възвърна паметта. Така каза Грейс. Тя е билкарка и живее на Тъпело стрийт.

Алекс въздъхна. Тя погледна към затворената врата и се наведе да види дали обувките на Джейсън се виждат отдолу. Не се виждаха.

После отново се обърна към Лоутън.

— Докато ме няма, ще намеря някой да остане при теб. Ще отсъствам само няколко дни.

— Ами върви. Кой те спира? Аз съм голямо момче. Не ми трябва бавачка.

Алекс отново се озърна към вратата.

— Трябва да те попитам нещо, татко.

— Питай.

— Вчера, когато отиде да плуваш...

— Вчера ли беше? Да, да, точно така, вчера.

— Много навътре ли влезе? И Джейсън случайно се появи, видя те и те спаси. Така ли беше?

— Щом казваш.

— Искам да знам. Така ли се случи?

— По дяволите, Алекс! Постоянно ме проверяваш.

Той затвори очи и нацупено стисна устни.

— Извинявай, татко, но трябва да знам. Трябва да знам какво си спомняш. Дали е вярно това, което твърди Джейсън.

Лоутън отново я погледна и лукаво се усмихна.

— Не вярваш ли на момчето?

— Искан ми се. Господи, страшно ми се иска.

— На мен ми изглежда симпатяга. А, между другото, снощи ви чух, следобед също. Може би от сега нататък не е зле да сте по-тихи. Тия стени са доста тънки. Не че имам нещо против. Всъщност е много приятно. Но не е съвсем редно баща да подслушва как се люби дъщеря му. Даже да не е нарочно.

Алекс поклати глава и на устните ѝ плъзна усмивка.

— Добре, ще бъдем по-тихи. Обещавам. — Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Казва се Грейс. След като се ожения за нея, ще я заведа в Маями да създадем семейство. Дойдохме тук на почивка. Ще останем през целия август. Не можем да си го позволим, но, по дяволите, веднъж се живее!

Александра дълбоко си пое дъх и бавно го изпусна.

— Добре, татко, слушай сега. Само за момент се опитай да си спомниш какво се случи вчера. Ще ми направиш ли тази услуга?

— Естествено. Лесна работа.

— Ти си плувал. Бил си във водата. Какво се случи после? Прекалено навътре ли влезе?

— По дяволите, как да си спомня всяка дреболия? Щом така казваш, добре. Кой съм аз, че да споря? Дори наистина да звучи прекалено подозрително.

— Защо да е подозрително?

— Откъде да знам? Това е твоята версия на нещата. Но защо един старец ще влезе толкова навътре в морето? Освен ако не иска да се удави, да престане да е такова бреме за близките си.

Алекс се вгледа за миг в мътните му очи, наведе се, притисна ухо към гърдите му и го прегърна.

— Ти не си бреме, татко. Изобщо не си бреме. Обичам те. Ще направя всичко възможно, за да облекча живота ти. Не се чувствай така, моля те. Обичам да сме заедно. Няма да допусна да се разделим.

Той постави длан на челото ѝ, както правеше някога, когато Алекс имаше треска, сякаш за да поеме топлината от главата ѝ.

— Грейс е станала билкарка. Не знаех, че се интересува от такива неща. Но се радвам, защото билките може да излекуват това мое проклето забравяне.

Дланта му приятно разхлаждаше челото ѝ.

— Много ми се ще да я видя, татко.

— Естествено. Ще те запозная. Тя е учителка, нали разбираш. Преподава на десети клас в Маями. Имаме дъщеря, Александра. Красиво момиченце с богато въображение. Всеки ден си играе на плажа, строи пясъчни замъци, и в тях живеят стотици хора. Алекс ги познава по име. Може да ти разкаже живота на всеки един. Поразителна е, с такова въображение. Стотици хора. Ковачи, войници, слугини, селяни. Знае името и фамилията на всеки и целия му живот. Джил Макгоуън — менестрелът. Барт Реймънд — злият граф.

— Бях забравила — каза Алекс, отпуснала глава на гърдите му.

— Какво си забравила?

— Хората от замъка.

— А, да, там има много хора. Нужни са адски много хора, за да поддържат един среден замък.

— Съвсем бях забравила.

— Да, да, аз ли не знам колко е лесно да забравиш нещо. Адски лесно. Повярвай ми, аз съм специалист по човешката памет. Преди няколко години направих специално проучване по въпроса. Четох книги и статии. Да, аз съм истински специалист по паметта. Мога да ти дам всякаква информация. Вземи например гърците. Това са онези с Лета — реката на забравата. Падаш в нея, и си загубен. Потопяваш палеца на крака си във водата, и можеш да изтриеш цялото си детство. Имали и богиня — Мнемосина. Майката на музите. Създали ги двамата със Зевс — поетите, музикантите, художниците. Музите били подчинени пряко на богинята на паметта и имали заповед да съчиняват разкази и песни, така че хората никога да не забравят важните неща и да ги предават от поколение на поколение. Такава била работата на богинята — да надзирава всички художници, да се грижи те да пазят героите живи, героите и легендите.

Алекс бавно се изправи и се вгледа в очите на баща си. Клепачите му се затваряха. Той се унасяше, ала продължаваше да говори и думите му постепенно заглъхваха като последните завъртания на стара плоча.

— Не знам как го прави дъщеря ми Александра, обаче наистина помни всички в онзи замък. От краля, та чак до чистача на тоалетни. Може да ти разкаже живота на всеки. Просто е поразителна. Ужасно се гордея с това момиче...

29.

Алекс излезе на предната веранда и седна на люлеещия се стол до Джейсън. Улицата тънеше в сенки и в нито една от къщите наоколо не светеше. От северозапад духаше ветрец, приток на студен канадски въздух. Някъде в далечината крякаха гъски. Скоро отново щяха да започнат всички сезонни миграции.

— Много си напрегната, Алекс. Отнесена си.

— Така е — призна тя. — Никола не съм била по-напрегната и отнесена.

— Какво става? Какво има?

— Мисля за разни неща. Коя съм, какво правя.

Джейсън мълчеше.

— Цял живот бягам — продължи Алекс. — Отстъпвам, заобикалям. Това е принципът. Още отначало го усвоих и го спазвам. Вече съм професионален беглец.

— От какво бягаш?

Тя го погледна. В гласа му се долавяше нетърпение или раздражение.

— Разхленчих се — каза Александра. — Разболяла съм се от тежка форма на самосъжаление.

— От какво бягаш? — Пак същата интонация.

— От всичко.

Джейсън се загледа в някакво куче на улицата.

— Ти снимаш местопрестъпления, за бога. Това не ми прилича на бягство. Ти гледаш право в очите на злото.

— Гледам, виждам, но не правя нищо. Фотографирам престъпления, нищо повече. Аз съм просто наблюдателка. Гадна воайорка. Правила съм го през целия си живот и ако не внимавам, завинаги ще си остана такава.

— И какво лошо има в това?

— Пасивността. Тя е смърт. Оставям други хора да решават съдбата ми. Това е бягство, Джейсън. Ето какво е лошото.

— А какво трябва да направиш, да си купиш пелерина и сабя и да тръгнеш на бой за справедливост ли?

Тя не отговори.

— Искаш ли за седмица да се сменим? — продължи Джейсън. — Опитай се по цял ден да приказваш по телефона и да приемаш поръчки за акции. Купуваш, продаваш. Продаваш, купуваш. Гарантирам ти, че това моментално ще повиши самочувствието ти. Лакей. Пионка. Пълно нищо. По дяволите, Алекс, прекалено високо оценяваш цялата тая работа с контролирането на съдбата си. Спомни си какво правим на тепиха. Използваме инерцията на противника и обръщаме силата му срещу него. Идеята е същата.

— Глупости, Джейсън. Боят и животът са различни неща. Тук не са в сила законите, които важат на тепиха.

— Естествено, че са в сила. Или си жертва, или не си. Няма средно положение.

За миг Александра се вгледа в него. Искаше ѝ се да му каже, макар да знаеше, че не може.

Тя отправи очи към пустата улица. Кучето беше изчезнало.

— Омръзна ми да чакам да ме нападнат, Джейсън. Постоянно в отбрана. Озъртам се назад, вслушвам се за стъпки, претеглям всяка ситуация за потенциална опасност. Това не е живот.

— Е, признавам, че когато го представяш така, звучи доста мрачно.

Тя постави длан върху ръката му.

— Когато бях малка, с мен се случи нещо. Нещо лошо.

Джейсън заби поглед в осветените от луната дъски на верандата.

— Свързано с онова момче Дарнъл Флинт, нали? — Той завъртя глава и се втренчи в плажа. Там сякаш се събираха лунни лъчи, бяло сияние зад дюните.

— Точно така. Дарнъл Флинт. Съседското момче. Беше по-голям от мен.

— И те е закачал.

Александра се отпусна назад. Песъчинките под люлеещия се стол на Джейсън хрущяха като чупещи се кости.

— Виж — каза тя, — съжалявам, Джейсън, но мисля, че за известно време трябва да остана сама.

— Ей, извинявай. Избързах, не биваше да довършвам изреченията вместо теб. Не спирай. Моля те. Извинявай.

— Няма нищо, Джейсън. Просто още не съм готова за този разговор.

— Нямах ми доверие.

— Нямам доверие и на себе си. — Алекс го погледна, ала очите му бяха неразгадаеми.

— Виж, Алекс. Не исках да те пришпорвам. Извинявай.

— Няма нищо. Наистина. Просто сега не ми се говори за това. Имам нужда от уединение. Това е всичко.

Джейсън не отговори веднага.

— Искаш ли да се преместя в мотел? — попита накрая той.

— Не, не. Само за час-два. Разходи се по плажа, иди да пийнеш нещо в „Бъд & Алис“. Трябва да се обадя по телефона. Служебен разговор.

— Сигурна ли си? Сигурна ли си, че не исках да довършим този разговор? Аз просто ще седя тук и ще те слушам. Този път няма да те прекъсвам, обещавам.

Той се обърна към нея, пресегна се и леко прокара палец по брадичката ѝ, но Алекс се скова и Джейсън отдръпна ръката си.

— Благодаря — каза тя. — Но не, още не. Не съм готова.

Устните му потръпнаха, сякаш се мъчеше да преглътне груб отговор. Без да откъсва очи от нея, младият мъж се изправи на крака.

— Тогава ще се помотая по плажа. Един час, нали? Достатъчно ли е?

— Да.

— Добре. — Той колебливо ѝ се усмихна. — Ще броя звездите, ще ти съобщя последните данни. Кой са паднали, кои още светят.

Алекс стана, целуна го по бузата и когато Джейсън се отдалечи, влезе вътре, седна на дивана и се втренчи в призрачното си отражение в стъклената врата.

След малко вдигна слушалката и набра номера на Дан. Когато детективът отговори, тя бързо си пое дъх и го поздрави.

— Къде си, Алекс? Кажи ми къде си!

— Не ме карай да затворя, Дан.

— Нали знаеш, че можех да проследя обаждането ти? Можех да взема съдебна заповед дори само на базата на онова, което следобед ми

каза.

— Знам, Дан. Но не си го направил, нали? Не си го направил. Защото ми вярваш.

Той не отговори веднага, после ядосано каза:

— Пак имах съвещание с проклетите психолози. Накарах ги да дойдат от игрището за голф.

— Казал си им, че копелето изписва моето име.

— Да. Отначало не повярвах. Съпротивлявах се. Твърдяха, че било странно съвпадение. Че сме фабрикували измислици. Но това не продължи дълго. Хич не им хареса, обаче накрая се съгласиха. Сега искат да разговарят с теб, да ти зададат някои въпроси.

— Убедена съм.

— Е, хайде, Алекс, изплюй камъчето. Искам да знам какво мислиш. Кой може да е тоя изрод и изобщо за какво става дума.

— Помислих върху този въпрос, да.

— Престани с глупостите, Алекс. Търпението ми се изчерпа.

— Искам да ми направиш една услуга.

— Каква?

— Да провериш нещо. Няколко имена. Виж дали ще откриеш сегашните им адреси, занимание, такива неща.

— Няколко имена. И кои са те?

— Дарнъл Флинт Старши, приблизителна възраст шейсет години. Последна месторабота — „Кока-кола“. И жена му, ако не са се развели. Даже да не живеят заедно, искам моминското ѝ име и местонахождението ѝ. И на дъщерите. Моли и Мили. И на сина, Джей Ди. Момчето е на двайсет и четири, двайсет и пет, момичетата са на двайсет и девет. Преди осемнайсетина години учеха в началното училище „Норланд“. Не знам нищо повече. Ще го направиш ли?

— Ами семейното куче?

— Можеш да го направиш, Дан. Знам, че ще го направиш. Искаш ли да го повторя?

— Запомних го. Нямам представа за какво ти е, но го запомних.

— Може да не е нищо. Но трябва да науча всичко, което успееш да изровиш. Служебни досиета, настоящи адреси. Абсолютно всичко.

Дан вътрешно кипеше.

— А сега ми разкажи за психолозите — весело продължи Алекс.
— Когато накрая отстъпиха, хрумнаха ли им някакви идеи?

— Една-две.

— Слушам те.

— Според информацията от местопрестъпленията, те твърдят, че убиецът е перфекционист на десета степен. Педант във всяка подробност. Трябва да свърши всичко по абсолютно същия начин, попаднал е в затворен кръг, някакъв ритуал или нещо подобно.

— Това вече го знаем.

— Въпросът е, че най-вероятно ще се опита да довърши цикъла.

— Да допише името ми.

— Точно така. Още три. Д-Р-А. Копелето се движи като по релси и не може да се отклони, каквото и да става. Поне според психолозите. Но аз не съм съвсем сигурен. Според мен, ако разбере, че сме по следите му, ако разбере, че най-после си разчела посланието, може да промени курса си. Може това да е целта му. Просто да привлече вниманието ти, да те уплаши. Това може да го поохлади.

— Ще ми се да беше вярно, Дан. Но не, мисля, че вече е загреял. Забавлява се, със сигурност ще се опита да довърши онова, което е започнал.

— Мамка му. Знаех си, че ще кажеш така.

— Нещо за Стан?

— Още не. Но ще го открием, не се бой. Разпратихме снимката му по факса из целия щат. ФБР го издирва, ще го покажат и по вечерните новини. „Бринкс“ предлага сто хиляди за залавянето му. Това би трябвало да ускори нещата, но още не се е появил.

— Нали не си казал на никого, че парите са у мен?

— Въз основа на твоите сведения основен заподозрян за обира е Стан Рафърти. Където е той, там са и парите. Затова „Бринкс“ предлагат тия сто бона.

— Благодаря, Дан.

— Длъжница си ми, Алекс. Трябва да ми кажеш къде си.

Тя видя, че по Ийст Ръскин стрийт бавно минава син автомобил.

— Не мога, Дан. Още не.

— Господи, Алекс. Не бъди толкова твърдоглава.

— Басирам се, че се сецям коя е другата идея на психолозите.

— Кажи ми, Алекс. Къде се намираш?

— След като напише още две букви, „Д“ и „Р“, апетитът му ще достигне кулминацията си и тогава ще дойде за мен. Аз съм

последното „А“, величественият финал. Нали така смятат?

Алекс го чу да въздиша.

— Да.

30.

Тя беше толкова близо, че усещаше вкуса ѝ. На един дъх разстояние. Споделеше същите въздушни молекули с нея, поемаше ги дълбоко в себе си и ги изпускаше навън. Усещаше мириса ѝ — леден огън. Бе се опитала да му избяга, ала не беше успяла. Не можеше да скрие специфичния си аромат, като пресичаше реки, прескачаше пропасти или бягаше на хиляди километри от него. Той бе настроен на мириса ѝ. Безпогрешно проследяващо устройство. Трябваше му само една частица, една люспица кожа, една невидима точица от изпарената ѝ пот. Тя беше в носа му. Вдишваше я, поглъщаше я в тялото си по нервните си пътища. Късчета от нейната физическа същност се търкаха в мозъчния му ствол. Живееше с нея. Гореше в мрака. Неговите невидими пламъци, оранжеви, червени и жълти, се издигаха високо в небето. Той пламтеше, прозрачен дух. Нажежен до бяло, невидим.

Застанал абсолютно неподвижно на една пясъчна алея, която пресичаше Ийст Ръскин стрийт, между бели дъсчени стобори, на петнадесет метра от нея, той се взираше в тънките ѝ завеси. Петнадесет метра мрак, само този прозрачен воал от сладък нощен въздух помежду им. За секунди можеше да пресече улицата, да се качи по стъпалата и да влезе в къщата. Да я удари, да я обладае, да проникне в тялото ѝ, да види как омразата бликва в очите ѝ, убийствена ненавист. После щеше да се наложи да ѝ пререже гърлото, за да се спаси. Окончателното му избавление. Толкова лесно, толкова съвършено в симетричността си.

Ала засега щеше да остане тук и да я гледа как разговаря по телефона, после става и крачи насам-натам пред дивана. Очите им се срещнаха в тъмнината, макар тя да не подозираше за присъствието му, защото бе напълно скрит. Сянка в сянката. Мрак, забулен от мрак. Плувец в черното море на нощта.

Не бързаше. Тъкмо напротив. През тези няколко последни месеца, докато името ѝ се изписваше върху кървавите подове, той

изпитваше все по-голяма ведрина, топлина, кристална съсредоточеност. Спокойната готовност на човек, изправен пред съскаща змия. Очакващ подходящия момент с всяко свое нервно влакно, с всеки свой мускул.

Нямаше защо да бърза, защото това беше последната глава. Когато свършеше, за него нямаше да има нищо. Нищо. От години се бе потопил в живота ѝ. Следваше я в безкрайните ѝ пътувания, дори понякога следеше мъжа ѝ Стан. Беше ѝ се посветил и ясно осъзнаваше очакващата го празнота, ала това ни най-малко не го смущаваше. Тази пуста вечност без Александра щеше да е неговото удовлетворение, неговото време за размисъл и съзерцание.

Може би просто щеше да стане друг. Да потъне под повърхността на личността, която вече бе създал. Да я приеме. Да се ожени и да има деца. Да продължи да си върши работата, ежедневните си упражнения, хранене и общуване. Да изчезне в обвивката на човека, когото виждаше светът. Толкова добър, толкова благонадежден, толкова взаимозаменяем. Може би това беше неговото бъдеще, след като изпълнеше задачата си, безмълвна смърт на личността, превръщане на вълка в агнец.

Наблюдаваше я, наблюдаваше как се движи, как говори в слушалката, как диша, когато нещо помръдна в периферното му зрение.

Той се отдръпна назад и впери очи в мрака.

На един тъмен балкон през три къщи от там видя лица, две жени, и двете руси, едната ниска, другата висока. И мъж, едър и тромав. Всички стояха до перилата и сезираха в къщата на Александра Рафърти. Чу звъна на чашите им, тихия им смях.

Нямаше да си помисли нищо особено. Щеше да се извърне, да продължи наблюдението си, ако не беше онова странно движение на главата на високата, някакъв тик с косата ѝ, може би отмятане назад, което го накара да затаи дъх. И да се свие още по-навътре в сенките.

Вече бе виждал този език на тялото. Жест, толкова точен, че нямаше никакво съмнение. И преди бе срещал тази жена. Изтекоха няколко секунди, преди да си спомни. Но после всичко го връхлетя с неочаквана яснота, с яркия блясък на осенение.

Беше я виждал, докато наблюдаваше Стан, очевидно негова любовница. На пощенската ѝ кутия пишеше „Дженифър Макдугъл“.

Доколкото можеше да прецени, празноглавка. Перушинка на вятъра.

Присъствието ѝ в Сисайд, фактът, че гледаше към къщата на Александра, го накара да се напегне. Дженифър Макдугъл. Месеци наред бе виждал Стан Рафърти да влиза и излиза от дома ѝ. Беше ги виждал да се целуват за сбогом на предната ѝ веранда. Бе виждал същото това отмятане на коса, жест, който несъмнено трябваше да е зноен и съблазнителен, ала толкова честото му повтаряне го обезсмисляше, превръщаше го в мъртва имитация, в пародия.

Дженифър Макдугъл и двамата ѝ приятели. Не знаеше какво прави тук тя, нямаше нужда да знае. Наблюдаваха Александра. Той се вслушваше в смеха им, в звъntenето на чашите им. През три къщи, два етажа по-високо. Идеално. Наистина идеално.

Барът „Червеният плевник“ се намираше в Грейтън Бийч, на три километра от Сисайд, извън сиянието на градчето, извън магнетичното притегляне на чара му. Шумен и задимен евтин нощен клуб с хиляди бирени кутии, украсяващи лавиците. Вонеше на гранясало олио, мъже с мръсни фланелки, джинси и гумени ботуши пиеха наред с пенсионери с розови ризи и зелени панталони и студенти с нахлупени с козирката назад бейзболни шапки. От време на време на сцената се качваше някой, свиреше на хармоника или банджо или изпяваше една-две песни. В задната стая се играеше билиард на вързано.

Чудесно прикритие за онова, което искаше да направи.

Дженифър Макдугъл и нейните двама приятели бяха тук от половин час. Жените носеха къси рокли, Дженифър — тъмнолилава, тъмнокожата — пъстра. Нещо в по-ниското момиче загатваше, че за пръв път облича рокля.

Шестима мъже се бяха приближили до масата им и бяха отпратени, след което момичетата избухваха в смях. Когато мълчаха, двете се гледаха и се държаха за ръка под масата.

Преди минута той бе проследил един от отхвърлените ухажори на паркинга и със съвсем незначителен физически натиск беше изтръгнал от него паролата за вниманието на тези момичета.

Сега с най-лъчезарната си усмивка се оттласна от стената и отиде при тях. И се изправи пред погледа им, небрежно праметнал през рамо зелената си раница.

— На забавление с татко си ли сте излезли, момичета?

— Това е Норман — отвърна дребната блондинка. — Той не е ничий татко. Той е сфинкс. Енигма.

— Той е от планетата Пенис — прибави Дженифър Макдугъл.

— Разбирам.

— Ами ти? И ти ли си от Пенис?

— Разбира се. Нима всички мъже не са от там?

— Ако искаш да седнеш при нас, първо трябва да отговориш на един въпрос. Такова е правилото — каза ниската. — Загадка. Ако сбъркаш, трябва да се чупиш.

— Добре. Така е честно.

— Но трябва да те предупредим. Досега никой не е познал. Петима изгоряха.

— Шестима — поправи я той. — Преброих шестима.

— О, наблюдавал ни е! — възкликна Дженифър. — И е обмислял плана си. Струва ми се, че си имаме работа с непослушно момче, Ема.

— Да — съгласи се ниската. — Изглежда ми непослушен, тъй си е.

— Какво носиш в раницата, хубавецо? Дузина презервативи ли?

— Кръв — отвърна той.

— Кръв ли? — драматично вдигна длан към устата си Дженифър. — О, божичко, този е истински.

— Какво искаш да кажеш с това „кръв“? — попита Ема.

— Искам да кажа две пластмасови торбички кръв. По петстотин кубика.

Ема се намръщи.

— Лъжеш.

— Не лъжа — възрази той. — Никога не лъжа.

— Махай се от тука, шантав изрод такъв.

— Ема не може да търпи задници — каза Дженифър. — Май че ще се наложи да се разкараш.

— Ами загадката? Няма ли да ми дадете шанс?

Дженифър отпи голяма глътка от маргаритата си и избърса устни с опакоето на дланта си.

— Добре де. Ще ти дадем две възможности. По толкова давахме на другите. Така е честно, нали, Ема? Две възможности за непослушното момче?

— Добре — отстъпи ниската, без да среща погледа му. — Слушай, малкия. Кой има осемнайсет колена и бяла кръв?

— Президентът на Съединените щати ли?

Дженифър се засмя. Ема безизразно гледаше приятелката си.

— Хлебарката — каза той. — Обикновената кафява хлебарка.

Дженифър изписка и плесна с ръце. Ема се извърна и впери очи в един от червените надписи „Изход“.

— Можеш ли да повярваш, Ема? Той позна!

— Откъде знаеш отговора? — Ниската продължаваше да не го поглежда. С всяка изтекла минута все повече му харесваше.

— Знам много неща. Аз съм човек със сериозни познания.

— Добре, многознайко, сядай — потупа стола до себе си Дженифър.

— Струва ми се, че твоята приятелка предпочита да се разкарам. Съмнявам се, че иска да те споделя с мен.

— О, просто си е свадлива. Хайде, сядай. Ела при нас. Позна загадката, така че имаш право да ни черпиш по едно.

— Ами енигмата — той не възразява ли?

— Ей, Норм. Пука ли ти, ако тоя хубавец седне при нас и ни плати сметката?

— Не.

— Добре тогава, хубавецо. Аз съм Дженифър, а това е Ема. Хайде, повикай келнерката. И от теб трябва да има някаква полза.

Когато взеха поръчката им, той отново се обърна към младите жени.

— Тази вечер като че ли празнувате нещо. Какъв е поводът?

— Спечелихме на лотария — студено отвърна Ема.

— Чудесно. И как възнамерявате да похарчите печалбата?

— С Ема ще си купим къща в Сисайд. Ще се присъединим към мързелуващата класа. — Дженифър сияеше.

— Ами ти, Норман?

— Не знам.

Високата блондинка се засмя.

— Норман е от ония хора, за които четеш във вестника, отшелник, който има само ризата на гърба си и един чифт оръфани гащи, живее като просяк, пази всяко конче и има буркани, пълни с

копчета, които събира от четирийсет години, но когато умре, се оказва, че е оставил двеста бона сухо. Ето какъв е Норман.

Ледената физиономия на Ема най-последно се стопи и тя леко се усмихна на Дженифър.

— Леле, Джен, това беше яко. Много яко!

— Чувствам се супер — отвърна високата. — Предполагам, че ми отива да съм богата.

След половин час двамата с Норман следваха от петдесет метра момичетата по осветения от луната плаж. Той носеше бутилка вино, освежаващо и ароматно калифорнийско шардоне, изстудено в хладилната чанта в колата му. Точно каквото е нужно за купон край морето.

Хванати ръка за ръка като самодиви, момичетата вървяха край вълните и танцуваха като дриади на някой средиземноморски бряг. Макар и на километър и половина от там, музиката от „Червеният плевник“ кънтеше във въздуха.

Всичко беше идеално, идеално, идеално. Великолепна нощ, в която всичко е позволено, в която зъбците на миналото попадат точно във вдлъбнатините на настоящето. В която дланта се притискаше до друга длан в безукорна хармония. В която ин се сливаше с янг.

— Е, каква е твоята история, Норман?

Едрият мъж се тътреше до него, докато навлизаха все по-дълбоко в мрака.

— Нямам история.

Земята сякаш се свиваше под краката му. Малки земетръси с всяка стъпка. Трябва да тежеше сто и тридесет килограма. Здрава плът и мудар мозък.

— Защо си с тези момичета? Възрастен човек като теб да се мотае с хлапетии. Защо? И защо им позволяваш да те дразнят? Да ти се подиграват? Да ти извиват носа, да ти се присмиват? Защо, Норман? Трябва да има някаква основателна причина, за да търпиш всичко това. Самоуважение ли нямаш? Да не си идиот?

— Не.

— Приличаш ми на снизходителен баща, който не може да се скара на непослушните си дъщери. Такъв ли си, Норман?

Едрият мъж спря и се обърна с лице към него.

— О, улучих слабото ти място, нали?

Норман напълни дробовете си с нощен въздух и го изпусна.

— Да, да. Струва ми се, че видях нещо да проблясва в очите ти още щом се приближих до вашата маса и попитах дали си им баща. Така е, нали?

— Не.

— Не те бива за лъжец, Норман. Това ми харесва. Истината е важна, не смяташ ли? Най-важната добродетел.

Норман мълчаливо закрачи.

— Разбира се. Тъмнокожката, устатата, Ема, тя ти е дъщеря. Не другата, хубавата Дженифър. Да, естествено. Виждам семейната прилика. Широкото лице на Ема, тежките ѝ славянски скули. Да, разбира се.

Норман отново спря и се вгледа в очите му.

— Кой си ти, задник такъв?

— Аз съм човекът в главата ти, Норман. Онзи, който долавя всяка тайна, циркулираща в кръвта ти. Ема е твоя дъщеря, но ти предпочиташ никой да не знае. Предпочиташ да се преструваш на техен приятел. Защо? Защото спиш с нея ли? Да не си ѝ разтворил краката, Норман? Затова ли е станала лесбийка, защото я е наебал татко ѝ ли?

— Не, по дяволите.

— Жалко. Докъде е стигнал светът, щом едно дете може толкова грубо и злобно да разговаря с баща си? Живеем в тъжен, извратен свят.

— Тя не знае.

Голямото му лице се отпусна и той отправи очи към сенките.

— Какво? Ема не знае, че ти е дъщеря, така ли?

— Не бива да узнае.

— Значи криеш от нея, а? Интересно. И адски странно. Какво се е случило? Имал си любовна връзка с майката на Ема и сега те е срам да разкриеш истината, така ли? Не си сигурен как ще реагира, когато научи. Може да се разяри. Може да те прогони от царството си. И ти си избрал да търпиш подигравките ѝ, за да не рискуваш да научи истината.

— Ще те убия, ако ѝ кажеш.

Норман се извърна и мълчаливо последва момичетата.

— О, божичко — изпъшка той и забърза след едрият мъж. — Сега пък смъртта надигна грозната си глава.

Норман крачеше в мрака.

— Често ли мислиш за смъртта, Норман? За последния дъх? Да не си вманиачен на тема смърт?

Другият не отговори.

— Не ти пука, нали? Усещам го. Ти си от онези, които не виждат голяма разлика между живота и отвъдното. Голяма работа. Нали, Норман? Познах ли?

— Може би.

Той намести раницата на гърба си и усети, че студената кръв се разклаща вътре.

На тридесетина метра пред тях момичетата газеха до глезени в морето и Дженифър игриво плискаше Ема. В нощта се носеше гърленият им смях.

— И това е заради детството ти. Случило се е нещо, нали?

Норман спря и го погледна.

— Кой си ти?

— О, и аз съм измъчена душа. Също като теб, смея да кажа. Предполагам, че двамата сме с един и същ паспорт, членуваме в един и същ клуб. Разбира се, почти не те познавам, но веднага усещам вибрациите на братята си страдалци. Убеден съм, че много си приличаме. Детство без обич, травмиращо събитие. Наранена душа, патологично развитие. Така е, нали? Не съм прекалено нахален, нали? Ти си изгубена душа, човек без съвест и угризения. Толкова студен и празен, че понякога те е страх от самия теб.

Норман отново закричи напред. Момичетата пискаха някъде в мрака.

— Имаш ли нещо против да те убия, Норман? Това ще те разстрои ли много?

— Само опитай, задник.

— О, Норман, държиш се страшно презрително. Защо? Не смяташ ли, че мога да те убия? Защото си толкова едър и безмилостен и защото аз съм едва среден на ръст ли? Така ли си мислиш? Вярваш във външния вид, нали?

Другият продължаваше да върви към момичетата. Навътре в океана плаваше траулер. Светлините му мигаха и по вълните долиташе

кънтри уестърн музика.

— Разбираш ли, Норман, знам точно какво си мислиш. Мога да проникна в мозъка ти и да прочета безформените ти мисли. В момента съм вътре. Притежавам тази способност. Мога да проникна в главата ти и да наблюдавам как действа умът ти. Имам такава дарба. Вярваш ли ми, Норман? Вярваш ли, че в момента съм в ума ти и възприемам света така, както го възприемаш ти? Смяташ ли, че притежавам този талант?

— Щом казваш.

— О, да. Казвам. Определено. И от влизането си в този твой голям и просторен череп разбирам, че си имал същото ужасно детство като мен. Майка ти не е била истинска майка и баща ти не е бил истински баща, много мъже са те били, тормозили са те учители, полицаи и съседски деца и всички те са те пратили в тази отвратителна пещера, в която живееш сега. Мисля, че си стоял прекалено близо до огъня на своето нещастие, Норман, и той е изпепелил душата ти. Греша ли? Или изричам на глас мислите ти, Норман? Не са ли това думите от песента на твоя ужас?

— Върви на майната си, Джак.

— О, да, пращаш ме на майната си. Да, да. Този тъжен припев. Не очаквах друго от теб. Последните ти патетични думи. Банална ругатня. Напълно предсказуема. И жалка. Ти не си виновен, но въпреки това е жалко.

Той извади стъклото от задния си джоб. Единият му край бе увит в бяла лепенка. Бързо застана пред Норман и с опитно замахване преряза гърлото му. И за да е сигурен, пристъпи напред, вгледа се в изумените очи на другия мъж и направи още един разрез.

За миг Норман се задави от рукналата кръв. Залитна, сякаш се беше препънал в собствената си болка, след това вдигна ръце, докосна гърлото си и слисано погледна лъскавите си пръсти.

Измърмори нещо и бавно се пресегна, като че ли да вземе парчето от огледало и да го хвърли в морето, където нямаше да навреди на никой друг. Последна доблестна постъпка. Сетен жест на благородство и чест.

Той отскочи назад и видя, че краката на Норман се подгъват. Едрият мудар мъж се свлече на колене на пясъка.

И заговори.

Порой от думи. Дрезгав монолог — сякаш прерязвайки гърлото му, той бе освободил Норман от срама и смущението му. Беше му позволил да говори каквото мисли, безкрайното изречение на мъката си. Думи, думи и още думи, бълващи като късчета смляно месо. Грубото красноречие на смъртта.

Речта на едрия мъж заглъхна с няколко последни неразбираеми звуци и Норман се просна по очи на пясъка. Той се обърна към кискаците се жени.

— Ей, момичета. Ема, Дженифър, почакайте ме. Хрумна ми една идея. Хрумна ми страхотна идея.

— Каква? — извика Дженифър. — Тройка ли?

И се изкикоти.

— Почти — тихо отвърна той и се запъти към тях.

Момичетата се плискаха, нагазили до колене във водата, и весело се смееха.

— Къде е Норман? — попита Ема.

— Назад. Лежи на пясъка.

— Какво се е случило?

— Просто си почива. Зяпа звездите. Размишлява.

— Норман да размишлява? Трябва да го видя.

Ема и Дженифър закрачиха назад. Дженифър ритна вода към Ема и двете запищяха.

— Норман е твой баща. Разбираш ли, Ема?

— Какво?

— Току-що ми призна. Той е твой баща. Какво ще кажеш?

Тя рязко се завъртя и със залитане тръгна към него. Мократа ѝ рокля блестеше на лунната светлина.

— Майка ти е била влюбена в Норман. Наистина ли не знаеше?

— За какво говориш, мама му стара?

— Иди го питай. Виж какво ще ти каже.

— Да не си луд?

— Затова е толкова търпелив с теб, Ема. Той е твоя плът и кръв. Вие сте свързани с една и съща галактическа материя, с една и съща кристална решетка.

Ема дълго го гледа, после се обърна и се затича по брега. Дженифър понечи да я последва, ала той я хвана за рамото и я спря.

— Мисля, че в такъв момент двамата трябва да са сами, не смяташ ли?

— Ей, боли ме — каза тя и се опита да се отскубне от него.

Той ѝ се усмихна, пусна бутилката с вино на мекия пясък, замахна с дясната си ръка и я зашемети с удар по бузата. Коленете ѝ омекнаха, но той я подхвана, преди да е паднала.

После обърна тясното лице на Дженифър Макдугъл към лунната светлина. Трябваше да наблюдава очите ѝ. Трябваше да види как страхът се превръща в гняв. В ярост. Трябваше да го види.

Дженифър мъчително преглътна и се опита да каже нещо, но той силно стисна долната ѝ челюст, повдигна я на крака и се втренчи в плитките очи на плиткото момиче.

И я видя. На мястото на ужаса бликаше ярост. Ненавист, отвращение. Имаше достатъчно светлина, за да вижда очите ѝ, да съзре проблясъка на чистата омраза. Ноктите ѝ се стрелнаха към лицето му, ала той се отдръпна. И я остави да види неговите очи. Отражението им в тънкото огледално острие. Позволи ѝ го само за миг — последното нещо, което щеше да види от този свят.

— Дженифър! — изкрещя в мрака Ема. — Бягай, Дженифър. Бягай. Той е убиец. Бягай, Дженифър. Норман е мъртъв.

Ала разбира се, предупредителните ѝ викове вече бяха безсмислени.

Той пусна тялото на Дженифър, обърна се и спокойно зачака дребното тъмнокожо момиче със светлите очи да дотича при него. Това нещастно момиче, което преди няколко секунди бе открило истината за раждането си.

31.

Облечена с бели джинси и тъмнозелена блуза, Алекс седеше на предната веранда и чакаше Джейсън да се върне. Люлееше се и слушаше хрущенето на песъчинките върху чамовите дъски. Очите ѝ блуждаеха през алуминиевата решетка към обгърнатите в мъгла къщи оттатък пътя.

Вятърът носеше аромат, който помнеше от много отдавна, сладко ухание на борови иглички, примесено със силен мирис на море. Тя отново бе онова почерняло от слънцето момиченце, което се люлееше на верандата на жълтата къща. Изпълнено с наивни надежди. Все още там, хванато в капана на невинното минало. Сякаш родителите ѝ я бяха забравили там и бяха потеглили обратно за Маями без нея. Алекс тичаше след отдалечаващия се автомобил със седящото на задната седалка тъмнокосо момиче, което се озърташе през рамо и гледаше през задния прозорец, докато тя тичаше ли тичаше и не можеше да ги настигне.

В колежа бе чела един философ, който беше установил, че настоящият момент продължава едва от три до дванадесет секунди и всичко друго е спомен.

От три до дванадесет секунди. Сочното късче портокал, което лапаш, внезапната киселина в устата ти. И после изведнъж нещо друго. Острият звън на телефона. И пак нов момент. Безкрайна върволица от кратки интервали, вечно настояще. Постоянно редуващи се мигове, завинаги изчезващи след секунди.

Но споменът също се появяваше в тези от три до дванадесет секунди. Така че всеки миг от миналото бе заложник на капризите на настоящето. И случилото се вчера трябваше да се пречупи и обагри през призмата на момента. Дори Дарнъл Флинт нямаше да съществува, ако Алекс не го съживеше. Сякаш миналото изобщо не беше минало, а само последователност от избрани спомени.

Точната история зависеше от точната журналистика, от поддържането на архивите. Но как можеше да съществува такава

нещо? Нима детето разбираше тези неща, за да им обръща внимание? Какво да помни и какво не. Колко пъти заради леко преместване на визъора Александра Колинс бе пропускала някаква комета, пресякла хоризонта на младежкото ѝ небе?

Същият някогашен философ описваше миналото като палимпсест — древен пергамент, изтрит, за да напишат отгоре му нещо друго, пергамент, чиято повърхност неизбежно носи следите от предишни текстове. На мястото на старото идваше нещо ново, ала миналото никога не изчезваше напълно. Оставаха сенки, едва забележими резки, година след година, пласт след пласт, докато текстът на настоящето се превърнеше в хаос от недоизтрити изречения.

Джейсън се върна малко след един часа след полунощ. Беше пиян и мокър, и носеше джинсите, ризата и обувките си в ръце. С олюляване се качи по стъпалата, блъсна се във външната врата, избухна в смях, после допря показалец към устните си.

И се приближи към нея, като влачеше мокрите си дрехи след себе си.

Наведе се да я целуне, но тя не му позволи. Той запремигва, наведе глава и вдигна ръка като бойскаут, който полага клетва.

— Попаднах на засада — каза Джейсън.

Острият му дъх я накара да извърне глава.

— Може би е по-добре да си легнеш.

— Не, дойдох да те взема. Да поплуваме. По лунната пътека в морето. Страхотно е. Ще ти хареса. С ония хора от „Бъд & Алис“, готвачът и келнерите, затворихме бара и отидохме да плуваме. Да плуваме голи. Разказах им за теб, обещах им, че ще те доведе, затова се връщам. Всички са голи. Страхотно е. Ще ти харесат. Искат да се запознаят с теб.

— Не ми се плува, Джейсън.

— Ами лунната пътека? Има адски много лунна светлина.

Той се олюляваше до нея, устните му се разтегляха и се мъчеха да се усмихнат.

— Не, благодаря.

— Добре, добре. — Джейсън се опита да се изправи, да овладее клюмането на главата си, но алкохолът не го пускаше от хватката си. — Значи не ти се плува. Хубаво. Няма проблем. Тогава ще си легнем. Това е решението. Леглото. Да. Хубавичко да се наспим.

— Ти си лягай. Още не ми се спи.

— Естествено. Естествено, добре. Искаш да останеш сама. Ясно. Разбирам. Понякога жените трябва да остават сами. Да обмислят нещата.

Той постоя още малко, после завъртя глава и огледа верандата, сякаш току-що идваше.

— Трябваше да си там, Алекс. Имаше адски много лунна светлина. Никога не съм виждал толкова на едно място. Красота, имаше делфини, беше невероятно. Сигурна ли си, че не ти се плува? Само едно-две загребвания.

— Сигурна съм.

Тя го поведе към спалнята. Помогна му да се избърше, после го сложи да си легне. Когато го зави, той я погледна с присвити очи.

— Стига си се въртяла, моля те.

— Добре — отвърна Алекс. — Няма повече.

— Още се въртиш. Стига. Зави ми се свят.

Тя отиде до вратата и угаси осветлението.

— Така по-добре ли е?

Но Джейсън не отговори. Беше захъркал и в първия момент Алекс си помисли, че се преструва.

На сутринта той влезе в дневната и с изпъшкване се плъосна на дивана до Лоутън, който гледаше риболовно предаване по телевизията. Алекс му донесе кафе и аспирин и Джейсън с гузна усмивка ѝ благодари.

— Ужасно ли се държах?

— Не.

Той изпи хапчето и заразтрива слепоочията си.

— Шшт — каза Лоутън. — Стига сте говорили, ще уплашите рибата.

Когато предаването прекъсна за реклама, Джейсън попита Александра дали иска да се разходят по плажа, но тя отклони

предложението.

— Знам, че не става така, но съм натрупал тонове токсини и трябва да се поизпотя — поясни Джейсън.

— Тогава върви да се потиш.

Той целомъдрено я целуна по бузата и излезе.

Алекс изключи телевизора и когато Лоутън възрази, каза:

— Да вървим да ме запознаеш с тази Грейс.

Баща ѝ се усмихна и очите му грейнаха. Алекс от години не го бе виждала толкова щастлив.

— А, забравих да ти кажа — рече той. — Онези хора се отбиха за парите.

— Какви хора?

— Онези от фирмата за почистване на басейни. Мисля, че бяха същите.

Александра продължи да го зяпа още няколко секунди, после се обърна, бързо отиде в кухнята и отвори вратичката на хладилника. Парите ги нямаше. Тя се качи на един от столовете и свали голямата кошница. И тя беше празна.

Баща ѝ си миеше лицето със сапун в банята. Алекс застана зад него и срещна очите му в огледалото.

— Онези хора, татко, които взеха парите. Видяха ли те?

— А, да. Бяха в дневната, когато се прибрах от плажа. Предложих им лимонада, обаче не бяха жадни. Поговорихме си. Не бяха толкова лоши, колкото си мислехме. Малко странни наглед, но иначе симпатяги.

— Господи боже!

Лоутън изплакна сапуна и си избърса лицето.

— Не ми харесва, когато споменаваш всуе името Господне, Алекс. Такива приказки не подобават на една млада дама.

— Трябва да се махаме, татко. Веднага.

— Защо?

— Тези хора са същите, които убиха Габриела.

— А, те вече отдавна са си отишли. Взеха каквото искаха и сега пътуват по шосето. Уверявам те.

— Веднъж се опитаха да ни убият. И знаят, че ще ги разпознаем.

— Съмнявам се, че това ги безпокои. Вчера не ме убиха. А спокойно можеха. Имаха оръжие, наоколо нямаше жива душа. Не,

Алекс, повярвай ми, тези хора искаха само парите. Не са серийни убийци, нищо подобно. Взеха каквото искаха и си тръгнаха. Повярвай ми, познавам престъпниците.

— Не знам, татко.

— От какво се страхуваш, Алекс? Напоследък си много напрегната. Успокой се. Нещата винаги се оправят. По един или друг начин. Най-лошото, което може да ти се случи, е да умреш. Голяма работа. Всеки остарява и умира. Това е най-естественото нещо на света, също като да се родиш и да правиш секс. Няма от какво да се безпокоиш. Когато приемеш смъртта, започваш да проумяваш, че нищо не си струва да се ядосваш.

— Трябва да се махаме от тук, татко. Щом онези хора са ни открили, Стан също не е далеч.

— Не, аз оставам тук, Александра. Отдавна не съм бил щастлив. Аз съм възрастен и мога да решавам къде да живея. И реших, че оставам тук. Ти върви другаде, щом искаш, но това означава, че пътищата ни ще се разделят. Щото аз не мърдам от тук.

Облечен с жълта риза с огромни розови цветове на хибискус и широки черни бермуди, Лоутън Колинс безпогрешно преведе Алекс през лабиринт от пясъчни алеи точно до портата на тъмносиня южняшка къща с червени врати и прозорци.

В предния двор Александра видя беловласата жена от агенцията за къщи под наем. Носеше избелял гащеризон и широка червена фланелка и пресаждаше малки зелени растения в саксии. Лицето ѝ лъщеше от пот.

— Върнах се, Грейс.

Тя вдигна глава и им махна с градинарската си лопатка.

— Това е дъщеря ми, Грейс. Искаше да се запознае с теб, да те види. Затова се дръж както подобава. Без мръсни вицове.

Жената се приближи до дъсчената ограда и се усмихна.

— Да, разбира се. Здравей, Александра. Много се радвам пак да се запозная с теб. Аз съм Грейс Тракас.

Тя свали кожената си ръкавица и стисна дланта на Алекс.

— Казвам „пак“, защото вече сме се срещали, когато ти беше малка. Онова лято, кога беше, преди двайсет години, нали?

— Преди осемнайсет — тихо я поправи Алекс.

Грейс вдигна глава и погледна към дюните, като че ли онези години току-що бяха превалили хоризонта.

— Да, по онова време живеех на около километър и половина от тук и много добре си ви спомням. Онова лято с майка ти често си приказвахме. Тогава преживях първия си развод и тя много ме утешаваше. Всъщност тя беше първата ми приятелка. После месеци наред поддържахме връзка и си пишихме. Но знаеш как е. Едната от нас не отговори и така си остана. Майка ти беше много мъдра жена, наистина.

Лоутън дръпна Александра за ръката.

— Грейс е моя жена — каза той. — Ожених се за нея и я заведох в Маями. Но решихме да се върнем тук в Охайо. Във Флорида стават прекалено много престрелки.

Грейс Тракас отметна влажен от пот сребрист кичур коса от челото си и му се усмихна.

— Първият ми съпруг също имаше проблеми с паметта. Започнаха, когато беше едва петдесетгодишен.

— Грейс ще ми даде билки. Тя е светлината в моя живот.

Той се наведе през оградата и я целуна по бузата. Жената нежно му се усмихна и го потупа по рамото.

— Аз съм лекарка — каза на Алекс тя. — Сега съм пенсионерка, но четирийсет години бях общопрактикуващ лекар, специализирах геронтология. Вече съм толкова стара, че сама си станах пациентка.

Алекс се усмихна.

— Но към края постигнах известен успех със заболявания като това на Лоутън, като използвах комбинация от билки. Без странични ефекти, с леко подобрене. Обаче „леко“ е по-добре от нищо.

— Имаш ли лимонада, Грейс?

— Да, Лоутън. На верандата има цяла кана. С много лед, както я обичаш.

Той отвори портичката, влезе в двора и се качи по стъпалата. Грейс Тракас се наведе към Алекс.

— Много е мил. Но съм сигурна, че ти омръзва.

— Понякога — призна Александра и замълча за миг. После каза: — Грейс, чудех се дали ще имаш нещо против...

Възрастната жена я прекъсна с махване на ръка.

— Не, разбира се. Винаги можеш да го оставиш при мен. Само кажи.

— Много любезно от твоя страна.

— Говоря сериозно. Винаги, когато поискаш.

— Трябва да се върна в Маями за ден-два. Знам, че искам много.

Грейс прогони с длан една пчела от ухото си.

— Няма проблем, Александра. С удоволствие ще ти помогна.

Алекс се наведе и я целуна по бузата.

— Приятелите ти откриха ли те? — попита старицата.

— Какви приятели?

— Ти си много търсена млада дама.

— Не те разбирам.

— Ами, в събота вечерта за теб питаха трима души. И после те търсиха по телефона.

— Какви трима души?

Грейс описа едрият мъж с яркожълтото сако и дребната блондинка със светлите очи.

— Другата беше на около двацет и пет, висока и слаба. Изглеждаше малко... не знам, отнесена. Честно казано, трудно ми е да си ги представя като твои приятели.

— Не са ми приятели.

— Сбърках ли, като им казах, че си тук?

— Не. А кой ме е търсил по телефона?

— Някакъв мъж питаше дали Александра Рафърти е в Сисайд.

— Кога беше това? Спомняш ли си?

— В събота сутринта, рано, може би в девет и половина. Няма и половин час, след като пристигнахте.

— Каза ли нещо друго? Имаш ли някаква представа кой беше?

— Не. Но като че ли много се зарадва, че си тук. Не знам защо, но се развесели. Малко ми се стори нахален. Значи приятелите ти те откриха, така ли?

— Да, предполагам. Мисля, че са ме открили.

Лоутън отвори вратата на къщата. Държеше висока чаша с лимонада и около устата му имаше жълта следа.

— И, Александра, да не забравиш за кръвта. По дъските не бива да останат петна.

— Каква кръв?

— Кръвта, която ти показах.

— Нищо не си ми показал, татко.

— На предните стъпала на нашата къща. Да, сигурен съм, че ти я показах на излизане. А може и да не съм. Но ми се струва, че ти я показах. Някога случвало ли ти се е? Да си мислиш за нещо и после да не си сигурен дали си го казал. На мен постоянно ми се случва.

— Имаш ли нещо против за малко да остане при теб, Грейс?

— За каква кръв говори той?

— Моля те, само за малко.

Жената вдигна ръка към сърцето си, сякаш се колебаеше. Тя погледна към Лоутън, после отново към Алекс. И тържествено поклати глава, като че ли го правеше въпреки волята си.

— Върви — каза тя. — Тук баща ти ще е на сигурно място. Върви.

На стъпалата пред Чатауей имаше едва забележими пръски. Няколко петънца, върху които двамата с Лоутън трябва да бяха стъпили, после десетина ясни капки, водещи към улицата и завиващи към плажа. Тя спря, докосна едно от тях и разтърка лепкавата течност между палеца и показалеца си. Беше отпреди няколко часа.

Алекс проследи капките по улицата, после изгуби дирята и трябваше да я търси, докато я открие от отсрещната страна на шосето. Тя водеше до варосано стълбище, което се спускаше до плажа, и продължаваше по пясъка до водата.

Точно преди линията, до която стигаха вълните, капките кръв завиваха на запад към дивия и безлюден край на плажа. Кръвта се появяваше на все по-големи групи капки, сякаш човекът се бе страхувал, че пясъкът може да ги засипе.

В понеделник сутринта брегът пустееше. Птиците застинали се взираха в морето. Нямаше нито един човек. Още по-нататък Алекс откри синьо раче, което пълзеше по голямо кърваво петно.

Забеляза двете пясъчни гърбици на четиридесетина метра преди кръвта да се насочи към тях. Бяха една до друга. Първата можеше да се оприличи на лък, втората — на безглав човек с ръка на хълбока. Тя се огледа, но наоколо нямаше никого.

Алекс впери очи в двете пясъчни скулптури.

Буквите „Д“ и „Р“.

Тя приклепна до първата, пое си дъх и започна да разравя пясъка, докато разкри лицето на млада жена. Небето се разцепи от крясъка на чайка. С ритъма на ускорен пулс край брега забуча джет.

Това бе високото русокосо момиче, което предишния четвъртък беше видяла да излиза от болничната стая на Стан. Дженифър Мақдугъл, чието тяло бе извито в гротескна поза, за да изпълни целта на Кървавия изнасилвач. На лицето ѝ се виждаше същата синина като на другите, широка два пръста.

Гледан на утринна светлина, лилаво-жълтият отпечатък от пръстите на убиеца разкри на Александра всичко, което трябваше да знае. Бе го виждала десетки пъти — включително на собственото си тяло. „Нихон нуките“, удар с два пръста, известен като „пронизващата ръка“. Често се използваше за по-меките части на тялото, шията, корема. И на лицето. Нанесен достатъчно силно, „нихон нуките“ можеше да зашемети човек и да го повали на пода.

Алекс с пълзене се приближи до другата фигура, наведе се над нея и разкри лицето ѝ. Тъмнокожото момиче с къдравата руса коса. С разкъсани устни, разцепена скула и голяма цицина на челото. Беше се съпротивлявала повече от другите.

Александра се изправи на крака и дълбоко си пое дъх.

До лицето на момичето мърдаше с крака голяма кафява хлебарка, завързана на зелен конец.

Алекс плъзна очи по дюните и плажа. Само две възрастни жени с мрежести чанти и бели шапки с широки периферии.

Тя вдигна крак и смачка хлебарката в мекия пясък, после се затича към кукленския град.

32.

Гласът на Дан Романо звучеше пресипнало, все едно е правил гаргара с бензин.

— Имам лоша новина — каза той.

— Добре, можем да си ги разменим.

— Вчера рано сутринта — продължи детективът. — Повикали пътна полиция. Някакъв минувач открил трупа на Стан край черен път в окръг Ескамбия. На петнайсет километра от Панама Сити. Бил прострелян седем пъти в гърба с едрокалибрено оръжие. Екзекутиран. На неколкостотин метра от местопрестъплението бил паркиран жълт пикап като онзи, за който спомена ти.

Алекс седна на един от дъбовите столове в трапезарията. Тя тежко преглътна и отправи очи към облаците в небето. За миг те скриха слънцето и в стаята се смрачи.

— Съжалявам, Алекс — каза Дан. — Съжалявам, че трябва да ти го кажа така по телефона. Стан е имал проблеми, но винаги ми се е струвал свестен човек.

— Значи е заблудил и теб.

— Добре, както кажеш. Но въпреки това съжалявам. Трябва да е тежък удар за теб.

Когато слънцето се показа и отново нагря гредите, тя чу къщата да проскърцва. По масата плъзна лилава ивица светлина, пречупена от една от цветните бутилки на високия перваз.

— Там ли си, Алекс?

— Не съвсем.

По улицата мина младеж със стар велосипед. Веригата дрънчеше като върволица оковани затворници.

— Какво откри за Дарнъл Флинт?

— Не много.

— Слушам те.

Чу шумолене на листове. После Дан се прокашля.

— Дарнъл Сампсън Флинт е починал преди шест месеца. От удар. Никой не потърсил тялото. Погребали го на общински разноски.

— Горещо-долу по същото време започнаха убийствата.

— Какво?

— Това ли е всичко?

— Я стига, Алекс! Къде отиде реципрочността? Не заслужавам ли обяснение, майка му стара? Накара ме да ровя в данъчната документация, имотните регистри и застрахователните иски. Цяла нощ съм си скъсал задника от работа, а ти не ми подхвърляш нито кокалче. Няма ли да ми кажеш какво става?

— Реципрочност ли? Това да не е някоя от твоите нови думи?

— Може би.

— Харесва ми. Звучи добре. Реципрочност.

Александра се изправи и опъна телефонния кабел, за да стигне до края на масата. До този момент не бе забелязала месинговата кофичка. Нещо ново.

Тя се наведе напред, извади бутилката вино от леда, завъртя я и прочете етикета. Калифорнийско шардоне.

Дълбоко си пое дъх, после се завъртя и погледна към празната стая.

— Алекс? Там ли си?

Не беше сигурна дали ще може да отговори.

— Тук съм, Дан. — Върна шишето в кофичката. Ледът все още не бе започнал да се топи. — Но нямам време. Побързай, ако обичаш.

— Добре, добре. Бащата е оставил няколко малки застраховки на децата. От архива на „Филаделфия Лайф“ получихме адреса на двете момичета. Моли и Мили живеят в Боулдър, Колорадо. Изглежда, че са проститутки.

Алекс се наклони, за да надзърне в своята спалня. Никой, доколкото може да види.

— Ами синът? Джей Ди?

— Да, виж, той получил десет бона от същата застраховка, явно си е купил с тях една порутена къща край река Маями. В наркоманския квартал.

— Можеш ли да провериш тази къща?

Докато Дан ругаеше и се пенявеше, тя погледна в стаята на Лоутън. Нищо.

— Това ли е всичко? — попита Алекс, когато детективът замълча. — Няма ли служебни досиета, такива неща?

— Господи, Алекс, като имаш предвид с колко малко информация разполагам, това е достатъчно за една нощ.

— Цялото име на сина. Откри ли го?

— Има го тук някъде в бележките ми.

— Те при теб ли са?

— Да, да. Господи, търся го.

Александра го видя да се качва по стълбището. Гол до кръста, с тъмни шорти. Медната му кожа лъщеше, тъмната му коса бе отметната назад. Носеше червена плажна хавлия в едната си ръка и маратонките си в другата.

— Джейсън ли е малкото му име? — бързо попита тя.

— Търся, търся.

Джейсън отвори вратата и за миг усмихнато спря на прага. После очите му попаднаха върху кофичката за лед и той въпросително я погледна.

— Празнуваме ли?

Алекс неангажиращо сви рамене.

— Да, да, ето го — каза Дан. — Знаех си, че го имам.

— Ще ми го прочетеш ли, Дан?

— Джъстин Дейвид Флинт.

— Сигурен ли си? — Тя видя Джейсън да вади бутилката от леда и да чете етикета. — Не може ли да си допуснал грешка с малкото име?

— По дяволите, не знам. Така съм го записал. Джъстин Дейвид. Много ли е важно, Алекс?

— По-късно, Дан. Трябва да затварям. Ще ти се обадя, когато мога.

— Чакай малко. Чакай малко, по дяволите! Не ми затваряй телефона!

Алекс се обърна, отиде в кухнята, остави слушалката върху вилката и прекъсна електронния гняв на Дан.

— Какво става?

Джейсън стоеше от отсрещната страна на масата. Той върна виното в леда. Бутилката беше отпушена.

— Полицейска работа.

— Никога няма край, а? Дори по време на отпуска.

— Убийците и изнасилвачите не си почиват.

— Леле, тази сутрин сме много сериозни.

Той пристъпи към нея и Алекс направи крачка настрана, за да запази дистанцията. Джейсън вдигна вежди, леко се усмихна и отново пристъпи напред. Тя реагира по същия начин. Като танц. Бавен валс около мебелите.

— Какво правим? — попита той. — Какво става?

— Ти ли донесе виното, Джейсън?

— Не, тичах на плажа. Току-що се връщам.

— Откъде се е взело? Имаш ли представа?

— Какво е това, някаква шега ли?

— Аз не съм го оставила там, ти също. Питам се откъде се е взело.

— Може би Лоутън?

На Алекс ѝ се искаше да е на открито, да има място за маневриране, достатъчно пространство за ритник със завъртане, нейното най-силно, най-решително оръжие.

— Лоутън е на гости — отвърна тя.

— При новата си приятелка ли?

Той остави маратонките си на пода до дивана и наметна хавлията на раменете си като шал, сякаш изведнъж му бе станало студено.

— На сигурно място е — каза Александра. — И ще остане там.

Джейсън озадачено я погледна, после сви рамене.

— Държиш се много странно, Алекс. Още ли ми се сърдиш за снощи? Разбирам, но не исках да се натряскам. Просто седнах на бара в „Бъд & Алис“, поръчах си чаша вино, заприказвах се с бармана и се оказа, че човекът е брокер аматьор. Започна да ме разпитва. Разговоряхме за „Дау Джоунс“, акции, взаимоспомагателни фондове, глобално развитие и той постоянно ми пълнеше чашата. После изведнъж плувах гол с тълпа хора, които не познавах, огледах се наоколо и разбрах, че те няма.

— Сега съм тук.

— Виждам.

Тя стоеше с гръб към кухнята, така че слънцето да блести в очите на Джейсън. Не беше голямо преимущество, но в момента не можеше да разчита на друго. Ръцете ѝ висяха отстрани, отпуснати и свободни.

Не се страхуваше, не изпитваше гняв. Нищо. Усещаше тихо жужене във вените си. Пчела в бутилка. Просто го наблюдаваше. Знаеше какво трябва да направи. Беше готова. Отдавна. От осемнадесет години.

— Искаш ли ме, Джейсън? Искаш ли да ме вземеш?

— Какво?

— Как става? Трябва ли да кажа нещо, което да ти подейства? Някакво възбуждащо заклинание?

— За какво говориш, Алекс?

— Убедена съм, че трябва да намериш причина. Някаква думичка, изражение или жест, които да запалят фитила. Така ли става? Една-две глътки от това шардоне и се гушваш с тях. Все повече се възбуждаш и в същото време криеш яростта си. Сигурно за теб тези неща са едно и също. Курът ти е надървен от омраза и желание. Сигурно не виждаш голяма разлика, нали?

Джейсън смъкна хавлията от плещите си и я хвърли на масата.

— Нещо се е случило.

— Случи се, да. Случиха се цял куп неща.

Той тежко преглътна.

Алекс го видя да заема стойка. Вече не можеше да става дума за грешка. Така и трябваше. Не искаше да победи с нечестен удар. Искаше всичко да е по правилата. Неговата ярост срещу нейната.

— Не знам какво си мислиш, Алекс. Не знам каква е причината за всичко това. Но грешиш. Някъде си направила грешен завој.

— Съмнявам се. Мисля, че преди осемнайсет години ти си бил в банята. Не си отишъл на пазар с родителите и сестрите си. Останал си вкъщи с батко си. И секунда-две след като си пуснал водата в тоалетната, в къщата е отекнал изстрел. Много висок. Уплашил си се. И си се скрил. Скрил си се много добре, защото баща ми те търси и не те намери. И си бил толкова ужасен, че не си казал нито дума. Никога. На никого.

— Това е лудост.

Алекс направи половин крачка напред, като внимаваше да пази равновесие и държеше ръцете си отпуснати отстрани.

— Но това не е бил краят. Защото тази тайна е започнала да тлее в теб. Постоянно си мислил за това, че си бил уплашен и безсилен. И малко по малко този страх се е превърнал в ярост.

Сега ги разделяше по-малко от метър. Очите му се бяха присвили. Беше се съсредоточил върху нападателята, жената, която бе навлязла в зоната на отбраната му.

— И затова си избрал начин да си го върнеш. Да изпишеш буквите от името ми. Знаел си, че ще видя резултатите и ще се ужася така, както навремето си се ужасил ти.

— Правиш голяма грешка, Алекс. Не знам защо ме смяташ за този човек, но не съм. Кълна ти се, не съм!

— О, я стига, Джейсън. Недей да отстъпваш накрая. Измина целия този път, положи толкова много усилия. Беше толкова усърден и находчив. Това е наградата ти, нали? Аз, Александра Колинс, момиченцето, което порасна. Ти си усъвършенствал ритуала си и сега е време за величествения финал. Недей да губиш смелост точно сега, Джейсън. Не сега.

Той вдигна ръце и зае отбранителна позиция. Ала изглеждаше смутен.

— Недей — каза Джейсън. — Не го прави.

Алекс замахна с дясната си ръка към лицето му и той я отблъсна с удар нагоре. Половин секунда по-бавно от обикновено. С диво объркване в очите.

— Те не са имали шанс, нали? Съвсем обикновени жени. Не са били каратистки, нито една от тях не е имала черен пояс като теб. Приемали са те в домовете си. Ти си ги омайвал, прелъстявал си ги и когато са били най-уязвими, си ги убивал. Точно както щеше да направиш с мен.

Тя насочи ритник към слабините му, но Джейсън го блокира с глезен, после автоматично контрира с лява ръка, но само я одраска по бузата. Алекс се престори, че пак ще го ритне и когато той понечи да блокира, го удари отстрани по шията и го накара да отскочи назад.

— По дяволите! Каква игра играеш?

— Стига, Джейсън, Да свършваме.

Лицето му помръкна. Той поклати глава и отпусна ръце отстрани.

— Престани — каза Джейсън. — Това е лудост.

Алекс остана в същата поза. Очакваше най-малкото прехвърляне на тежестта. Ала той не помръдваше. Просто я гледаше, отпуснат и уязвим. Това я забави за миг.

— Виж, хайде да седнем и да поговорим за това, Алекс. Може да си пийнем по чаша от това вино.

Джейсън протегна ръка към нея, сякаш я канеше на танц, после пристъпи напред и вдигна длан към бузата ѝ.

Александра се отдръпна надясно, прехвърли тежестта си върху левия си крак и заби дясната си пета в слабините му.

Той конвулсивно се преви надве. Алекс светкавично се завъртя, удари го с коляно в брадичката. Джейсън замръзна за миг, наведен напред, като че ли имаше морска болест и повръщаше от перилата на клатец се кораб, после се олюля, падна по гръб на пода и силно блъсна глава в дъбовите дъски. Очите му бяха затворени, от гърлото му се разнасяха къркореши звуци.

Александра предпазливо се приближи и го ритна в ребрата, ала той не помръдна. Беше изпаднал в безсъзнание, безжизнен като носен от вълните удавник.

Тя се втурна в кухнята, затършува из чекмеджето с приборите и откри къс нож за белене. Отиде в стаята на Лоутън, грабна жълтия чаршаф от леглото му и отреза три дълги ивици плат.

Върна се в дневната, претърколи Джейсън по корем и с първата лента завърза ръцете му, с втората — глезените му, а с третата ги завърза за китките.

Когато отново го обърна по гръб, очите му бяха отворени, замъглени и отнесени.

— Леле боже, страхотна боксова демонстрация.

Тя вдигна глава.

— Надявам се, че не си се уморила много.

Кестенявият мъж, който бе казал тези думи, стоеше на прага на нейната спалня със скръстени на гърдите ръце, опрял рамо на касата, като че ли позираше за модно списание.

Носеше тясна черна фланелка, джинси и бели маратонки. Големите му бицепси опъваха памучните ръкави. Имаше малко чип нос и широко чело и предизвикателно я гледаше с острите очи на бесен вълк.

— Виждам, че си получила малкия ми подарък — кимна към виното той. — Тръпчиво е. Мисля, че ще ти хареса. Беше едно от любимите вина на майка ми.

Трябваше ѝ малко време, докато го познае без сините очила и бялата мрежа за коса. Никога не бе виждала очите му.

— Джуниър?

— О, наричай ме Джей Ди. В края на краищата почти сме роднини.

И тогава забеляза приликата. Костната структура на Флинт, изпъкналите скули на майка му, тежките вежди на баща му и малко хлътналите очи, онази мътна, неестествено бледа кожа, като че ли във вените му течеше вкиснато мляко.

— Трябва да си поговорим, Александра — каза той, като влезе в стаята и погледна надолу към Джейсън. — Искам да ти изясня някои неща, преди да умреш. Някои малки, но съществени грешки, които допусна в разказа си.

33.

Когато Джуниър Шанрахън влезе в дневната, Алекс отстъпи половин крачка назад. В дясната си ръка той стискаше дванадесет-тринадесетсантиметрово парче стъкло. В лявата носеше тежък чувал за боклук.

— Виждаш ли, Алекс — каза Джуниър, — онзи ден баща ти ме откри. Когато чух изстрела, аз се скрих в шкафа за бельо. Той влезе в банята и отвори вратата. Аз седях вътре, хълцах и се мъчех да пазя тишина. Баща ти приклепна и се вгледа в очите ми. Искаш ли да ти кажа какво направи после?

Александра сведе поглед към Джейсън. Той бе дошъл в съзнание. По брадичката му се стичаше кръв. Дишаше шумно и неравномерно.

— Лоутън Колинс, онова едро, кораво ченге, от което се страхуваха всички хлапета в квартала, пъкна цевта на горещия си пистолет в устата ми и злобно изсъска: „Малкия, или ще забравиш какво се е случило, или ще се върна през нощта и ще убия теб, родителите ти и сестрите ти“.

— Лъжеш! Лъжеш, по дяволите...

Джуниър презрително я изглежда.

— Разбира се, че не искаш да повярваш. Таткото светец със златен нимб около главата. Идеален във всяко отношение. Не, не, той не би могъл да извърши такова ужасно нещо. Да вземе акъла на едно петгодишно момче. Не и Лоутън Колинс. Милият сладък татко.

Джуниър вдигна огледалното острие и го размаха във въздуха помежду им, като че ли обезглавяваше някакъв призрачен спомен.

После се приближи на два метра от нея. Очите му блестяха. Чувствата се променяха толкова бързо, че сякаш едновременно слушаше десетки различни радиостанции.

Александра светкавично измерваше с поглед ъгли, пътища за бягство, траектории. Той ѝ препречваше пътя към входа, а задната врата бе на пет-шест метра, невероятно далеч. Можеше да остави

Джейсън, да рискува и да се хвърли през някой прозорец, да се опита да избяга, да се скрие в лабиринта от улички и алеи в Сисайд.

А можеше просто да остане и по един или друг начин веднъж завинаги да свърши с това.

Джуниър леко прокара стъклото по четината на бузата си, сякаш го остреше на ремък. Киселото му настроение ненадейно се оправи, раменете му се изправиха, очите му се изпълниха с безмилостен блясък.

— Два милиона долара — каза той. — Просто си стояха на открито в една от съседните къщи. Представи си. Вътре няма никой, вратата отключена. Два милиона кинта. Това би трябвало да ми осигури ново начало някъде, не смяташ ли? Жилище край морето, куче, папагал.

— Как ме откри?

— По пътеката от трохички, скъпа — саркастично се усмихна Джуниър. — Всъщност беше по-прозаично. Отидох у вас. Разбих вратата. Малко се бях паникьосал, че съм те изпуснал. И на масата в кухнята намерих една туристическа брошура. Вдигнах телефонната слушалка, проверих дали си тук и улучих в десетката.

— Какво искаш?

— Струва ми се, че и двамата знаем отговора.

Той отново размаха стъклото и се ухили, когато Алекс отскочи назад. После предпазливо направи още две крачки към нея.

— Хайде, Алекс, отпусни се, не бъди толкова мрачна. Трябва да се опознаем един друг. Да наваксаме всички тези пропуснати години. В службата почти не сме разговаряли.

Александра отстъпваше към кухнята и внимателно го наблюдаваше. През последните няколко години почти всеки ден беше виждала Джуниър Шанрахън, ала не му бе обръщала внимание. Той беше по-висок от Джейсън, може би по-тежък с тринадесет-четиринадесет килограма от него. С мускулести гърди и ръце, покрити с гъсти черни косми. Копие на баща си, освен тънката талия. Същите надвиснали вежди, същият гръб, създаден за вдигане на тежести. За толкова едър човек той се движеше странно леко, с гъвкавото поклащане на спортист.

Джуниър едря на тридесетина сантиметра от главата на Джейсън и я погледна с тъмните си очи.

Огледалното острие в ръката му бе широко седем-осем сантиметра. По сребрилата му повърхност имаше черни петна от боя.

Когато забеляза Джейсън, усмивката му се изпари.

По устните на проснатия на пода мъж лъщяха кървави мехурчета. Макар и завързан, той успя предизвикателно да отвърне на погледа му.

Джуниър трябва да прочете мислите му, защото вените на лицето му се издуха и той замахна с десния си крак, като че ли се канеше да изрита главата на Джейсън в съседната стая.

— Недей, Джуниър! — извика Алекс. — Престани!

Джуниър отпусна крак и се завъртя към нея. Сякаш заредено с електричество, стъклото заискри в дланта му.

— Остави го на мира, по дяволите. Ти искаш мен, не него.

— Винаги разваляш удоволствието на хората, Алекс. Малката аристократка, все ни караше да играем по правилата.

Джуниър невинно ѝ се усмихна, после рязко замахна със стъклото и се наведе надолу. Джейсън потръпна.

Александра се хвърли напред и се опита да нанесе страничен ритник, ала Джуниър реагира по-бързо, отколкото предполагаше тя, по-бързо от Джейсън, по-бързо от всеки друг, с когото се бе срещала в дожджото.

Той приклепна под крака ѝ и стъпалото ѝ прелетя на сантиметри от лицето му. Когато Алекс наруши равновесието си, Джуниър скочи пред нея и в същия миг ѝ нанесе толкова светкавичен удар, че тя нямаше време дори да мигне. Само зърна двата му пръста в „нихон нуките“.

Светлината помръкна. Кръвта ѝ запищя в ушите ѝ.

Докато падаше, Алекс се опита да се претърколи през рамо, но на пътя ѝ имаше столове и главата ѝ закачи ръба на един от тях.

Таванът над нея се беше изкривил. Перката на вентилатора неравномерно се въртеше. Появи се замъгленият образ на Джуниър, който се надвеси над нея.

— Сега вече знаем чия магия е по-силна — каза той. — Затова хайде да престанем с тези изблици, а? Явно съм тренирал по-усърдно в моето доджо, отколкото ти в твоето.

Младият мъж приклепна, хвана я за косата и доближи сребристото острие на сантиметри от лицето ѝ. Тя се втрени в

отражението на отчаяните си очи, в грижливо изписаните черни букви: „Да тръгна и по...“.

Парчето огледало изчезна и Алекс усети острия му ръб да очертава пареща линия от бузата до гърлото ѝ. Може би ѝ течеше кръв, ала бе прекалено замаяна, за да е сигурна.

Здраво стиснал косата ѝ, Джуниър я повдигна, повлече я през стаята и я стовари на дивана.

Тя присви очи и го погледна. Светлината я заслепяваше. В главата ѝ бушуваше кървав въртоп. Алекс отмерено си пое дъх, опита се да проясни зрението си с премигване, ала в стаята се стелеше фина мъгла и ѝ се повдигаше. Усети, че бузата ѝ се подува и лявото ѝ око започна да се затваря. Знаеше, че ще трябва да минат най-малко няколко минути, за да се разнесе мъглата, кръвта да се върне в мускулите ѝ и да има някакъв шанс срещу това чудовище. Всеки откраднат миг щеше да е в нейна полза.

— Видял си всичко, нали, Джуниър?

— Кое?

Той извади виното от леда, приближи се до нея и остави бутилката на масичката.

— Надничал си в детската къщичка и си видял как Дарнъл ме изнасилва. Това си бил ти, нали, образът в огледалото? Гледал си.

Джуниър се пресегна и взе двете чаши.

— Е, да, бях там. Беше страшно възбуждаща сцена.

Той седна на тридесетина сантиметра от нея. Стъклото искреше в дясната му ръка. С лявата вдигна бутилката и напълни чашите.

— О, хайде стига, Александра, да не проваляме първата си среща с психоанализи.

Джуниър ѝ подаде чашата с вино. Държа я пред лицето ѝ, докато тя я взе. После я чукна със своята.

— За нас — каза той. — За нашето дълго сложно минало, за нашата изключително мъчителна съдба.

Алекс отпи и го видя да преглъща. Той въздъхна от удоволствие, после се отпусна назад на дивана. Имаше широки плещи и огромни гърди. Дори лицето му изглеждаше мускулесто. Когато се усмихваше и говореше, сухожилията на челюстите и слепоочието му се напрягаха и издуваха.

— Какво ще правим сега?

— Нищо — отвърна Джуниър. — Просто ще се наслаждаваме на момента. На прекрасната симетричност на живота ни.

В отсрещния край на стаята Джейсън изпъшка и изпъна въжетата.

Джуниър остави чашата си на масичката и впери поглед в Алекс, сякаш се опитваше да проникне през мъглата на годините. Да свърже двата образа, момичето от спомените си и жената, която виждаше.

Тя усети разливащата се в тялото ѝ топлина. Спокойствие и сигурност, сякаш онзи газообразен облак, който бе избягал в детството ѝ, най-после се завръщаше и се процеждаше в плътта ѝ. Замайването ѝ също почти беше преминало. Дължеше го на Джейсън, на утринните тренировки с него, на пълния контакт, на придобитата способност побързо да преодолява болката. Да запазва съсредоточеността си.

— Как се справи с отпечатъците, Джуниър? Ти си регистриран в АСИОП. Проникнал си във файловете и си подменил своите с нечии други, така ли?

— Ченгето в теб никога не спи, нали, Алекс? Да, да, разбира се, че подмених отпечатъците си. Не съм идиот.

Белите цветчета на тропическия храст под северния прозорец се раздвижиха като хиляди пеперудки, накацали върху клон. Алекс за миг отправи поглед натам.

— Е, кажи ми, миличка, къде е той? Къде си скрила скъпия си стар татко?

Ивица слънчева светлина се плъзна по пода към нея.

— Спокойно можеш да си признаеш. И без това ще го открия. Ако трябва, ще обиколя къща по къща целия този глупав град. Ако трябва, ще преобърна всяко легло, ще претършувам всеки килер, ще разбия всяка врата. И ще го намеря.

— Първо ще трябва да убиеш мен, Джуниър.

Усмивката му се стопи.

— Май че не разбираш, а? Не съзнаваш какво сте направили двамата, когато ти уби Дарнъл. Съсипахте проклетото ми семейство, превърнахте ни в гнойна рана. Ти и твоят старец. Двамата причинихте смъртта на осем невинни жени.

— Глупости.

Очите му станаха кухи и острието се стрелна напред, сякаш искаше да ѝ пререже гърлото. Алекс скочи на крака, плисна виното в

лицето му и насочи левия си юмрук към брадичката му. Ала Джуниър Шанрахън хвана ръката ѝ във въздуха, спря я с такава ужасна сила, че се чу изхрущяване и Александра усети парещо разкъсване на сухожилия. Когато я бутна обратно на дивана, тя не можеше да диша от болка.

Младият мъж яростно се втренчи в очите ѝ и избърса виното от бузите си. Но после погледът му се насочи към верандата и той избухна в горчив смях.

— Леле боже! — възкликна Джуниър. — Говорим за вълка, а той в кошарата.

Алекс се отскубна от хватката му.

— Татко! Не! Не влизай! Бягай, татко! Бягай!

Но Лоутън отвори вратата.

— Идвам само да си взема фотоапарата. Продължавайте, не ми обръщайте внимание. — И той бързо пресече дневната, кимна на двама им, прескочи завързания на пода Джейсън, странно го погледна, после изчезна в стаята си.

Джуниър опря студения ръб на огледалото в гърлото ѝ.

— Ако помръднеш, ще те убия. Няма да чакам нито миг.

Със свободната си ръка той стисна брадичката ѝ и се вгледа в дълбините на очите ѝ, поглед, който трябваше да я накара да му се подчини.

— Добре, вие двамата, кажете „зеле“.

Лоутън стоеше до Джейсън на три метра от тях и насочваше фотоапарата към Джуниър.

— Хайде, усмихнете се. Спомен за цял живот.

— Татко! Махай се от тук. Бягай!

Джуниър се изправи и заобиколи дивана.

— Не мърдай — каза Лоутън. — Не искам снимката да се размаже. — Той вдигна поглед и възкликна: — Ей, аз си те спомням.

— Да, убеден съм.

— Ти си Франк Синатра. Копелето, което следи всяко наше движение.

— Какво?

Старецът пусна фотоапарата и той с трясък падна на пода до главата на Джейсън. Лоутън отметна края на ризата си настрани,

бръкна под пояса на бермудите си и извади черен револвер тридесет и осми калибър.

Презрително стиснал устни, Джуниър замръзна на мястото си.

— Горе ръцете, Франк. И ти, хубавице.

Той се прицели в Алекс.

— Това съм аз, татко.

— Не ме разигравайте. Хайде да ви видя ръцете, и на двамата.

— Това съм аз. Александра.

Лоутън за миг се втренчи в нея, после нервно преглътна. Забеляза, че Джуниър пристъпва напред и отново завъртя пистолета към него.

— Не си мислете, че можете да ме забаламосате. Ако трябва, ще ви застрелям и двамата. Знам какво искате. Дошли сте да откраднете нашите честно спечелени пари. А ти не може да си ми дъщеря. Моето момиченце е на единайсет години.

Алекс не откъсваше очи от тъмното дуло, насочено към сърцето ѝ.

— Татко, аз бях онова момиченце, но пораснах. Сега съм жена.

Погледът на Лоутън се местеше като между двама непознати. Той облиза устни.

— А аз, лейтенант Колинс — пресилено любезно каза Джуниър, — съм съседското момче. Най-малкото дете на семейство Флинт. Онова, което намерихте в шкафа. Джей Ди Флинт. Помнете ме.

Лоутън се втренчи в него и още по-силно стисна пистолета.

— Не съм длъжен да си спомням нещо, което не искам да си спомням. А сега си вдигни мръсните ръце, Синатра, и млъквай. Горе, горе, така че да ги виждам.

Джуниър вдигна ръце и огледалото проблесна в дясната му длан. Той небрежно направи крачка напред, после още една. Алекс скочи на крака и се плъзна като сянка към младия мъж. В дясната си ръка държеше празната си чаша.

Лоутън вдигна ударника и завъртя револвера към нея.

— Не мърдай, момиче. Няма да си първата жена, която съм застрелял.

— Лейтенант Колинс? Погледнете ме. Аз съм Джей Ди Флинт. Детето, което открихте в шкафа. — Гласът му звучеше тихо и лениво като на укротител на змии.

Лоутън отстъпи назад и впери поглед в него.

— Естествено, че те помня, малкия. Нищо й няма на паметта ми. Преди много години двамата с теб си поговорихме, кратко и по същество. Аз ти казах да си държиш устата затворена и ти го направи. И това е всичко.

Джуниър направи още една крачка към стареца и посочи Джейсън с парчето стъкло.

— Точно така. Точно така, лейтенант Колинс. А знаете ли кой е този, господине? Този човек на пода в дневната ви?

Лоутън хвърли поглед към Джейсън Патърсън.

— Това, господин лейтенант, е жалкият маниак, който изнасили дъщеря ви.

— Какво?

Старецът зяпна Джейсън.

— Той лъже, татко. Опитва се да те измами. Не го слушай.

Баща й рязко вдигна глава и насочи пистолета към нея. После отново го завъртя към Джейсън.

— Така ли е, синко? Ти ли изнасили дъщеря ми?

— Не — изпъшка Джейсън.

— Да, господине, той я изнасили. С очите си го видях. Този злодей я затвори в детската къщичка, лейтенант Колинс. Спомняте си онази детска къщичка, нали?

— Да. — Очите му мътно се отправиха назад в годините.

— Този човек блъсна дъщеря ви на шперплатовия под, разкъса бельото й и проникна в нея.

Погледът на Лоутън блуждаеше. Пръстите му отчаяно стискаха ръкохватката на револвера.

— Знаех си, че нещо се е случило. Тя беше прекалено мрачна, прекалено тиха. Знаех си, но нямах сила да я попитам.

— Не ми е приятно аз да ви го казвам, но ето го, гадното копеле, което изнасили дъщеря ви.

Пистолетът трепереше. Лоутън не откъсваше очи от Джейсън и мъчително преглъщаше.

Александра се отдръпна така, че Джуниър да не я вижда. Очакваше подходящия момент.

— Вашата красива дъщеричка се съпротивляваше на това чудовище. Бореше се, ухапа пръста му чак до костта. Но изродът я

изнасили, лейтенант Колинс, проникваше ли, проникваше в плътта ѝ. Това извратено и покварено копеле погуби детството на дъщеря ви.

Джуниър насочи парчето огледало към Джейсън.

— Милата Александра, вашето крехко цвете, ухапа този човек по пръста и след като я изнасили, копелето се върна в стаята си, като на всяка крачка оставаше диря от отровната си кръв.

Лоутън насочи револвера към Джейсън.

— Гадно копеле...

— Не, татко, недей!

Но тя закъсня. Пръстите на Лоутън се стегнаха и той натисна спусъка. Ударникът изщрака върху празния цилиндър. После още веднъж.

Джуниър се засмя.

— Скапаният пистолет изобщо не е бил зареден.

Той замахна с острието към гърлото на стареца.

Лоутън успя бързо да отскочи назад.

А Алекс, въпреки безбройните тренировки, въпреки овладените техники, противно на цялото хладнокръвно изкуство за самоотбрана, в този ужасен миг забрави всичко, което знаеше, хвърли се върху гърба на Джуниър, провря ръка под брадичката му, притисна гръкляна му и със свободната си ръка строши чашата в бузата му, заби назъбените ръбове в плътта му и продължи да натиска, докато той закрепця и се опита да я прободне с парчето огледало. Александра усети тъпите болки от допира на острието до плътта ѝ, ала не го пусна.

Като го душеше с едната си ръка, тя не престана да забива счупената чаша в лицето му, докато в дланта ѝ остана само столчето. После, когато Джуниър започна да вие и се помъчи да я отхвърли от гърба си, Алекс заби стъкленото столче дълбоко в ухото му.

И преди едрият мъж да успее да отблъсне ръката ѝ, тя сви юмрук и силно удари столчето, проби тъканите на вътрешното му ухо и мекото съдържание на черепа му, осъществявайки някаква примитивна лоботомия, и продължи да стиска гърлото му, докато Джъстин Дейвид Флинт се свлече на колене и се просна по очи на пода.

Александра остана легнала върху гърба му, докато дишането му утихна.

Когато се изправи на крака, Лоутън седеше на дивана и разсеяно зяпаше пистолета на масичката пред него. Тя донесе късия нож от пода

на спалнята, приклепна до Джейсън и преряза жълтите въжета.

— Мъртъв ли е? — попита Джейсън.

— Хората като него не умират. Само променят вида си и по-късно се връщат при теб от съвсем друга посока.

Алекс му помогна да стане.

— Ще се почувствам по-добре, ако провериш.

Тя се наведе, стисна китката на Джуниър и плъзна пръсти, докато усети тъпия, беззвучен пулс на мъртвите.

— Имаш нужда от още работа — задъхано каза Джейсън. — Техниката ти с чашата хич не я биваше.

— Ще трябва да тренираме.

Александра го заведе в банята и изми кръвта от брадичката му. Джейсън ѝ помогна да се погрижи за драскотините по предмишницата си. До лакътя имаше дълбока рана, която се нуждаеше от зашиване. Той я бинтова и донесе лед от хладилника. Двамата се върнаха в дневната и седнаха на дивана до Лоутън. Младият мъж притисна увития в кухненска кърпа лед към подутата си долна челюст. Алекс прегърна баща си през рамото и го привлече към себе си.

Известно време седяха в мълчание. Александра се вслушваше в далечните крясъци на чайките. На улицата ритмично подскачаше топка. Тя погледна през прозореца към плуващите по небето облаци и когато отново сведе очи към Джейсън, устните му се свиха в измъчена усмивка.

— Помисли ме за онзи тип. За Кървавия изнасилвач, нали?

— Да — призна Алекс. — Извинявай.

— Е, другия път, ако имаш проблем с мен, моля те, нека първо го обсъдим, преди да се опиташ да ми счупиш ченето.

— Съгласна съм.

Лоутън се отпусна в ръцете ѝ.

— Имам нужда от по-голяма доза билки — каза той. — Паметта ми изобщо не е във форма.

— Всичко ще е наред, татко. Грейс ще ти помогне.

— Тя ми харесва — заяви старецът. — Огън жена! Чудя се какво вижда в стар глупак като мен.

Алекс го притисна към себе си и положи глава на рамото му.

— Сигурно вижда същото, каквото и аз, татко.

— И какво е то?

— Добър и достоен мъж. Цяло съкровище.

Тя се вгледа в големите му длани и ги обърна към светлината, сякаш се опитваше да прочете тежкото му бъдеще.

— Може би ще ѝ допадне идеята за едно пътуване на север — каза Лоутън. — Да погледаме пъстрите листа, златисти, червени и оранжеви. Чувал съм, че по това време на годината в Охайо било прекрасно.

Издание:

Джеймс Хол. Профил на убиец

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-585-259-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.